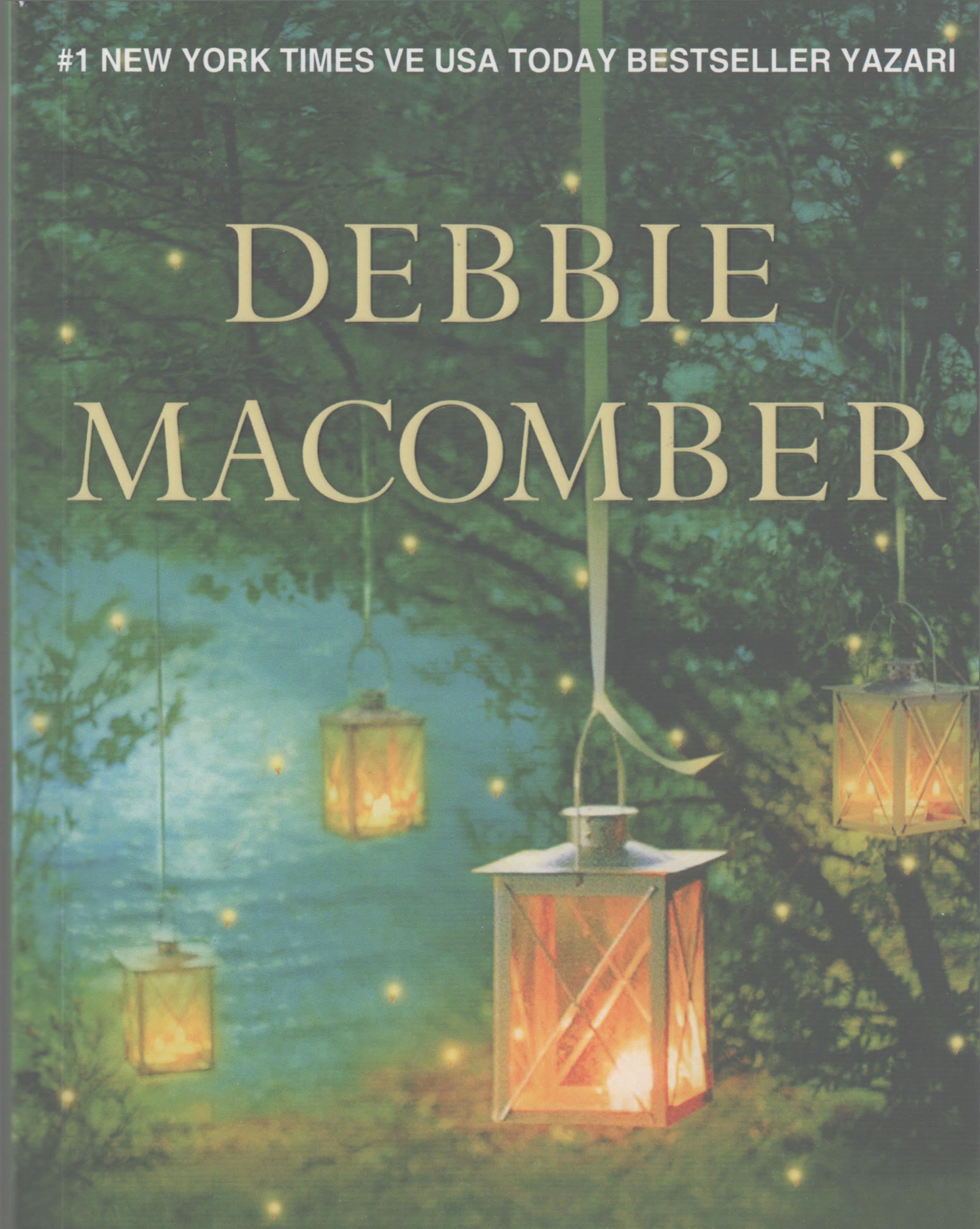
#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Umut Işıkları

Epsilon®

BİR GÜL LİMANI OTELİ ROMANI

Her karanlığın sonunda bir ışık vardır. Bazen ulaşmak zor olsa da...

Gül Limanı Oteli konuklarına ağırlamaya devam ediyor.

Liseden beri arkadaş olan Coco ve Katie on yıl sonra kasabaya eski yaralarını iyileştirmek için dönmüşlerdi. Coco kalbini kıran ilk erkeği, Katie ise çok sevmesine karşın terk etmek zorunda kaldığı ilk aşkını hiç unutamamıştı. Şimdi anıları umutlara dönüştürme zamanıydı belki de.

Gül Limanı Oteli'nin sahibi Jo Marie ise, kocasının ölümünden beri en yakın arkadaşı olan Mark'ın önce ona aşkını ilan etmesi, ardından da bir anda gitmeye karar vermesiyle neye uğradığını şaşırmıştı. Bir yandan Mark'ın bir türlü açıklamadığı sırrını öğrenmeye çalışırken bir yandan da ona karşı hissettiklerinin aşk olup olmadığını anlamak zorundaydı.

Umut Işıkları, geçmişin karanlığından kurtulmak isteyen herkes için...

ISBN 978-605-173-316-6

9 786051 733166

₺25

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

UMUT IŞIKLARI

Orijinal Adı: Silver Linings
Yazarı: Debbie Macomber
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yasemin Alpaslan
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2017

ISBN: 978-605-173-316-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2015 Debbie Macomber

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No:28640
Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/Istanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

UMUT IŞIKLARI

Debbie Macomber

Çeviri
Yasemin Alpaslan

Epsilon®

Sevgili arkadaşlar,

Rose Harbor'a hoş geldiniz! Buradaki otelin sahibi, Jo Marie, en yeni misafirlerini karşılamak için sabırsızlanıyor ve birazcık kafa dağıtmaya da fena halde ihtiyacı var. Hiçbir şey istediği gibi gitmiyor, gerçi hayat bu değil mi? İstediklerimize nadiren sahip oluruz ama ihtiyaç duyduklarımızı neredeyse her zaman elde ederiz. Ve içinde bulunduğu bu durumda, Jo Marie'nin bir sürü isteği ve ihtiyacı var. Çoğu da tesisatçısı Mark Taylor'ı içeriyor.

Misafirlere gelince: Ergenlik yılları benim daima ilgimi çekmiştir, özellikle de ilk kez âşık olmanın derdi, sıkıntısı. Son zamanlarda okuduğum birkaç güzel gençlik romanından sonra, kendi zihnimin bir gençlik aşkı hikâyesi oluşturduğunu fark ettim.

Liselerinin onuncu yıl mezunlar buluşma toplantısı için Sedar Koyu'na dönecek olan Coco ve Katie'yle tanışmak üzeresiniz. İkisinin de buluşmaya katılmak için özel nedenleri var; yanlışları düzeltmek ve lise aşkları tarafından açılan yaraları iyileştirmek istiyorlar. Doğal olarak da Gül Limanı Oteli'nde kalmayı planlıyorlar.

Umuyorum ki Gül Limanı Oteli serisinin bu son kitabı da hoşunuza gider ve kendi zihniniz o lise günlerine bir uğrar, her duygunun çok yeni ve yoğun olduğu o günlere.

Okuyucularımdan haber almak bana büyük bir mutluluk veriyor. Her mektubu, gönderiyi bizzat okuyorum ve

yorumlarınız için teşekkür ediyorum. Yıllardır benimle paylaştıklarınızın benim kariyerim üstünde büyük bir payı var. Bana web sitem DebbieMacomber.com ya da Facebook üzerinden ulaşabilirsiniz. Mektuplar da ayrıca kıymetlidir, P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366'ya gönderebilirsiniz.

Devamlı desteğiniz ve teşvikiniz için şükranlarımı sunarım.

En içten dileklerimle,

Debbie Macomber.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dul olarak geçen ilk bir yıl en zoruydu. Kocamın Afganistan'da uçak kazasında öldüğü haberini aldığımda, kafamın içinde bir atom bombası patlamıştı sanki. Bütün yaşamım, bedenim, kalbim altüst olmuştu. Haftalarca acıyla kıvranmış ve yas tutmuştum, günler öyle zor geçiyordu ki. Hayat benim için durmuşken dünyanın dönmeye devam etmesi haksızlık gibi geliyordu.

Başka bir seçeneğim olmadığından, bu gerçeği kabullenmek için mücadele ettim. Paul'ün öldüğünü öğrendikten yalnızca birkaç ay sonra, herkesin öğütlerine karşı gelip işimi bıraktım ve küçük bir otel satın aldım. Seattle'dan ayrıldım ve Kitsap bölgesinde Sedir Koyu adında küçük, garip bir yere taşındım.

Otelin sahibi olarak geçirdiğim ilk gece Paul'ün varlığını öyle yoğun ve güçlü bir şekilde hissettim ki, sanki yanımda oturuyor ve benimle konuşuyordu. Bana bu otelde iyileşeceğimi, hatta buranın gelen konuklar için de iyileşebilecekleri bir liman olacağını söyledi. Bu yüzden

otelime Gül Limanı Oteli adını verdim. Rose (Gül) kocamın soyadı: Paul Rose. Liman da onun bana vaadini temsil ediyordu.

Geçen on sekiz ay içinde bu vaadin gerçekleştiğini gördüm ve konuklarımın birçoğunda da bunu gözlemledim. Yavaş yavaş, günden güne, kendime yeni bir hayat kurdum, Paul'süz bir hayat. Geçenlerde kocamın bana yazdığı son mektubu okudum; geri dönememe ihtimaline karşılık yazdığı bir aşk mektubuydu bu. Onun söylediklerini sindirme cesaretini bulmam zaman aldı çünkü gerçekten gitmiş olduğu gerçeğini kabul etmek istemiyordum. Paul beni sevdiğini ve her zaman yanımda olacağını söylüyordu; ben de bunu biliyordum zaten. Benden, ikimiz adına güzel bir hayat sürmemi istiyordu.

Onun sözlerini yüreğime kazıdım ve kendime onsuz elimden geldiğince güzel bir hayat kurdum. Paul'ün öngördüğü gibi, otel 'yeni ben' için bütün ilgimi yoğunlaştırdığım yer oldu. Her gün benim için bir öğrenme fırsatıydı; kişisel ve profesyonel gelişme dönemiydi bu. Birincisi, mutfakta giderek ustalaştım, konuklarım için lezzetli kahvaltılar hazırlamaya başladım. Ayrıca çevrede dostlar -hem de çok iyi dostlar- edindim. Bölgedeki hayvan barınağından bir köpek aldım; adı Rover idi ve bu isim ona bulunduğunda bir süredir tek başına dolaşıp duruyormuş gibi göründüğü için verilmişti. Rover benim can dostum, tesellim ve korumam oldu. Onun hislerinin bu kadar güçlü olmasına ve ruh hallerime verdiği tepkilere inanamıyordum önceleri. Sanki Rover'ı hayatıma Paul göndermişti.

En güçlü dostluklarımdan birini marangoz Mark Taylor ile kurdum. Mark bazen huysuz ve gizemli olabiliyor

ve onu dostum olarak görmeme karşın, beni tanıdığım herkesten daha hızlı sinirlendirebiliyor. Ben aslında sakin biriyimdir ve kolay kolay kızmam. Ama Mark'la öyle olmuyor. Onun birkaç sözü, kanın beynime sıçramasına neden olabiliyor. Bazen o kadar mantıksız ve talepkâr oluyor ki.

Bunun iyi bir örneğini geçen baharda yaşadık. Ben merdivene çıkmış, pencerelerin dışını siliyordum. Birden Mark, olabilecek en sevimsiz şekilde, merdivenden inmemi istedi. Ben de kabul etmedim. O kadar öfkelendi ki işi bırakıp gitti. Ama bana neyi yapıp neyi yapmayacağımı emreder gibi söylemeye hakkı yoktu ki. İkimizin de sakinleşip mantıklı davranmamız epey zaman aldı.

Paul'ün son mektubunu okuduğumdan beri duygularım çok inişli çıkışlı. Paul'ü kaybettiğimi hissettim. Onunla ilgili hayaller kurmaktan vazgeçtim. En sevdiği tişörtünü elime aldığımda, bir zamanlar kocama ait olan kokuyu duyamadım.

Paul'ü yavaş yavaş geride bıraktıkça, Mark'ın gizemini çözmeye çalışarak kafamı dağıttım. Mark her zaman sırlarla dolu gibiydi ve geçmişinden hiç söz etmiyordu. Bir şeyler saklıyordu, ben de bunu biliyordum. Ona sorular soruyordum ama ya cevaplamayı reddediyor ya da duymazdan geliyordu. Ben Sedir Koyu'na taşınmadan önce onu tanıyan insanlara soruyordum ama onların da bir cevabı yoktu. Yaklaşık üç hafta önce iyice ileri gidip Mark'ı akşam yemeğinde anne babam ve bana katılması için davet ettim. Annem, insanların kendileri hakkında konuşmalarını sağlama konusunda ayrıcalıklı bir yeteneğe sahiptir. Mark'ın ağzından laf alabilecek biri varsa, o da annemdi. Mark daveti reddederek planlarımı bir kez daha bozdu.

Onunla ilgili merakımı, Paul'ün ellerimden kayıp gidiyor olmasından duyduğum korkuyu dağıtmak için bir araç olarak kullandığımı fark ettiğimde, Mark'tan özür diledim. İşte o zaman Mark beni bir itirafla şoke etti. Bana âşık olduğunu açıkladı.

Mark beni seviyordu? Hâlâ aklımı bu düşünceye vermekte zorlanıyorum. Sanki bu yeterince şoke edici değilmiş gibi, sonrasında duyduklarım iyice afallamama neden oldu. Mark, benimle vakit geçirebilmek için olabilecek her türlü bahaneyi kullandığını söyledi. O ana kadar hiçbir şeyin farkında değildim ama sonra birden beynimde bir şimşek çaktı ve bütün parçalar birleşti. Mark, yüreğinde hissettiği duyguları söylemiş olsa da, bunun uzun süreli bir ilişkiye dönmesine izin veremeyeceğini, vermeyeceğini de ekledi. Niyeti bunu en başında bastırmaktı.

Tahmin edebileceğiniz gibi, düşünceler beynimin içinde fırtınaya tutulmuş bir yel değirmeni gibi dönüp duruyordu. Sonra Mark, Sedir Koyu'ndan ayrılacağını söyledi. Elbette karşı çıktım, saçmalıyordu. Söylediğini asla unutmayacağım, beynime kazındı.

Gözlerinde mesafeli bir ifade belirdi ve benimle göz göze gelmekten kaçındı. "Sen Paul Rose ile evliydin ve o bir kahramandı. Ülkesi uğruna hayatını feda etti. O her şeye sahipti, ben değilim. Ben bir kahramanın antiteziyim, buna kuşku yok." Ardından kendini bir kara delikten çıkarmaya çalıştığını, ölmesi gerekenin Paul değil, kendisi olduğunu söyledi.

Mark, Paul öldüğü ve kendi yaşamaya devam ettiği için suçluluk duyuyor gibiydi. Onun Sedir Koyu'ndan taşınmak konusunda ciddi olduğuna inanamıyordum. Öyle

alelacele verilmiş ve öyle mantıksız bir karardı ki sadece ciddi olmadığını varsayabiliyordum ama yanılıyordum.

Eğer onu kendisinden istediğim çardağı bitirene kadar kalmaya ikna etmeseydim, hemen o gece eşyalarını toplayıp giderdi herhalde. Ona bir anlaşmamız olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım; belki kâğıda dökülmemişti, hukuki bir yaptırımı yoktu ama sözlü de olsa anlaşma anlaşmaydı işte. Mark'la ilgili bildiğim tek bir şey varsa -aslında düşündüğümden daha çok şey biliyordum belki de-, o da sözünün eri bir adam olduğuydu. Çardağın yapımına başlamıştı zaten. Kasabada kalmayı hiç istemediğini anlayabiliyordum ama gönülsüz de olsa kabul etti.

Bu süre içinde onu kalmaya ikna etmeyi umuyordum. Onun ilan-ı aşkından sonra benim de duygularımın derinine inmem gerekiyordu ve eğer birdenbire ortadan yok olursa bunu yapamazdım.

Bunu izleyen üç hafta, Mark'ın Sedir Koyu'ndan ayrılmak konusunda ne kadar ciddi olduğunu bana kanıtladı. Benden ayrılmak konusunda. Daha önce ona verdiğim işler haftalar, hatta aylar sürerken, bu son işi bir an önce bitirmek için can atıyor gibiydi. Sabah erkenden işe koyuluyor, akşam çökene, neredeyse karanlıkta hiçbir şey görünmez hale gelene kadar, kendini hırpalayarak çalışıyordu.

Çardak işini Mark'a verdiğimde, bunun üç ya da dört ay süreceğini, Noel'den önce biterse şanslı olacağımı düşünmüştüm. Oysa birkaç hafta içerisinde iş neredeyse bitmiş gibiydi. Mark'ın herhangi bir şeyi üç haftada bitirdiği görülmüş değildi.

Bu sabah da dışarıda onun sesini duymuştum. Hava

yeni aydınlanmıştı ve Mark çalışmaya başlamıştı bile. Yaklaşık yarım saat önce uyanmıştım; fırında konuklarım için kahvaltı vardı. En sevdiğim böfek tariflerinden biriydi bu, önceki akşam hazırlayıp buzdolabına koymuştum. Kahve olmuştu, masa da hazırdı.

Rover dışarı çıkmak istedi; ben de kahvemi alıp dışarı çıktım ve verandada durup Mark'ın çalışmasını izledim. Benim orada olduğumu biliyordu ama fark etmemiş gibi davranıyordu. Şaşırmamıştım. Konuştuğumuzdan beri, beni olabildiğince görmezden geliyordu. Ona sinir oluyordum; bir solukta bana âşık olduğunu itiraf ettikten sonra sanki ben görünmezmişim gibi davranmaya başlamasını anlayamıyordum. Mark'ın zor bir adam olduğunu düşünmüştüm hep ama bu delilikti.

"Günaydın," diye seslendim neşeyle.

Mark bana bakmadan başını salladı.

"Günaydın," diye tekrarladım, bu kez daha yüksek sesle.

"Günaydın." İsteksiz bir selamdı bu.

"Keyifsiz gibisin. Sorun ne?" Genellikle böyle sessiz ve asık suratlıydı ama bunun canımı sıkmasına izin vermemekte kararlıydım.

Tahmin ettiğim gibi, Mark bu soruyu duymazdan geldi. Farklı bir taktik denedim. "Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Sana bir şeyler getireyim mi? Kurabiye?" Onun benim hamur işlerime, özellikle kurabiyelerime bayıldığından emindim.

"Bir şey istemem."

Bu kez 'teşekkürler' de dememişti. Çimenlikte yanı ba-

şında beş kiloluk beyaz boya duruyordu. Bu da işin son aşamalarına geldiğini gösteriyordu. Midem kasıldı.

"Yoğun bir hafta sonu olacak," dedim, en üst basamağa oturup iki elimle fincanımı kavrayarak. Sabah hava serindi; kahvenin sıcaklığı koluma kadar yayılıyordu. Sonbahar yaklaşıyordu, bunu havadan anlamak mümkündü. Çam kokusu vardı ve güneş, sararmaya yüz tutmuş yapraklara vuruyordu. Rover yanıma oturup bana sokuldu, sanki gerginliğimi hissetmiş gibiydi.

Mark yorum yapmadı.

"Bugün öğleden sonra iki kadın gelecek. İkisi de Seattle'da yaşıyorlarmış ama onuncu sınıf toplantıları varmış. Parti geç saatlere kadar devam ederse şehre nasıl döneceklerini düşünmek istemediklerini söylediler. Bu yüzden cuma ve cumartesi gecesi için yer ayırttılar."

Mark gönülsüzce omuz silkerek karşılık verdi.

Sessizlik sinir bozucuydu. Tek taraflı bir sohbeti sürdürmek zordu. Havada yoğun bir gerilim vardı. Mark'ın beni yakınında istemediği belliydi. Benim olmadığım herhangi bir yerde olmak istediği çok açıktı. Eğer bana karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsa, bu kaçışın nedeni neydi? Kafam, sorulardan patlayacak gibiydi ama bunları sormanın da bir yararı yoktu. Bunu defalarca denemiştim ama hep aynı duvara çarpıyor gibiydim.

Mutfaktan gelen ve böreğin fırından çıkmaya hazır olduğunu haber veren sesi duyduğumda, oradan uzaklaşmak için bir bahanemin olmasına sevindim. Eve girmeden önce geri dönüp baktım ve Mark'ın omuzlarının, benim gidişim üzerine rahatlamışçasına gevşediğini gördüm. Yakınında olmam onu huzursuz ediyordu sanki; oysa daha

önce her şey ne kadar farklıydı. Benimle arkadaşlık eden, akşama kadar benimle birlikte oturan adamı özlüyordum. Günümün nasıl geçtiğini anlatırken beni dinleyen adamı. Evet, bazen beni çok zorluyor ve kızdırıyordu ama çoğunlukla düşünmeme neden oluyordu. Kalbim uyuştuğunda, yeniden hissetmemi sağlıyordu. Mark'la gülebiliyordum ben.

Konuklarım, tek torunlarının doğum günü için kasabaya gelmiş olan çift, uzun uzun kahvaltı yaptılar, sonra da otelden ayrıldılar. Havaalanına gidiyorlardı. Ben de dışarı çıkıp verandada durdum ve onlara el salladım. Ancak giden konuklarımdan çok Mark'la ilgileniyordum. Aramıza koyduğu o soğuk beton duvarı yıkmanın bir yolunu bulmak istiyordum. Önce, duygularını bana açtığı için utandığını düşünmüştüm ama öyle değil gibiydi. Kaç kez onu bu konuda konuşturmaya çalışmıştım ama her defasında çabalarımı boşa çıkarmıştı. Ağzından tek kelime çıkmıyordu.

"Çardak harika görünüyor," dedim yine de deneyerek. Kollarımı kavuşturdum. "Yakında biter." Müthiş bir iş çıkarmıştı. Çardak tam hayalimdeki gibiydi ve yine tam umduğum gibi, düğünler ve küçük toplantılar için çok uygundu. Birbirlerine karşı aşklarını dile getirip bir ömür boyu birlikte olma sözü veren çiftleri burada hayal edebiliyordum.

Şimdiye kadar otel maddi olarak kendini idare etmişti. Artık ek gelire ihtiyacım vardı ve düğün organizasyonları bunun için iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Boyayı almışsın."

Cevap yok.

Onun bu kayıtsızlığı sinirimi bozuyordu. Ben de içeri girdim, ince bir kazak ile Rover'ın tasmasını aldım. Köpeğimi yürüyüşe çıkarmak öfkemin biraz yatışmasını sağlayabilirdi. Eğer Mark beni yok saymak istiyorsa, kendi bilirdi. Ona istediği rahatlığı sağlayacaktım.

Elimde tasmayla geri döndüğümde, Rover'ın Mark'ın çalıştığı yere yakın çimlerin üzerinde yattığını gördüm. Çenesini patilerine dayamış, Mark'ı izliyordu.

"Yürüyüş için hazır mısın, Rover?" diye sordum. Genellikle Rover tasmayı görür görmez ayağa fırlar, gitmek için hevesli bir halde kuyruğunu hızlı hızlı sallardı. Ama bu sabah bunu yapmıyordu. Rover koyu kahverengi gözleriyle önce bana, sonra Mark'a, sonra tekrar bana baktı.

"Rover," dedim biraz daha vurgulayarak. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

"Hadi," dedi Mark neredeyse sert bir sesle, başıyla köpeğe işaret etti.

"Benimle mi köpekle mi konuşuyorsun?" diye sordum.

"İkinizle de."

"Peki." Rover'ın yanına gidip tasmasını taktım. Ben biraz çekiştirene kadar pek ilgilenmiş görünmedi. Ayağa kalktı ve birlikte bahçeden çıktık. Rover durdu ve benim daha önce baktığım gibi, Mark'a baktı.

Yola çıkar çıkmaz, öfkemi yatıştırmak için tempolu bir yürüyüş tutturdum. O anki hissimle, Mark Taylor'dan kurtulmak en iyisi olacaktı. Madem Sedir Koyu'ndan uzaklaşmak istiyordu, bana göre hava hoştu. Kendi bilirdi! Huysuz, hırçın, sinir bozucu adamın tekiydi zaten!

İki üç blok geçip tepeyi tırmandığımda yorulmuştum. O kadar hızlı yürüyordum ki kendi rekorumu kırmış ola-

bilirdim. En iyi tarafı, evden çıkarken duyduğum öfkenin azalmış olmasıydı. Birkaç derin nefes aldım ve adımlarımı yavaşlattım. Rover minnettar görünüyordu.

Düşünmek istemediğim nedenlerle, Mark'ın evinin önünden geçmeye karar verdim. Onu atölyesinde bulduğum zamanı hatırladım. Bir masa kırılmış ve üzerine düşmüştü. Mark'ın bacağı kırılmıştı ve korkunç bir ağrı çekiyordu.

Onun ısrarla itiraz etmesine karşın, yardım çağırmış ve ben de ambulansın peşinden hastaneye gitmiştim. Röntgen çekildikten ve bacağı alçıya alındıktan sonra onu eve göndermişlerdi. Mark'la ilgili söyleyebileceğim bir şey, felaket bir hasta olduğuydu. Bana tersleniyor, şikâyet ediyor, emirler veriyor, sanki yaralanmasının suçlusu benmişim gibi davranıyordu. Başına gelen her felakete ben sebep olmuştum sanki. Ben gitmesem, başka birilerinin onu bulması ne kadar zaman alırdı kim bilir. Minnettar olması gerekirdi ama hayır, Mark minnet filan duymuyordu.

Haksızlık etmeyeyim, daha sonra bana teşekkür etti. Haftalar sonra... Ama teşekkür ederken bile sertti.

Mark bana aşkını ilan etmiş olsa da, işin gerçeği, ben ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum. Onun sözlerine karşılık vermek bir yana, bunları değerlendirecek fırsatım bile olmamıştı. Bu konuda konuşmak istiyordum ama Mark izin vermiyordu.

Mark'la hemen her konuda anlaşmazlık yaşıyorduk. Beni bile bile kızdırdığını anlamam zaman alıyordu. Önceleri çok öfkeleniyordum. Sonra onunla tartışmanın aslında sinirlerime iyi geldiğini fark ettim. Aylarca yasımın içine gömülüp kalmıştım. Mark'la tartışmak içimde bir

ateş yakıyor ve duygularımın felç olmadığını bana hatırlatıyordu. Hâlâ hissetme yeteneğim vardı.

Mark'la zaman geçirmeye alışmıştım. Birlikte Scrabble oynuyor, bazen de verandada oturup güneşin batışını izliyorduk. Benim bahçeye bir şeyler ekmeme yardım ediyordu, ben de hasadı onunla paylaşıyordum. Mark'la birlikte olmaktan keyif alıyordum ve onunla geçirdiğim zamanları özlüyordum. Eğer gerçekten başka yere taşınırsa, bu sadece başlangıç olacaktı, biliyordum.

Soru, benim de ona karşı, onun bana beslediği duyguları hissedip hissetmediğimdi. İşin gerçeği, Paul'den sonra başka bir adamı sevip sevemeyeceğimi bilmiyordum. Belki de Mark bunu hissetmiş, kuşkularımı görmüş ve benim ölmüş kocamla rekabet edemeyeceğini düşünmüştü. Başımı iki yana salladım. Belki de fazla ayrıntılı düşünüyordum.

Mark'ın oturduğu sokağın köşesini döndüm. Rover sanki nereye gittiğimi biliyormuş gibi tasmasını çekiştirdi.

"Mark evde değil," diye hatırlattım köpeğime. "Boşuna telaş yapma, evde değil."

Rover sanki sözlerimi önemsemiyormuş gibi havladı ve tasmayı daha da sert çekiştirdi.

"Rover, Mark otelde."

Köpeğime yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. Sanki Rover bana bir şey göstermek istiyor gibiydi, benim için önemli olduğunu hissettiği bir şey.

Eve yaklaşana kadar ne olduğunu anlamadım. Ancak Mark'ın evini gördüğümde donakaldım.

Evin önüne, oradan geçen herkesin görebileceği şekilde bir tabela asılmıştı.

Yakınlardaki emlakçının tabelasıydı bu ve üzerinde kocaman kırmızı harflerle SATILIK yazıyordu.

Demek işin şakası yoktu, ortada bir numara filan da yoktu. Mark ciddiydi. Sedir Koyu'nu terk ediyordu. Daha önemlisi, beni terk ediyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Kellie "Coco" Crenshaw, liseyi bitirmesinin üzerinden on yıl geçtiğine inanamıyordu. Hafta sonu düzenlenecek mezunlar gününe hazırlanırken, sırt çantası yatağının üzerinde duruyordu. Birkaç giysisini yatağının üzerine fırlatmış, aralarından seçim yapmaya çalışıyordu. Harika görünmek zorundaydı.

Pencere açıktı ve Puget Sound'un kokusu ile yazın son günlerinin havası odayı dolduruyordu. Coco, Seattle'daki Üniversite bölgesine yakın bir yerde, İkinci Dünya Savaşı sırasında yapılmış tuğla bir binada oturuyordu. Bina, yıllar içerisinde iki kez yenilenmiş olsa da ilk zamanlardaki büyüleyiciliğini korumayı başarmıştı. Coco, küçük olsa da evini seviyordu.

Babası Şikago'daki iş teklifini kabul ettikten sonra Coco'nun Washington'da kalmaya devam etmesi önemli bir karar olmuştu. Birkaç hafta sonra anne babası ve iki kız kardeşi taşınmışlardı. Altı yıl önce, Coco yüksekokuldan mezun olmak üzereyken olmuştu bu. O da ağabeyiyle bir-

likte Seattle'da kalmayı tercih etmişti. Uzun bir süre yanlış bir karar vermiş olmaktan korkmuştu ama alışkın olduğu bir muhitte bulunmaktan mutluydu. Teyzeleri, dayıları ve kuzenleri batı Washington'ın çeşitli yerlerine dağılmışlardı, bu yüzden Coco kendini hiç yalnız hissetmiyordu.

Telefon titreşince, Coco hemen baktı ve mesajı okudu. Lise arkadaşı Katie Gilroy'dan geliyordu.

Hâlâ evde misin?

Evet. Sen?

Düşünüyorum hâlâ. Bunu yapmak istediğimden emin değilim.

Coco öfkeyle cevap yazdı. Bunun olmasını bekliyordu aslında.

Artık çok geç. Bir an önce hazır ol.

Katie'nin oyunbozanlık yapmasına izin vermeyecekti; bu mezunlar gününe katılacaklardı ve hayırı cevap kabul etmiyordu. Coco, Gül Limanı Oteli'nde iki gecelik rezervasyon yaptırmıştı. Bu cuma gecesi için bütün engelleri de kaldırmıştı. Şimdi Katie'nin her şeyi bozmasına izin veremezdi.

Katie'yi onunla birlikte gitmeye ikna etmek kolay olmamıştı ama Coco'nun Katie'nin öne sürdüğü her mazeret için bir cevabı vardı. Gideceklerdi, o kadar.

O öğleden sonra ikide Coco, Katie'yi alacaktı, Seattle'dan Bremerton'a giden feribota binecekler ve ikisinin de çok iyi bildiği kasabaya gideceklerdi. Sedir Koyu'na.

Katie'nin aksine, Coco bu toplantıya katılmayı dört gözle bekliyordu. Toplantıyı organize eden Lily Franklin'in söylediğine göre, Coco davet e-postasına cevap veren ilk kişiydi. Ancak onun lise arkadaşları toplantısına katılmak konusunda bu kadar hevesli olmasının nedeni, herkesin düşündüğünden farklıydı.

Coco'nun kasabasına, okuluna, hayatının büyük bölümünde tanıdığı sınıf arkadaşlarının yanına gitmek için tek ama tek bir nedeni vardı.

Ryan Temple.

Ryan'ı düşünmek bile nabzının hızlanmasına neden oluyordu. Sedir Koyu'ndaki hemen herkes Ryan'ı hiçbir şeyi yanlış yapmayan bir tür atletik Adonis gibi görürdü. Üç yıl boyunca futbol takımının ileri dörtlüsünde yer almıştı Ryan. Beysbol da oynuyordu ve o kadar iyiydi ki yüksekokuldaki iki senesinin ardından profesyonel bir takıma seçilmiş ve yıldızı giderek parlamıştı.

Coco onun hangi takımda oynadığını unutmuştu. Saint Louis? New York? Ona yaptıklarını düşününce, bilerek ilgilenmemişti. Ryan Temple kasabanın yıldızıydı, bir kahramandı adeta. Eğer Sedir Koyu'nda onun için bir resmi geçit düzenlenirse şaşırmazdı Coco. Hayranları caddelere dizilirler, kadınlar kendilerinden geçerlerdi. Çocuklar da peşine takılıp imza isterlerdi.

Ama Coco bunları yapmazdı. Kimse Ryan'ı onun tanıdığı gibi tanımıyordu.

Ryan ona yanlış yapmıştı, hem de çok yanlış yapmıştı ve Coco ona kendisiyle ilgili tam olarak ne düşündüğünü söylemekte kararlıydı. On yıl boyunca Coco öfkesini ve acısını içinde tutmuştu. Ama artık bunu yapmayacaktı. Ryan Temple'ın yaptıklarıyla yüzleşme vakti gelmişti.

Coco derin bir nefes alarak deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Zihninde her şeyi planlamıştı. Ryan'ı sınıf arkadaşlarının önünde rezil edecekti, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi. Ryan bunu hak etmişti.

Katie fikrini değiştirmeden yola çıkmak isteyen Coco son eşyalarını da topladı, sırt çantasını, cüzdanını ve arabasının anahtarlarını aldı. On dakika içinde evden çıktı.

Katie'nin evine doğru giderken, telefonuna gelen yeni bir mesajın sesini duydu. Ancak mesajın Katie'den olduğunu düşünerek duymazdan geldi.

Arkadaşının evi en fazla beş kilometre uzaklıktaydı ama öyle yoğun bir trafik vardı ki koşsa daha hızlı giderdi. Tam tahmin ettiği gibi, Katie dışarıda onu beklemiyordu, öyle konuşmuşlardı oysa. Bu, Coco'nun park yeri bulmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu ve Denny Hill mahallesinde hiç kolay değildi. Her sokakta bir yol çalışması vardı sanki. Birkaç kez tur attıktan sonra şansının yardımıyla bir yer bulabildi.

Çantasını alıp arabadan indi ve aceleyle Katie'nin evine doğru yürüdü. Arkadaşını üçüncü katta, koridorda volta atarken buldu.

"Kızdın değil mi?" diye sordu Katie.

"Tabii ki hayır."

Katie'nin koyu renk gözleri şaşkınlık ve minnet endişeyle doldu. "Bana çok öfkeleneceğini düşünmüştüm..."

"Neden öfkeleneyim? Planladığımız gibi toplantıya geliyorsun işte."

Katie'nin omuzları biri ondan yüz kiloluk yükü kaldırmasını istemiş gibi çöktü. Konuşmaya başladığında sesi ağlamaklıydı. "James beni görmek istemiyor."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Coco, eğer Katie'nin anlattığı her şey doğruysa, onun haklı olabileceğini bile bile. Yine de arkadaşının James'le yüzleşmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden Katie'yi gitmeye ikna etmek için o kadar uğraşmıştı.

"Katılacağımı bildirmemin tek nedeni oydu," dedi Katie, sonra ekledi. "Bir de sen bunu yapmam gerektiğini söyledin tabii. Sorun şu: Doğru dürüst kimseyi tanımıyorum ve beni kimsenin hatırlayacağını sanmıyorum."

"Beni tanıyorsun."

"Yani... tamam ama sadece birkaç kişi daha var. James artık benimle bir şey yapmak istemediğini açıkça gösterdi. Ben de kabul ettim."

Coco elini beline koydu. "Bu konuda senin de söz söyleme hakkın var!"

Katie'nin üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. "Bunu kabul etmek zorundayım. James geçen ay Facebook'ta benim arkadaşlık isteğimi reddetti. LinkedIn davetimi kabul etmedi ve e-postalarımı engelledi. Mesajı aldım. Her şey bitti işte."

"Toplantıya geliyor, değil mi? Bu senin onunla konuşmak için tek şansın olabilir. Bu fırsatı kaçırmak istiyor musun gerçekten? Eğer bunu yaparsan, hayatın boyunca pişman olacaksın."

Katie gözlerini kapattı. "Haklısın."

"Bence o da seni görmek istiyor ama bunu kabul etmiyor."

Katie'nin bundan kuşkulu olduğu gözlerinden anlaşılıyordu.

Coco'nun hisleri ise farklıydı. "Senin de listede olduğunu biliyor olmalı."

"Bilmeyebilir," dedi arkadaşı. "Bana hislerini açıkça belli etti, onun tarafından bir kez daha reddedilmek çok ağır gelir. Aramızda yaşananlar uzun zaman önceydi. Artık onun başka bir hayatı var, benim de öyle. Toplantıya katılmak ikimiz için de sıkıntılı anıları canlandıracak, o kadar."

"Sen aranızı düzeltmek istiyor musun?" diye sordu Coco çünkü bunun Katie'nin en çok istediği şey olduğunu biliyordu.

"İstiyorum," diye itiraf etti Katie gönülsüzce.

"O zaman çantanı al da gidelim."

Coco'nun arkadaşına söylemediği, hatta kendine bile itiraf etmediği bir şey vardı. Bu toplantıya katılmak kendisi için de o kadar kolay değildi. Ama Katie'nin kendi derdi kendine yetiyorken, onun omuzlarına daha fazla duygusal yük yüklemek istemiyordu Coco.

Katie duraksadı.

"Bir daha asla böyle bir fırsatın olmayabilir," dedi Coco.

Katie ne zaman gergin ya da kararsız olsa dudağının içini kemirirdi. Lise yıllarından kalma bir alışkanlıktı bu. Coco onun şimdi de bunu yaptığını fark etti.

"Tamam, tamam," dedi Katie. "Umarım pişman olmam."

"Bana güven, pişman olmayacaksın."

Katie evinin kapısını açıp aceleyle içeri girerken içini çekti. Neyse ki çantasını toplamıştı. Coco çantayı onun elinden kapıp koridorda hızla yürüdü. Katie'nin fikrini bir daha değiştirmesine izin vermek istemiyordu.

Katie, Coco'nun peşinden gönülsüzce arabaya doğru yürüdü. Bu hafta sonu, arkadaşının cesaretinin her damlasına ihtiyaç duyacağı belliydi.

Coco çantayı arabanın bagajına yerleştirdi. Katie de ön koltuğa yerleşip emniyet kemerini bağladı. Sanki fiziksel bir savaşa hazırlanıyormuş gibi, omuzları kaskatıydı.

Coco ellerini direksiyona koydu ve duraksadı. Katie'yi seviyordu ve bu toplantıya katılmanın onun için en iyisi olduğunu biliyordu. Ama Katie'nin onunla birlikte gitmesi konusunda böyle ısrar etmesinin bencilce nedenleri de vardı. Hayatında özel biri yoktu ve bu toplantıya yalnız gitmek ona zor gelecekti. Katie onun güvenli battaniyesi gibiydi, eğer Ryan ile işler ters giderse Katie'nin arkasına saklanabilirdi.

Katie'yi birlikte gitmeye zorladığı için kendini hafifçe suçlu hisseden Coco, arabanın anahtarını sıkı sıkı tuttu. "Onu hâlâ seviyorsun değil mi?"

Katie başını salladı. "Komik değil mi? İnsanlar ilk aşklarını unutabiliyorlar mı acaba?"

"Düzelecek. Biliyorum ben."

Katie, Coco'ya inanıyor gibi görünmüyordu. Ama sanki bu küçük umuda tutunur gibi gülümsedi. Bu umuda bütün gücüyle tutunuyor gibiydi.

Kendilerini Sedir Koyu'na götürecek feribot için bilet alıp sıraya girdiler.

"Güzel bir hafta sonu olacak," dedi Coco, arkadaşını ikna etmek için değil de kendi moralini yükseltmek için konuşur gibi. Ryan'a söylemek istediği her şeyin üzerinden defalarca geçmişti. Ryan Temple onunla yüzleşmek zorunda kalacak ve tıpkı onun kendisini düşürdüğü duruma düşecek, rezil olacaktı. Eğer her şey Coco'nun beklediği gibi giderse, Ryan bir daha kasabada insan içine çıkamayacaktı. İyi çocuk imajı silinip gidecekti.

Havanın çok sıcak olmamasına karşın arabanın içi çok ısınmıştı. Katie koltuğunu geriye alıp başını arkaya yasladı.

"James beni hiç affetmedi, biliyorsun," diye fısıldadı Coco'ya bakmadan.

"Evet." Coco da kolay affedebilen biri değildi.

"Sen de Ryan yüzünden gidiyorsun değil mi?" Katie, Coco'yu onun bu toplantıya katılma nedenlerini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Eğer senin için sakıncası yoksa, bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Anlıyorum." Katie'nin yanakları kızarmıştı ama bu arabanın sıcaklığı yüzünden olabilirdi.

"Sorun yok, önemli değil." Coco konuyu dağıtmak isteyerek arabanın motorunu çalıştırdı ve içeri hava girmesi için camları açtı. Suya bu kadar yakın olunca hava nasıl da değişiyordu. Martılar tepelerinde tur atıyorlardı. Sesleri park yerinde yankılanıyordu.

"Ryan evlendi mi?"

Coco, Katie ile göz göze gelmekten kaçınarak camdan dışarı baktı. "Bilmiyorum." Ryan Temple gibi birine âşık olmak için aptal olmalıydı bir kadın. Coco, arkadaşının gözlerini üzerinde hissetti.

"Ondan nefret etmek için iyi bir nedenin var."

"Bunu neden yapayım?" Coco, Katie'nin onun o serseri hakkındaki güçlü duygularını bilmesini istemiyordu. "On yıl önceydi. Ben geride bıraktım." Bu yarı yarıya doğruydu. İş programı o kadar yoğundu ki flört edecek vakti olmuyordu pek. Eğer karşısına doğru erkek çıkarsa zaman ayırabilirdi ancak.

Katie'nin yüzünde garip bir ifade belirdi. "Siz çok tatlı

bir çifttiniz. İkinizi koridorda yürürken izlediğimi hatırlıyorum. Birlikte mükemmel olduğunuzu düşünmüştüm. Onun gerçekte öyle biri olabileceği kimin aklına gelirdi?"

Coco buna inanamayarak homurdandı ve konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Öyleydiniz," diye üsteledi Katie. "Ya da ben öyle olduğunuzu düşünüyordum."

"Uzun zaman önceydi."

"On yıl," diye mırıldandı Kate. "Hep birlikte geçirdiğimiz zamanların üzerinden on yıl geçtiğine inanabiliyor musun?" Birden doğrulup oturdu ve gözlerini iri iri açtı. "Zaman kapsülü. Bir tane gömmüştük, hatırladın mı? Bu toplantının bir parçası olarak onu kazıp çıkaracağız?"

"Onu yirminci yılımızda yapacağız."

"Ah, doğru."

"Eğer önümüzdeki on yıl da bu on yıl gibi çabuk geçerse, göz açıp kapayıncaya kadar kapsülü açmış oluruz."

Feribot yaklaşıyordu. Biraz sonra bineceklerdi. Neyse ki arabanın içi serinlemişti.

"Mezun olmadan önce, hayatımızın on yıl içinde böyle olacağı aklına gelir miydi hiç?"

Coco bu soruyu düşündü. "Pek sayılmaz." Mezuniyet gününde kalbi kırıktı, kafası karışıktı, öfkeliydi. İlk iki duygu yıllar içinde geçmişti ama öfke duruyordu. O hiç geçmiyordu. Onun bir parçası, üçüncü kolu ya da bacağı olmuştu sanki.

Feribot yanaştı ve arabalar tek sıra halinde binmeye başladılar. Coco da arabayı çalıştırdı ve önündeki kamyonu takip etti.

Katie bir süre bir şey söylemedi, sonra fısıldadı. "İyi ki beni bu hafta sonu gelmeye ikna ettin."

"İyi ki geldin."

"İkimiz için de harika bir hafta sonu olacak. Eski arkadaşlarımızı göreceğiz, birbirimizin hayatında neler olup bittiğini öğreneceğiz. Gerçi beni hatırlayan birilerinin çıkacağından şüpheliyim ama."

"Hatırlayacaklar," dedi Coco.

"Ben emin değilim ama önemli değil. Görmek istediğim tek bir kişi var."

Coco'nun da görmek istediği tek bir kişi vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Katie toplantıya katılmak konusunda ne kadar çekimser olsa da, Coco'nun onun özellikle son dakikada vazgeçmesine izin vermeyeceği gerçeğini kabul etmişti. Uykusuz geçen onca geceden sonra, Katie sonunda James'e olanları açıklama fırsatını bulabilecekti. Bu toplantı onların tek şansı olabilirdi ve Coco'nun da dediği gibi, eğer şimdi vazgeçerse, kaçırdığı fırsat yüzünden ömür boyu pişmanlık duyabilirdi.

Lisedeki aşkı, iletişim adına tek kelime etmeden ona artık kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğini anlatabilmişti. Katie onunla bağlantı kurabilmek için bütün yolları denemiş ama James her defasında onu bu çabalarını hiçe saymıştı. Katie, aralarındaki meselenin öylece kalması düşüncesinden nefret ediyordu. Hiçbir şeyin değişmesini beklemiyordu ama kendini ifade etmek için bir şansı olmalıydı.

Coco feribota bindi ve arabayı önündeki aracın dibine park etti. Arabalar şimdi iki sıra halinde art arda dizilmiş duruyorlardı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Coco.

Katie başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"Emin misin?"

"Evet. Sen git, ben de burada biraz oturayım, kafamı toplarım."

"Geri dönmeye kalkmayacağına söz ver."

"Söz."

Coco arabadan inip yukarı çıktı. Katie koltukta gerindi, serin ve temiz havayı içine çekti. Çok güzel bir gündü gerçekten. Mezunlar günü komitesi bundan daha güzel bir hava seçemezdi.

Bu hafta sonu, onun huzursuz ve tatsız hayatını değiştirebilirdi. James'i en son mezuniyetlerinden sonraki yaz gördüğüne inanamıyordu.

Hayatı boyunca hiç kimse Katie'yi James Harper'ın sevdiği kadar sevmemişti. James onun için her şeyi feda etmeye razıydı. Katie de onu çok sevdiği için buna izin veremezdi. Eğer James onun uğruna üniversiteye gitmekten vazgeçerse, bu ilişkilerini sonsuza dek etkilerdi. Katie gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve kendini olumlu şeyler düşünmeye zorladı.

Bunu çok istediği için, James'i toplantıda göreceği anı ve onun kendisini gördüğünde vereceği tepkiyi hayal etti. James'in değişip değişmediğini düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Kendisi değişmişti. Fiziksel olarak değil pek ama yıllar onu olgunlaştırmış, şekillendirmişti. Aynısının James için de geçerli olduğunu tahmin ediyordu. James onun sosyal hizmetlerde çalışmaya, gençlere yardımcı olmaya başladığını biliyor muydu acaba? Böyle bir alanda başarılı olacağını düşünüp öneren oydu. Yıllar önce bunu

Katie'ye söylediğini hatırlar mıydı? Katie hatırlayacağını umdu.

Arabanın kapısı açılınca Katie irkildi. Coco elinde iki kutu sodayla geri dönmüştü. Birini Katie'ye uzattı. "Sana da aldım."

"Teşekkürler." Katie elinde kutunun serinliğini hissetti.

Arkadaşı da ona katıldı ve ikisi de sodalarını açtılar. Çat sesi arabada yankılandı.

"Toplantı yüzünden endişeli misin?" dedi Coco içeceğinden ilk yudumu almadan önce.

"Biraz." Aslında çok endişeliydi Katie ama bunu itiraf etmek kolay değildi. "Sen?"

Coco oturduğu yerde kımıldandı. "Pek değil."

Katie sodasından içti. "Yalan söyleyerek kurtulamazsın. Beden dilin seni ele veriyor, tatlım."

"Tamam, biraz gerginim ama senden ya da herhangi birinden daha fazla değil."

"Evet, doğru."

Coco gülümsedi. "Bir sürü insanla iletişimim tamamen koptu."

"Benim de." İki işte birden çalışırken, akşam dersleri alırken ve sonunda mezun olurken, Katie'nin sosyalleşmek için pek zaman kalmamıştı. Coco ve bir iki kişi dışında, pek okul arkadaşı yoktu. Sedir Koyu Lisesi'ne son sınıfın ekim ayında başlamıştı. Yüzme takımı olmasaydı, belki Coco'yla da yakınlaşamazdı. Arkadaşlıkları onun için anahtar olmuştu. Coco olmasa, Katie kimseyle iletişim kuramayabilirdi. Neyse ki Coco utangaç, çekingen, kendini oraya ait hissetmeyen Katie'yi ilk günden itibaren kanatlarının altına almıştı.

Birkaç dakika hiç konuşmadan oturdular. İkisi de düşüncelere dalmıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Katie yumuşak bir sesle.

Coco omuz silkti. "Ne istersen." Sonra duraksadı. "Düzeltiyorum. Cevabını bilmediğim, utanç verici bulduğum ya da seni ilgilendirmediğini düşündüğüm şeyler sorma."

"Bana gerçekten ne hissettiğini anlat," dedi Katie, onun dalga geçmesini duymazdan gelerek.

"Tamam, peki, soru ne?"

Katie sodasını bıraktı. "Birini affetmek konusunda zorlandın mı hiç?"

Coco o anda gerildi. Katie de bunun ağır ve arkadaşına asla sormaması gereken bir soru olduğunu fark etti.

"Neden sordun?" dedi Coco.

Katie derin bir nefes aldı. "James'le olan buluşmaya başka bir açıdan bakmaya çalışıyorum."

"Sen birini affetmek zorunda kaldın mı hiç?" diye sordu Coco.

"Elbette." Geçmişin acılarını, özellikle de anne babasının onun hayatına kattığı acıları bir kenarda bırakmasaydı, hayatta bu noktaya kadar gelemezdi Katie. Sürekli içen ve annesini ve onu, o daha bebekken terk eden bir baba. Katie, bu terk edilişten sonra çareyi ilaçlarda ve alkolde arayan annesine karşı duyduğu öfkeyi de geride bırakmak zorunda kalmıştı.

"Kolay oldu mu?"

Katie, bir anda soru soran değil de cevaplayan durumuna nasıl geçtiğini bilmiyordu. "Hayır. Zordu ama gerekli olduğunu biliyordum."

"Neden?"

"Neden mi affettim yoksa neden mi gerekliydi?" Arkadaşı susmuş ve dikkat kesilmişti.

Coco parmaklarıyla soda kutusunu sımsıkı kavramıştı, sanki kutuyu boğmaya çalışır gibiydi.

"İkisi de."

"Yirmi beş yıldır babamı ne gördüm ne de ondan haber aldım. Benden onu affetmemi istemedi, hatta beni aramadı bile. Çocukken ve özellikle ergen dönemimde, sırf küfredebilmek için onu görmek isterdim. Bu hiç gerçekleşmedi ama galiba iyi de oldu."

"Ondan nefret ettin mi?"

Katie bu soruyu düşündü. "Nefret ettim mi? Hayır, pek sayılmaz. Onun eninde sonunda hak ettiğini bulacağını düşündüm. Hayat böyledir, bilirsin."

"Nasıl?"

"İşte şu eski 'ettiğini bulursun' felsefesi. En azından ben öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Babam insanlara kötü davrandı, bu yüzden de yalnız kalacak."

"Bu bana umut veriyor," diye mırıldandı Coco.

Katie hemen "Umut mu?" diye karşılık verdi.

"Yani umutsuzluk demek istedim. Böyle insanlar sonunda bütün umutlarını kaybederler değil mi?"

"Doğru." Katie arkadaşını yanlış anlamadığından kesinlikle emindi. Coco'yu farklı gözlerle inceledi. Coco, Ryan ile yaşadıkları konusunda hiç konuşmasa da, Katie arkadaşının bir tür intikam almak istediğinin farkındaydı. Ama zaten nasıl istemesindi? Eğer durum tersi olsaydı, Katie kendisinin de aynı şeyleri hissedeceğinden emindi.

"Ama babanı affettin," dedi Coco.

Katie ellerine baktı. Arkadaşını yanlış yönlendirmek istemiyordu, bu yüzden doğruyu söyledi. "Zaman aldı. Bir gecede olmadı."

"Ama nasıl?"

Katie yeniden başını arkaya yasladı. "Bir yıl Noel zamanıydı. O zamanlar yirmi ya da yirmi bir yaşımda olmalıyım. Sınıftan çıkıyordum. Gece soğuk ve karanlıktı, kar yağacak gibiydi. Otobüs durağına yürürken, çimlerin üzerinde yatan bir adam gördüm, yanında boş bir içki şişesiyle sızmıştı. Biri kampus güvenliğini çağırmış, iki görevli adamı kaldırmaya çalışıyorlardı. Otobüsüm geldi ve ondan sonra neler olduğunu göremedim. Otobüste giderken birden içime garip bir his doldu, o sarhoş adam bal gibi benim babam olabilirdi. Yüzünü görememiştim ya da tanıdığım herhangi bir şey olmamıştı ama bana babamı hatırlatmıştı işte. O anda çok üzüldüm ve içim acıma hissiyle doldu. Ona acıdım. Boşa harcanmış bir hayattı onunki."

"Yani nefretten acımaya geçtin?" Coco sodasından bir yudum daha aldı.

"Ondan gerçekten nefret ettiğimi düşünmüyorum. Öfkeliydim, incinmiştim ve her ne kadar o gittiğinde çok küçük olsam da kendimi sorumlu hissediyordum. Bu anlamsız gibi geliyor ama çalışırken de görüyorum. Çocuklar ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, ailelerinin yaşadıkları yüzünden kendilerini suçluyorlar. Bu, küresel ısınmanın nedeninin çocuğun ödevini bitirmemesi olduğunu düşünmek kadar saçma görünebilir ama öyle hissediyorlar işte."

Coco dalgın ve düşünceli görünüyordu. Bir süre sustu. "Ancak bazı şeyler affedilebilir."

"Kolay olmuyor, orası kesin. Ben şunu öğrendim, ve inan bana bu konuda uzman değilim: Affetmek, karşımızdakine bahşettiğimiz bir lütuf değil. Kendimiz için yaptığımız bir şey."

"Bunu söylemek kolay ama..."

"Biliyorum." Uzakta Bremerton feribot iskelesi görünmüştü. Katie, düşüncelerini kaçınılmaz olandan uzaklaştırmak için bakışlarını başka yöne çevirdi. Affetmeyle ilgili bu konuşma, umutlarıyla birlikte korkularını da su yüzüne çıkarmıştı. Kendisinin affetmeyi öğrenmiş olması, James'in de o söz konusu olduğunda geçmişi unutmak konusunda güçlü ya da istekli olacağı anlamına gelmiyordu.

"Senin içinde affetme hissi var mı?" diye sordu, soruları Coco'ya yönlendirmeye çalışarak.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Nedenini biliyorsun..."

"Yani hepimizin bu konuda zorlandığı olmuştur..."

"Tabii," dedi Katie hafifçe kıkırdayarak. "Ve hepimiz birilerinin canını yakmış ve bunun farkında olmamışızdır."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Coco. "Farkında oluruz."

Katie aynı fikirde olmasa da tartışmayacaktı.

Toplantı kesinlikle ilginç olacaktı. Coco dışa dönük ve arkadaş canlısıydı. Katie ise sessiz, çekingen ve utangaçtı. Bu kadar iyi arkadaş olmalarının nedenlerinden biri de aralarındaki farklılıklardı. Birbirlerini dengeliyorlardı.

Katie okulun ilk gününü ve son sınıfta yeni bir okula başlamanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyordu. On iki ay içinde üçüncü koruyucu ailenin yanına taşınmıştı. Sorunlu bir vaka olduğu ya da daha önceki evlerde olay çıkar-

dığı için filan değildi bu. Daha önce hiçbir aileyle sorun yaşamamıştı. Bütün bunların nedeni şanssızlıktı. Koruyucu ailelerden biri iş nedeniyle başka bir eyalete taşınmıştı. İkinci ailenin annesine kanser teşhisi konmuştu. Bu iki taşınma çok kısa bir süre içinde gerçekleşmişti. Bundan sonraki koruyucu ailesi, Flemmingler, harika insanlardı.

"Bremerton'a geldik sayılır," dedi Coco, konuyu değiştirme hevesiyle.

Feribot, Bremerton iskelesine yanaştı. Artık kullanılmayan savaş ve yük gemileri kıyıda sıralanmıştı. Bir de nükleer enerjiyle çalışan denizaltılar vardı. Burası hem Bremerton hem de Sedir Koyu'nda yerel ekonominin önemli bir parçasıydı.

Katie'nin koruyucu babası, Robert Flemming, emekli olana kadar nükleer mühendisi olarak burada çalışmıştı. Flemmingler Sedir Koyu'ndaki evlerini sattıktan kısa bir süre sonra, bir karavan satın almışlar ve ülkeyi dolaşmışlardı. Katie her hafta ülkenin başka bir yerinden kart alıyordu. Ralph ve Sue yeni hayatlarını bir uçan balon gibi görüyorlar, rüzgâr onları nereye götürürse oraya gidiyorlardı. İyi insanlardı Flemmingler; Katie özellikle lisenin son sınıfında kendisine karşı cömertliklerinden dolayı onlara sonsuza dek minnettar kalacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uzun bir süre, Mark'ın evinin önünde emlakçının SATILIK tabelasına bakarak dikildim. Benim için bu kadar büyük bir sürpriz olmamalıydı. Mark beni kandırmamıştı ki. Tam da niyetlendiğini söylediği şeyi yapıyordu.

İçimi kemiren o hisle evin önünde ne kadar durduğumu bilmiyordum. Bu his, kazanın içindeki sıvı gibi çalkalanıyor, kaynıyor, köpürüyordu. Birden o kadar öfkelendim ki içim içime sığmaz oldu. Aynı zamanda dayanılmaz bir üzüntü yaşıyordum. Çok güçlü bir kayıp duygusuna kapılmıştım. Paul'ün kayıp olduğunu, belki de ölmüş olabileceğini öğrendiğim zaman yaşadığım o tanıdık acıya benziyordu bu.

Rover, oturmuş, sanki bir tepki vermemi beklercesine beni izliyordu. Ama ben tepkisizdim. Emlakçının tabelası gözlerimin önünde bulanıklaştı.

Mark'ı gitmekten vazgeçirmeye çalışmanın anlamsız olacağı açıktı. Bunu zaten denemiştim ama sözlerimin Mark üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Benden bir an önce uzaklaşmak ister gibiydi. Yapacak bir şey yoktu.

Otele dönerken, yola çıktığımda yürüdüğümden çok daha yavaş yürüyordum. Kafam ve kalbim, öğrendiklerimi değerlendirmeye çalışıyordu. Otele yaklaştıkça, düşünceler kafamın içinde dönüp durmaya başladı. Hem çok üzgün hem de çok öfkeliydim.

Bahçeye girdiğimizde, Rover bir an önce Mark'a ulaşmak istercesine tasmasını çekiştirmeye başladı. Onu tutmaya çalıştığımda beni de sürükledi.

Mark başını kaldırıp baktı. Ben olduğumu görünce, hiç ilgilenmeyerek işine geri döndü. Niyetim tek kelime etmeden onun yanından geçip en küçük bir duygu belirtisi göstermeksizin eve girmekti.

O, sessizlik tedavisini hak ediyordu. Eğer umurumda değilmiş gibi davranabilirsem, belki de kendini ifade etme ihtiyacı duyardı. Tamam, itiraf ediyorum, belki de çarpık bir düşünceydi bu ama kendimi umutsuz ve çaresiz hissetmeye başlamıştım. Mark'ın davranışlarının mantıklı bir nedeni olduğuna inanmak istiyordum; bana söylemediği ya da söyleyemediği bir şeyler olmalıydı.

Yarı yoldayken, her şeye rağmen, ağzım girdi devreye. "Bekleyemedin değil mi?" dedim; o kadar sinirliydim ki sesim bile bana ait değildi sanki.

Mark durdu, dönüp bana baktı. Neden söz ettiğim konusunda en ufak bir fikri yokmuş gibi kaşlarını çattı. "Beklemek mi? Ne için?"

"Evini satışa çıkarmak için." Kızgınlıktan kekeleyerek konuşuyordum.

"Sorun ne? Sana taşınacağımı söylemiştim zaten?"

"Düşünmeliydin... Gerçekten istediğinin bu olduğundan emin olana kadar erteleyemedin değil mi?

Mark fırçasını bıraktı ve bana döndü. "Beklemek için bir neden yoktu. Gitmeye karar verdim ve evi satışa çıkardım."

"Bana söylemedin."

"Neden söyleyeyim?" diye terslendi.

"Haklısın," diye karşılık verdim. İnanılmaz incinmiştim. "Neden söyleyeceksin? Bizim... arkadaşlığımız, ilişkimiz senin için hiçbir anlam ifade etmiyor ki. Neden benimle bir şey paylaşasın?"

Bu patlamam karşısında afallamış görünüyordu, bu da her şeyi anlatıyordu. Benim duygularımı hiç dikkate almamıştı. Onun fikrini değiştirebileceğine dair tutunduğum son umut da kaynar suda eriyen buz gibi çözüldü gitti.

Elini beline koydu. "Neden bu kadar öfkelendiğini anlamıyorum."

Bunu açıklayamıyordum. Ona saldırmak, benim canımı yaktığı gibi ben de onun canını yakmak istiyordum. "Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun. Kaçıyorsun. Kaç bakalım. Korkaklık et. Eğer arkadaşlar, ilişkiler, sevgi, aşk sana üstesinden gelemeyeceğin kadar fazla geliyorsa, kaç da kurtul!"

Yüz yüze duruyorduk. Mark öfkeden kıpkırmızıydı, ben de kanın beynime sıçradığını hissediyordum. Ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, tırnaklarımı etime batırmıştım.

Mark'ın gözleri kısıldı ve sertleşti. "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim. Ne yapacağımı ben bilirim."

"Peki, sen bil. Senin kimseye ihtiyacın yok, Sen tek başına bir adasın, tek başına varsın. Harika! Gerçekten, mükemmel! Yolun açık olsun, çünkü benim de sana ihtiyacım yok!"

Rover havladı. Ama onu duymazdan geldim. Mark da öyle.

"Ne yapıp yapmadığım beni ilgilendirir," diye hatırlattı Mark. "Eğer evimi satmaya karar verdiysem, bu seni ilgilendirmez, anladın mı?"

Ah, evet, anlamıştım. "Çok iyi anladım."

İkimiz de kımıldamadık. Elime doladığım tasma etimi acıtmış, parmaklarıma kan akışını kesmişti. Bu rahatsızlığı da yok saydım.

"Sen benim annem ya da kardeşim değilsin," dedi Mark dişlerinin arasından.

Daha önce annesinden ya da kardeşinden söz etmemişti hiç. Bu da onu ne kadar az tanıdığımı gösteriyordu. Mark'ı ailemle tanıştırmak istemiştim ama o kabul etmemişti. Onun kendi akrabalarını yok saymasının beni şaşırtmaması gerekirdi, eğer bir ailesi varsa tabii. Ya da onun için bir anlam ifade etmiyorum diye şoke olmamalıydım. İnsanlar onun hayatından su gibi akıp gidiyorlar, kalıcı olmuyorlardı demek.

"Başka bir deyişle ben senin için hiçbir şeyim. Kesinlikle hiçbir şey."

Sanki bu suçlamam gerçeğe çok yakınmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Eğer böyle görmek istiyorsan, sen bilirsin."

Beni böyle incitebilmesi sinirimi bozuyordu. Gözyaşlarıma engel olmak için öfkeyle gözlerimi kırpıştırdım.

Birden, içimdeki öfke çekiliverdi. Kendimi fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Uzun bir süre ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Sesime kavuşmam için aradan epey zaman geçmesi gerekti. "Bilerek zulmediyorsun bana. Senden bunu bekle-

mezdim," diye fısıldadım. Mark'ı tanıdığım süre boyunca, hiç böyle görmemiştim onu.

Arkamı dönüp eve yöneldim. Kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Eğilip Rover'ın tasmasını çıkardım, sonra da ne olduğunu anlamadan dizlerimin üzerine çöküp köpeğe sıkı sıkı sarıldım. Vücudumda bir adrenalin patlaması vardı sanki. Böyle bir duygu yoğunluğunun fiziksel bir dışavurumu olmalıydı ama yine de titrememem beni şaşırttı.

Rover beni rahatlatmak istercesine elimi yaladı. Titrememi kontrol altına aldığımda, güçlükle ayağa kalktım ve amaçsızca mutfağa doğru yürüdüm. Lavabonun başında durup pencereden dışarı baktım ve derin bir nefes alarak deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra, öfkemle ve hayal kırıklığımla baş etmeye başlamışken, kapının açıldığını duydum. Ayak sesleri bana yaklaşana kadar gelenin Mark olduğunu anlamadım. Tartışmaya devam edecek halim de isteğim de yoktu.

"Jo Marie."

Onu duymazdan geldim.

Tam arkamda duruyordu. Vücudunun ısısını hissedebiliyordum.

"Jo Marie," dedi yine.

Yüzüne bakmadım. "Gidebilirsin, Mark... ya da Jeremy... bugünlerde hangi ismi tercih ediyorsan işte. Senin çardak için sözleşmeye bağlı kalmanı beklemiyorum."

"İşi bitireceğim."

"Gerek yok. Gitmekte özgürsün."

"İşi bitireceğimi söyledim."

Onu tekrar görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bitirmemeni tercih ederim."

Durdu ve sonra bana hatırlattı. "Sana söz verdim. Merak etme. Uzun sürmez. Bugün, en geç yarın bitmiş olur."

"Sana hiçbir şey için zorunlu olmadığını söylüyorum." Sakin görünmeye çalışsam da sesimin titremesine engel olamamıştım.

Mark omuzlarımı tuttu. Kendimi çektim. "Bana faturayı postayla gönderebilirsin."

Mark yaklaştı. "Üzgünüm," diye fısıldadı, sıcak nefesini ensemde hissettim.

Ürpermiştim. "Evet, ben de üzgünüm," dedim umursamaz, hatta küstah olmaya çalışarak ama başardığımdan emin değildim.

"Dünyada yapmak isteyeceğim en son şey seni incitmek."

Eğer gerçekten öyleyse, fena çuvallamıştı. Midemdeki delik son otuz saniye içinde iki kat büyümüştü. "Artık gitsen iyi olacak."

"Gidemem."

"Başladığın işi bitirmesi için birini bulurum," dedim. "Çok zor olmasa gerek."

"Seni böyle bırakamam," dedi. Sesi o kadar alçaktı ki güçlükle duyuluyordu. "Ne zaman gidersem gideyim, seni arkamda bırakmak beni öldürecek."

"Öyleyse bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

Tahmin ettiğim gibi, cevap vermedi.

"Gitmene neden olan şey bana söyleyemeyeceğin kadar kötü mü?"

Yine cevap vermedi.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağımdan korkarak dudağımı ısırdım. Mark Taylor'ın beni bu duygusal seviyeye getirebilmesi sinirimi bozuyordu.

Mark içini çekti ve beni dönüp kendisine bakmaya zorladı. Sonra beni kollarının arasına aldı ve hiç bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı sarıldı.

Kollarım iki yana sarkmaya devam ediyordu. Kendimi bırakmayı, ona beni daha fazla incitme gücünü vermeyi reddettim. Ama beni ne kadar kollarında tutarsa, kendimi ona sarılmaktan alıkoymam o kadar zor olacaktı.

"Seni sevdiğimi bilmelisin," dedi.

Beni bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. Ona bakmamak için gözlerimi kaçırdım. Mark yüzümü ellerinin arasına aldı, nasırlı ellerinin sertliğini tenimde hissettim.

"Jo Marie," dedi, sesi güçlü ve kendinden emindi. "Başka hiçbir şeyi hatırlamasan bile şunu unutma. Seni her zaman seveceğim."

Başımı çevirmeye, sözlerini yok saymaya çalıştım çünkü davranışları aksini söylüyordu. "Beni o kadar sevsen, bunu yapmazdın."

Alnını alnıma bastırdı.

"Git ve başka bir kadını sev," dedim. "Çünkü, doğrusunu söylemem gerekirse, sevgin canımı çok acıtıyor."

"Yapamam."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama engel oldu ve başımı kaldırıp öptü beni. Mark bana aşkını ilan edeli üç hafta olmuştu. Bu üç hafta boyunca beni yok saymak için elinden geleni yapmıştı. Beni görmeye bile dayanamıyor gibiydi. Benimle iletişim kurmamak için elinden geleni yapıyordu. Bu süre içinde tek fiziksel temasımız bir sarılmaydı, onu da Sedir Koyu'ndan taşınacağını söylemeden hemen önce yaşamıştık.

Dudakları dudaklarımı esir alırken hareketsiz kaldım.

Paul Afganistan'a gittiğinden beri kimse bana sarılmamış, kimse beni öpmemişti. Şimdi bile bir başka erkeğin dokunuşuna tepki verebileceğimden emin değildim.

Yanıldığımı anlamam iki saniye sürmedi.

Mark'ın öpüşü bir lazer gibi yayıldı içime. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum ama elimde değildi. İnledim ya da inleyen Mark'tı belki. Belki ikimiz aynı anda yapmıştık bunu. Kollarım ona dolandı, parmaklarım ensesindeki tüyleri okşadı.

Öpücükleri ateşli ve sertti, çaresiz gibiydi. Kendini o kadar uzun süre tutmuştu ki artık patlamıştı ve özlemini ve ihtiyacını bir dakika daha kontrol edemeyecekti sanki.

Öpücüklerinin yoğunluğu neredeyse geriye doğru sendelememe neden oldu. Hatta bunu yapmış olmalıyım, yoksa belimde lavabonun baskısını hissetmezdim.

"Jo Marie," diye fısıldadı. "Ah hayır... hayır... bu olmamalı!" Aynı acelecilikle beni öperek kendi sözünü kesti. Beni o kadar yakınında ve sıkı tutuyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

Ben de ona sıkı sıkı sarıldım; bana böylesine bir tutkuyla sarıldığına, böyle tutkuyla öptüğüne göre fikrini değiştireceğini umuyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında, kesik kesik soluyordu. Başını geriye attı, bana bakmamaya çalıştı ve sonra yavaş yavaş benden uzaklaştı. Daha da uzaklaşmak istiyordu ama ona engel oldum. Kollarımı beline doladım ve ona ona tutundum. Beni bir kez bırakırsa, onu sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyordum.

Uzun bir süre birbirimize sarılmış halde kaldık.

O anda bile biliyordum.

Hiçbir şey değişmemişti.

Mark'ın aklı başına gelmişti ve beni öpmesi, bana sarılması, beni sevdiğini söylemesi bir fark yaratmıyordu. Öfke gitmiş, yerini derin bir kedere bırakmıştı. Kollarımı indirdim ve geri çekildim.

Mark hareketsiz kaldı. "Çardağı bitireceğim," dedi.

Başımı salladım.

"Ben başladığım işi bitiririm."

Onu zorlamak ve benimle başladığını bitirmediğini söylemek istedim. Daha önce, öfkeliyken, onu zalimlikle suçlamıştım. Bunu kastetmemiştim aslında, acımdan öyle konuşmuştum. Ama şimdi ne kadar haklı olduğunu görüyordum. Mark Taylor kelimenin tam anlamıyla zalimdi.

"Her şeyin farklı olması için neler vermezdim," dedi.

Alaycı bir cevap vermemek için kendimi tuttum. Bu kısmı geçmiştik zaten.

"Burada daha ne kadar kalacaksın?" diye sordum, sesimin duygularımı belli etmemesine çalışarak.

"Bugün bitirmeyi umuyorum."

Sorduğum bu değildi ama daha fazla açıklama yapmak istemedim.

"Eğer hava izin verirse."

"Sonra?"

"Sonra gidiyorum."

"O kadar çabuk mu?" Boğazımdaki acı veren yumrudan kurtulmak için yutkundum.

Mark başını salladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Coco ve Katie, Bremerton feribotundan inerlerken, Coco arkadaşının ne kadar sessizleştiğini fark etti. Katie'nin kafasının James ile dolu olduğu belliydi. Affetmeyle ilgili o sıkıntılı sorular bir dışavurumdu. Arkadaşı, James'i asla unutamamıştı. James onun ilk aşkıydı. Ondan ayrılmak, Katie'yi yıkmıştı adeta. Şimdi ikisi buradaydılar ve ne kadar acı verici olursa olsun, geçmişle yüzleşmeye hazırdılar.

Coco, onları Sedir Koyu'na götürecek kavşağa dönerken düşüncelere dalmıştı. Anne babası Şikago'ya taşındıktan sonra, bu kasabaya gelmekten kaçınmıştı. En son gelişinin üzerinden dört ya da beş yıl geçmişti. Her şeyin hem bu kadar aynı hem bu kadar farklı görünmesi komikti. Liman Caddesi'ne baktı, bazı dükkânların tabelaları değişmiş olsa da, burası da hemen hemen aynıydı. Kuaför, çiçekçinin ve birkaç restoranın yanındaydı. Kütüphane ve heykel uzaktan görünüyordu.

"İşte marina," diye bağırdı Coco. "Sally'nin mezuniyet-

ten sonra nasıl dağıttığını ve nasıl suya düştüğünü hatırlıyor musun?"

Kate gülümsedi. "Hayal meyal."

"Hayal meyal mi? Nasıl unutursun? Kendini kaybetmişti resmen! Papazın kızının ağzının öyle bozuk olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Otelin adresi var mı?" diye sordu Katie.

"Adres?" diye tekrarladı Coco. "Yerini biliyorum. Bir zamanlar Frelingerlerin işlettiği otel."

"Frelingerler mi? Frelingerler kim? Otele ismini sahibinin verdiğini söylediğini sanıyordum?"

"Yeni sahibi."

"Ya."

Coco sağa döndü ve dik bir yokuşu tırmanıp tekrar sağa döndü. Yolun başında büyük bir tabela vardı. Gül Limanı Oteli. Coco dönüp yol boyunca ilerledi ve kendini evine gelmiş gibi hissetti.

"Vay canına," dedi şaşırarak. "Böyle bir yer olduğunu hatırlamıyorum." Üç katlı yapı verandası ve geniş gül bahçesiyle nefes kesici görünüyordu. Çardak yeni eklenmiş gibiydi. Kapısında bir ipten sarkan tabelada ISLAK BOYA yazıyordu çünkü. Bahçede kırmızı, sarı, pembe güller açmıştı.

"Buraya geldiğimi hatırlamıyorum," dedi Katie ama bunu büyülenmiş gibi söylemişti.

Coco arabayı belirlenmiş yerlerden birine park etti. Arabadan indi, durdu ve ellerini beline koyarak oteli inceledi. "Yeni sahibi çok uğraşmış. Buranın eskiden bu kadar güzel ya da bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyorum."

Katie de onun yanına geldi. Coco bagajı açtı. Çantaları alıp yere bıraktılar.

Otelin kapısı açıldı ve Coco'dan pek de büyük görünmeyen bir kadın geniş verandaya çıktı. Yanında onları karşılamak istercesine kuyruğunu sallayan bir köpek vardı.

"Gül Limanı'na hoş geldiniz," dedi kadın; gülümsediğinde Coco onun sesindeki sıcaklığın gözlerine yansımadığını fark etti. "Ben Jo Marie Rose."

"Selam," diye karşılık verdi Coco, çantasını alıp kapıya doğru yürüdü.

"İçeri gelin," dedi Jo Marie. "Gerekli belgeleri doldıralım, sonra size odalarınızı gösteririm."

"Harika olur."

"Siz Kellie ve Katie olmalısınız," dedi Jo Marie, ellerinde çantalarıyla verandada ilerlerken.

"Kelly benim kimliğimdeki adım," diye açıkladı Coco. "Ama bana genellikle Coco derler."

"İkiniz de mezunlar toplantısı için geldiniz?"

"Evet."

"Odalarımıza yerleştikten sonra, Katie ile birlikte okula gideceğiz."

"Öyle mi?" Katie şaşırmıştı.

"Tabii, neden olmasın? Eski öğretmenlerimizden kimse var mı diye merak ediyorum. Eğlenceli olur."

"Hatırladığım tek öğretmen Bay Kloster."

Coco bunun nedenini biliyordu. Matematik öğretmeninin yardımcısı James idi ve James'in Katie'ye yardımcı olmasını Bay Kloster istemişti. Arkadaşı için her şeyin başlangıcı bu olmuştu.

Belgeleri kısa sürede doldurdular Sonra Jo Marie onlara odalarını gösterdi. Coco, neden okula gitmeyi teklif ettiğini bilmiyordu. Lisede olmayı ve Ryan Temple'ın onu

nasıl rezil ettiğini düşünmeye dayanamazken bu garip bir fikirdi.

Her şey son sınıfın ekim ayında başlamıştı. Coco o günü dün gibi hatırlıyordu. Sanki üzerinden on yıl geçmemişti.

Takımın diğer oyuncularıyla birlikte antrenman yapıyordu. Rüzgâr esiyor, sarı yaprakları çimleri özenle biçilmiş bahçeye savuruyordu. Futbol sahası cuma akşamı yapılacak maç için hazırlanmıştı.

En küçük ayrıntılar bile Coco'nun zihninde canlıydı. Rakip takım Tacoma idi. Coco bunu bile hatırlamasına şaşırıyordu. Tacoma Lisesi'nin öğrenci nüfusu daha fazlaydı ama Sedir Koyu'nun da gizli bir silahı vardı.

Ryan Temple.

Ryan takımın üstün yetenekli ileri dörtlü oyuncusuydu. Dizindeki hafif sakatlık nedeniyle sezonun ilk birkaç haftasında sahalardan uzak kalmıştı ama artık geri dönmüştü ve okulda dolaşan söylentilere göre son derece formdaydı.

Coco, cuma akşamı maç arasında gösteri yapacak takımın bir üyesiydi. Küçük bir kasabada yaşamanın bazı avantajları vardı. Birincisi, bütün halk lise sporlarını destekliyordu. Kendi sahalarında yapılan bütün maçlar öğrencilerle, fakülte üyeleriyle, aileler ve arkadaşlarla doluyordu. Hafta sonuna biraz eğlence ve heyecan katmak isteyen herkes maçlara akın ediyordu.

Amigo takımının formaları standarttı. Ama Coco bu formaları sıkıcılıktan kurtaran bir tasarım yapmıştı. Plili eteklerinin bir tarafını kıvırıyorlar ve kocaman bir tül çiçek takıyorlardı. Coco bunu takım arkadaşlarına gösterdiğinde hepsi bayılmışlardı.

Coco giysileri severdi. Genç bir kızken de modayla yatıp kalkar, neredeyse bütün zamanını dergileri ve kitapları karıştırarak geçirir, farklı tarzları inceler ve bir gün dikmeyi hayal ettiği fikirler toplardı. Günün birinde bu alanda kendi işini yapmayı hayal ediyordu.

Hayallerin farklı yönlere kaymanın bir yolunu bulması ona ilginç ve komik geliyordu. Hayat onu bambaşka bir yola sürüklemişti ama bu da aynı derecede heyecan verici ve eğlenceliydi.

Maçtan önceki perşembe günü Ryan onunla ilk kez konuşmuştu.

Futbol takımı bir sahada çalışıyordu, amigo takımı da spor salonunda alıştırma yapıp sahanın boşalmasını bekliyordu.

Oğlanlar duş almak için soyunma odalarına doğru yürümeye başladığında, amigo takımı da sahaya yönelmişti. O sırada iki grubun yolları kesişmişti.

Coco birinin kendisine seslendiğini duymuş ve arkasını dönüp bakmıştı.

Ryan'dı bu.

"Coco!" diye seslenmişti tekrar. "Bekle bir dakika!"

Arkadaşları yanından geçip giderken Coco, Ryan'ın karşısında kalakalmıştı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Ryan'ın kaskı kolunun altındaydı. Bordo-sarı formasında çimen lekeleri vardı.

"Selam," demişti biraz şapşal görünerek.

"Selam." Çocuğun gözleri muhteşem bir zümrüt yeşiliydi. Coco onun gözlerini daha önce fark ettiğinden emin değildi. Saçları açıklı koyulu kumraldı. Sol gözünün hemen üzerinde, kalın kaşının altında küçük bir yara izi vardı.

"Sana selam vermek istiyordum hep."

Bu bilgi Coco'nun dilinin tutulmasına neden olmuştu. Konuşamamak hiç ona göre bir şey değildi. Dışa dönük biriydi o ve kolay arkadaş edinirdi. Ama okulun en tatlı ve en popüler çocuğu onunla her gün konuşmaya kalkmıyordu tabii. Güçlükle yutkunmuştu. "Selam."

"Selam," diye karşılık vermişti Ryan ve onu gülümsemesiyle büyülemişti. Ayakkabılarının burnundaki tozlara bakmıştı. "Maçtan sonra dansa gelecek misin?"

"Ben mi?" Coco elini göğsüne bastırmış ve kalp çarpıntılarını hissetmişti.

Ryan gülümsemişti, şimdi gözleri daha da çok parlıyordu. "Evet, sen?"

"Sanırım." Coco amigo takımının giysileri üzerinde çalışmaktan, dansı düşünecek vakit bulamamıştı pek.

Ryan'ın gözleri büyümüştü. "Harika, orada görüşürüz öyleyse."

"Tabii." Coco ancak tek kelimelik bir cevap verebilmişti.

"Görüşürüz," demişti Ryan ve takım arkadaşlarının peşinden koşmuştu.

"Görüşürüz!" diye seslenmişti Coco onun arkasından.

Coco'nun, Ryan'ın ona bir tür buluşma teklif ettiğini anlaması birkaç dakikasını almıştı.

Coco sahada arkadaşlarının yanına gider gitmez, soru yağmuruna tutulmuştu.

"Ryan ne istiyormuş?" diye sormuş Josie Sharo.

Coco ne diyeceğini bilememişti. "Bana selam vermek istediğini söyledi."

"Selam mı? O kadar mı?"

Coco başını sallamıştı.

Takım arkadaşları etrafını sarmışlardı. "Vay canına!"

"Ama daha uzun konuşturmuz," diye üstelemişti Laurie Burke.

"Maçtan sonra dans partisine katılıp katılmayacağımı sordu."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik olmuştu. Herkes buna inanamıyormuş ve büyülenmiş gibiydi. "Dansı mı sordu?" diye fısıldamıştı Josie, sanki Ryan diz çöküp evlenme teklif etmiş gibi.

Ne kadar da abartıyorlardı her şeyi! Coco gözlerini devirmişti.

"Ona ne söyledin?"

"Sence ne söylemiştir?" diye terslenmişti Brittany Coolidge. "Elbette Coco dans partisine gelecek."

"Ben de," demişti Ruthie ve kızlar kıkırdamışlardı.

Cuma gecesi, amigo takımının gösterisi sorunsuz geçmişti ve herkes yenilenmiş formaları konuşuyordu. Coco bir sürü iltifat almıştı. Takım da Ryan Temple'ın son dakikada kaydettiği sayıyla zafer kazanmıştı.

Ryan, takım arkadaşlarıyla geldiğinde, dans bütün coşkusuyla devam ediyordu. Ryan spor salonuna girer girmez durmuş ve gözleriyle kalabalığı taramıştı.

Coco onun bakışlarını üzerinde hissetmişti. Kalbi duracak gibi olmuştu. Sanki bu tepesinden tırnaklarına kadar yayılan heyecanı yok edecekmiş gibi, elini kalbine götürmemek için kendini zor tutmuştu.

Ryan salonda yürümeye başlamış, birkaç kez durup onu tebrik etmek isteyen arkadaşları ve hayranlarıyla konuşmak zorunda kalmıştı. Coco olduğu yerde donakalmış

gibi dikiliyor, eğer kımıldarsa, Ryan'ın başka bir partner bulacağından korkuyordu.

Sonunda kurtulmayı başardığında, Ryan ona yönelmişti. Müzik etraflarında dalgalanıyordu. Bir süre sadece ona bakmıştı Ryan. Coco da ona. Coco nefes bile almaktan korkuyordu, büyünün bozulacağından korkuyordu.

Uzun bir zaman sonra Ryan gülümsemişti. "Selam." Bunu, sanki bütün gün bu anı beklemiş gibi söylemişti. Coco kendisinin bu anı beklediğini biliyordu.

"Harika maçtı." Ağzının kuruduğunu hissetmişti, bu da konuşmasını zorlaştırıyordu.

"Teşekkürler." Ryan bu iltifat karşısında utanmış gibi görünerek bir an bakışlarını kaçırmıştı. "Harika bir gösteriydi."

"İzledin mi?" Coco şaşırmıştı.

"Sadece son birkaç dakikayı. Koç bizi soyunma odasında düşündüğümden daha fazla tuttu. Ben de sadece sonunu izleyebildim. Harika görünüyordun."

Coco kızardığından emindi.

"Yeni üniformalar da şahane. Biri, çiçeği senin akıl ettiğini söyledi."

Coco bu övgü karşısında omuz silkmişti. "Böyle şeyler yapmayı seviyorum."

"Duydum."

Bu yorum, Ryan'ın okulda Coco hakkında konuştuğunu gösteriyordu, yoksa nereden bilecekti? Gerçi biri öylesine bahsetmiş de olabilirdi.

"Dans etmek ister misin?" diye sormuştu Ryan, omzunun üzerinden pistteki çiftlere bakarak. Coco'nun en sevdiği şarkılardan biri çalıyordu.

"Olur."

Ryan elini uzatmış ve Coco'yu dans pistine yönlendirmişti. Bu, Coco'nun hayalgücü olabilirdi ama Kızıl Deniz'in ortasında yürüyorlardı sanki. Çiftler, Coco ve Ryan'ın cilalı ahşap zeminin ortasına gelmeleri için iki yana çekilirken, önlerinde bir yol açılıvermişti.

Coco salondaki bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetmişti. Ryan'ın onunla önceki futbol sahasında herkesin içinde konuşması, şimdi de dansta yanına gelmesi dikkatleri çekmişti.

O gece durmadan dans etmişlerdi. Gecenin sonunda da Ryan, Coco'ya onu evine bırakmayı teklif etmişti.

"Teşekkürler ama ben arkadaşlarımla geldim," demişti Coco pişmanlıkla.

Ryan hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Emin misin?"

Coco başını sallamıştı. Josie, Natalie ve Laurie'yi ekmek doğru gelmemişti. Üstelik her şey çok hızlı oluyordu. "Teklif ettiğin için teşekkür ederim."

"Yarın ne yapıyorsun?" Ryan vazgeçecek gibi görünmüyordu.

Coco'nun kalbi duracak gibi olmuştu. "Büyükannemi görmek için Yakima'ya gideceğiz. Yetmişinci doğum günü, bütün aile bir araya gelip kutlayacak."

"Cumartesi gecesi dönmeyeceksin yani?"

Coco başını iki yana sallamıştı. "Hayır, teyzemlerde kalacağız." Coco, büyükannesinin yılın başka bir zamanında doğmuş olması için neler vermezdi.

"Bütün hafta sonun dolu yani." Ryan'ın hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Evet. Üzgünüm."

"Seni arayabilir miyim?"

Coco'nun yüzü aydınlanmıştı. "Harika olur." Ryan telefonunu çıkarmış, Coco da ona numarasını vermişti.

"Arayacağım."

"Tamam." Coco, gözünün ucuyla üç arkadaşının sabırsızlıkla onu beklediklerini görebiliyordu. Kapıda durmuşlar, birbirlerine sokulmuşlar, fısıldaşıyorlardı. Coco'nun onların ne konuştuklarını tahmin etmesi zor değildi.

Coco onlara yaklaşırken Lauire onu kolundan tutmuştu. "Vay canına!"

"Buna inanamıyorum!" diye inlemişti Natalie.

"Bütün gece seninle dans etti!"

Arkadaşları, Coco'nun etrafını sarıp ona cevaplamak istemediği sorular sormaya başlamışlardı. Coco, bu konuda çok konuşmanın her şeyi mahvedeceğinden korkuyordu.

"Ryan Temple senden hoşlanıyor," demişti Josie hülyalı bakışlarla.

"Onun ilgisini çekmek için ne yaptın?" diye sormuştu Laurie.

"Ben... bilmem."

"Elbette biliyorsun," diye üstelemişti Josie. "Bilmek zorundasın."

Coco, Ryan'ı hak edecek bir şey söyleyip söylemediğini ya da yapıp yapmadığını bilmiyordu ama bunu sorgulayacak değildi.

"Dakota Schmidt'ten yeni ayrıldı," demişti böyle meselelerin kaydını tutmaya pek meraklı olan Nathalie.

Coco'nun Dakota ile ilgili bildiği tek şey, mezuniyet töreninde konuşma yapacak olduğuydu.

"Dakota ile Ryan arasında ne olmuş?" diye sordu.

Arkadaşlarının hiçbiri bilmiyordu, Natalie bile.

"Kim ayrılmak istemiş?"

Yine sessizlik.

"Kimin umurunda," demişti Laurie. "Ryan artık bizim Coco'muzla ilgileniyor."

"Bunun anlamını biliyor musun?" diye bağırmıştı Josie, kapıdan çıkıp otoparka doğru yürürlerken. "Artık hepimiz futbol takımındakilerle takılabiliriz."

"Bir dakika," diye karşı çıkmıştı Coco ve ellerini kaldırmıştı. "Ryan ve ben birlikte değiliz. "

"Henüz değil ama yakında birlikte olacaksınız."

"Doğru," diye onaylamıştı Natalie. "O seni istiyor."

Coco ikna olmamıştı. "Bence bu işi fazla hafife alıyorsunuz."

"Sana çıkma teklif etti mi?" diye sormuştu Natalie, kollarını onun beline dolayarak.

Coco bu bilgiyi vermek istediğinden emin değildi. "Çıkma teklif etse de bir şey olmazdı. Hafta sonu büyükannemin doğum günü."

"Öyleyse çıkma teklif etti," demişti Josie.

"Fazla abartıyorsunuz," demişti Coco, Ryan'ın onu eve bırakma teklifini kabul etmediği için pişman olarak. Eğer onunla gitseydi, arkadaşlarının bu sorularından kurtulmuş olacaktı.

Arabaya gelmişlerdi. Natalie kapıları açmış ve Coco da gelirken yaptığı gibi arka koltuğa oturmuştu.

"Coco, öne geç"

"Öne mi? Neden?"

"Sen artık Ryan Templer ile flört ediyorsun, ayrıcalıklı olmalısın!"

"Kesin şunu!" diye bağırmıştı Coco, utanmıştı. Daha fazlasını da söyleyecekti ama telefonuna mesaj gelmişti.

"Ryan," diye fısıldamıştı Laurie.

Arabada sessizlik olmuştu.

"Bunu bilmiyoruz," demişti Coco.

"Bakmayacak mısın?" diye sormuştu Josie.

"Sonra bakarım."

"Şimdi bak!" diye bağırmıştı Natalie. "Bizi merakta bırakamazsın."

"Peki, peki." Coco telefonuna uzanmıştı. Gerçekten de mesaj Ryan'dandı.

"Ne demiş?" diye sormuştu Natalie, Coco'nun telefonuna bakmak için uzanarak."

"Hiç. Konuşacağımızı söylemiş."

Josie iki elini kalbine götürmüştü. "Ah, ben neden bu kadar şanslı olamıyorum?"

Coco içini çekti. O zaman şimdiki aklı yoktu. Olsaydı, Ryan Temple'ın kendine başka bir kız arkadaş bulması için elinden geleni yapardı.

ALTINCI BÖLÜM

Coco'nun karşısındaki odasında, Katie çantasını açıyor, giysilerini dolaba asıyordu. Coco okula uğrayacaklarını söylemişti ama Katie onunla gitmek istediğinden emin değildi. Ancak Coco'nun onun moral desteğine ihtiyacı olabilirdi. Çünkü Katie'nin de arkadaşına her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

Birkaç saat içinde James'i göreceğine inanmak çok zordu. En kötü senaryo, onun Katie'yle artık hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça göstermeye devam etmesiydi. Katie'nin istediği bu değildi ama onun kararını kabul etmek zorundaydı. Belki de bir şansları olabilirdi ama ne olacaksa olsun, bu rahatsız edici meselenin çözülmesi gerekiyordu artık.

İkisi, Katie son senesinde okul değiştirdiğinde tanışmışlardı. Okul değiştirmek en kötüsüydü. Sosyal hizmetler uzmanı Katie'yi aynı bölgede bir okula göndermek için çok uğraşmıştı ama neredeyse on sekiz yaşındaki bir kız için yer yoktu. Bayan Gillian, Katie için elinden gelc-

ni yapmış, onu kendi dostları olan Flemminglerin yanına yerleştirmişti. Flemmingler daha önce de koruyucu aile olarak evlerine çocuk almışlardı ama uzun yıllardır yapmıyorlardı bunu. Bayan Gillian, onları Katie'nin hiç sorun çıkarmayacağı ve yanlarında yalnızca birkaç ay kalacağı konusunda ikna etmişti. Flemmingler kabul etmişlerdi; böylece Katie harika bir ailenin yanında geçici bir ev bulmuştu. Onlara karşı kibar davranıyor, yardımcı olmak için ne gerekirse yapıyordu. Gerekli olanların dışında hiçbir şey istemiyor, okulu bir an önce bitirip lise mezunu olmak için can atıyordu.

Mezun olmak için matematik kredisine ihtiyacı vardı. Derslerde sınıfın gerisinde olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Eğer yardım almazsa sınıfı geçmesi mümkün değildi. Dersten sonra öğretmeni Bay Kloster'ın yanına gidip durumu açıklamıştı.

Öğretmen de ona yardımcısından söz etmiş ve James'i yanına çağırmıştı.

"James," demişti uzun boylu, atletik görünümlü çocuğu durdurarak. "Katie ile tanışmıştın değil mi?"

James, Katie'ye bakıp başını sallamıştı. Katie onun ne düşündüğünü biliyordu. Saçları kızıldı ve yüzme dersinden sonra darmadağınıktı. Omuz hizasındaki bukleleri birbirine karışmıştı. Yanaklarında çiller vardı, burnu kemerliydi ve giysileri de ikinci eldi. Sınıfın en havalı kızı olduğu söylenemezdi asla.

"Katie'nin derslerde bize yetişmesi gerek. Sen birkaç hafta ona yardımcı olabilir misin?"

James, sanki kendisinden bebek bakıcılığı yapmasını istemişler gibi bakmıştı. "Sanırım evet," demişti pek de hevesli olmayan bir tavırla.

"Peki öyleyse. Çalışma programını size bırakıyorum." Bay Kloster kitaplarını alıp sınıftan çıkmıştı. Günün son dersiydi, bu yüzden gitmek için can attığı belliydi. James'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bir an önce kaçmak istiyor gibiydi. Ama bunun yerine Katie ile kalmak zorundaydı.

James, Katie ile birlikte sınıftan çıkmıştı. "Haftada iki kez çalışsak olur mu?" diye sormuştu.

Katie gözlerini kaldırmadan başını sallamıştı.

"Okuldan önce buluşabilir miyiz?"

Katie bu kez başını iki yana sallamıştı. "Üzgünüm, hayır, ben otobüsle geliyorum."

Bir an düşünmüştü. "Okuldan sonra buluşsak?"

Otobüse binmek yerine eve yürümeye razıydı.

James duraksamıştı. "Ancak o zaman mı uygun senin için?"

Kafeteryaya doğru bakmıştı. Katie o anda kendisine ders vermesinin James'in arkadaşlarıyla vakit geçirmesini engelleyeceğini anlamıştı. "Üzgünüm."

"Harika, gerçekten harika!" diye mırıldanmıştı James. Buluşmak için yer kararlaştırmışlardı. Sonra James sormuştu. "Ne kadar geridesin?"

"Ben... emin değilim." Katie'nin emin olduğu tek şey darmadağın olduğuydu.

"Bugün vaktin var mı?"

Katie kitaplarını göğsüne bastırarak başını sallamıştı.

"Harika." James bunu öylesine söylemiş gibiydi.

Böylece haftada iki kez okuldan sonra buluşmaya başlamışlardı. Başlarda her şey çok kötüydü. Kafeteryanın köşesinde bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Katie gerek-

medikçe konuşmuyordu, James de sohbet etmeye pek hevesli değil gibiydi. Birlikte geçirdikleri zaman sadece X ve Y denklemlerini çözmek içindi.

Katie, James'in kaç kez dişlerinin arasından, "O kadar da zor değil ama!" dediğini bilmiyordu.

Belki de ona öyle geliyordu. "Sayılar konusunda pek iyi değilim."

Buluşmaya başladıktan kısa bir süre sonra, Katie hesap makinesini bulmaya çalıştığında, James sabırsızlıkla, "Telefonunda da hesap makinesi var," demişti.

Katie onun gözlerine bakmamaya çalışmıştı. "Benim telefonum yok ki."

James afallamış görünüyordu. "İnsanın telefonu olmaz mı?"

"Benim yok," diye fısıldamıştı Katie.

"Tamam, her neyse, benimkini kullan." James telefonunu masaya bırakmıştı.

İlk iki hafta Katie için korkunçtu. Belli ki James onun yüzünden arkadaşlarıyla basketbol oynayamıyor, onunla zaman geçirmek zorunda kalıyordu. Bir çocuğun Katie'nin onun kız arkadaşı olduğunu söylemesi işleri daha da fena hale getirmişti.

Katie, James'e bakmaya cesaret edememişti; buna gerek de yoktu, onun tepkisini tahmin edebiliyordu. Deniyordu, gerçekten deniyordu, ancak matematikle ilgili her şey onun için bir yabancı dil öğrenmek gibiydi. Ne zaman formüller üzerinde çalışmaya başlasalar, Katie'nin midesi kasılıyor, kendini umutsuzca aptal hissediyordu.

"Aşama aşama git," demişti James "Hadi ama, sen aptal değilsin. Bunu yapabilirsin."

"Bana bağırırsan yapamam."

"Bağırmıyorum!" demişti James, bir yandan spor salonuna bakarken sesini alçaltarak.

"Canın sıkkın çünkü arkadaşlarınla takılmak istiyorsun ama burada benimle olmak zorundasın."

"Canım sıkkın çünkü seninle çalışmak çok yorucu."

"Benim de canım sıkkın!" diye bağırmıştı Katie, kitabını kenara fırlatarak. "Bunların hiçbirini anlayamıyorum." Ağlamak üzereydi, sesi titriyordu. "Kaç alırsam alayım. Sen bana yardım etmeye çalıştın. Bunun için müteşekkirim. Şimdi git de arkadaşlarınla top oyna." Ayağa kalkmış, kitabını ve kazağını kapıp yürümeye koyulmuştu.

James hemen ona yetişmişti. "Tamam, tamam, anladım, matematik sana göre değil." Sabrını korumak ve sakin olmak istercesine içini çekmişti. Katie'nin peşinden yürümüştü, birlikte kafeteryadan çıkmışlardı. James yeniden konuştuğunda, matematikten söz etmiyordu. "Senin yüzme takımında olduğunu duydum?"

Katie ona bakmamıştı. Göreceği tek şeyin sıkıntı olmasından korkuyordu.

"Eğer sınıfta kalırsan, koç seni takım dışı bırakacak."

Katie güçlükle yutkunmuştu. Yüzme, başarılı olduğu bir alandı, hayatında ona keyif veren tek şeydi belki. Bunu elinden alınması onu yıkardı.

Bir şey söylememişti ama boğazındaki yumru giderek büyüyordu. Bu, hayatının en kötü yılı olmuştu. Yeni bir koruyucu aileye verilmişti. Sosyal hizmetler görevlisi, ona annesinin hapse girdiğini söylemişti. Hırsızlık yaptığı için tutuklanmıştı kadın, muhtemelen uyuşturucu için para çalıyordu. Katie'nin hiç arkadaşı yoktu, James bile ondan nefret ediyordu.

James'in sesi yumuşamıştı. "Takımın sana ihtiyacı var."

Katie'nin de takıma ihtiyacı vardı ve yüzmeye... Bunu James'e söylemese bile.

"Daha sabırlı olmaya çalışacağım," diye söz vermişti James içini çekerek.

Katie adımlarını yavaşlatmış, sonra da durup seçeneklerini değerlendirmişti. "Tamam, ben de deneyeceğim."

James ellerini cebine sokup dolaplardan birine yaslanmıştı. "Sana bağırdığım için özür dilerim."

Katie o zaman başını kaldırıp bakmış, yüzüne düşen kızıl saçlarını çekmişti. "Ben de özür dilerim."

"Sen aptal değilsin," demişti James yine, doğrulmuş ve Katie ile birlikte kafeteryaya doğru yürümüştü.

"Benimle dalga geçebilirdin."

"Böyle düşünmekten vazgeçmelisin," diye karşı çıkmıştı James. "Bu senin sorununun bir parçası. Kendine matematikten anlamadığını söyleyip duruyorsun. Eğer kendine bir şans verirsen, çok daha başarılı olacaksın. Olumlu düşünmeyi dene."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor *musun*?" Katie kuşkularından vazgeçemese de, James'in haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onun tavrı yanlıştı ama James'inki de öyle.

"Bundan zarar gelmez."

"Sen denersen ben de denerim."

"Ben mi?" James şaşırmış gibiydi.

"Ah hadi James, itiraf et. Bana yardımcı olmak zorunda kaldın ve bundan hiç hoşlanmıyorsun. Seni suçlamıyorum ama senin tavrın da işleri hiç kolaylaştırmıyor."

James, Katie'nin bir anda iki ya da üçten fazla sözcüğü bir araya getirebilmesine şaşırmış gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Bir an düşünmüş, sonra gülümsemişti. Gerçekten gülümsemişti. Katie de gülümseyerek karşılık vermişti.

"Peki. İkimiz de tavrımızı değiştirerek yeniden deneyelim o zaman."

"Tamam," diyerek kabul etmişti Katie.

Dersler bundan sonra çok daha iyi geçmeye başlamıştı.

Katie'nin Coco'yla arkadaş olması da çok işe yaramıştı. Yüzme takımında birlikteydiler. Coco dışa dönük, arkadaş canlısı ve gösterişliydi. Katie ise çekingen ve utangaçtı. Katie'nin başarılı olduğu tek yer suydu. Coco ile ilk konuşmalarını hâlâ hatırlıyordu.

"Vay canına, hızlısın."

"Teşekkürler."

"Takımda olmana sevindik. Toplantıdan sonra birkaç kişi dışarı çıkacağız. Sen de gelmek ister misin?"

Katie gitmeyi her şeyden çok istiyordu ama gidemezdi. Eve gidip Bayan Flemming'in akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmesi gerekiyordu. Çıkmadan önce koruyucu ailesiyle gerekli ayarlamaları yapmış olsaydı sorun olmazdı.

"Gelemem," demişti, sesinden bunu ne kadar isteksizce söylediği anlaşılıyordu. "Üzgünüm."

"Bir dahaki sefere," demişti Coco, sonra duraksamıştı. "Giysilerinle ilgili bir şey söylememin sakıncası var mı?"

Katie yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi. "Biliyorum, ben..."

Coco, Katie'nin kolunu tutmuştu. "Ben moda okuluna gitmek istiyorum. Bu yüzden bunu sürekli yapıyorum. Umarım senin için sakıncası yoktur. Bence bluzunu içine sokmazsan, kıyafetin müthiş görünecek. Bu sonbahar böyle moda, dergiler öyle söylüyor."

Katie ne diyeceğini bilemiyordu. "Ne kadar naziksin."

"Böyle şeyleri seviyorum. Arkadaşlarım onları giydirmeme alışkınlar. Her şey aksesuarlarla ilgili aslında. İstersen, sana birkaç numara gösterebilirim."

"Tamam," demişti Katie. İşte bugüne dek süren arkadaşları böyle başlamıştı. Coco ile zaman geçirmek eğlenceliydi. Yeni arkadaşı fikirlerle, enerjiyle, geleceğe dair hayallerle doluydu. Coco ile birlikte olmak, Katie'ye yakında Sedir Koyu Lisesi'ndeki herkesle kaynaşacağına dair umut veriyordu.

Ertesi gün yüzmeden sonra Coco, Katie'nin inatçı kızıl buklelerini ensesinde toplamıştı. Ondan sonraki gün Katie'den bir çift sallantılı gümüş küpeyle onunla uyumlu kolyeyi takmasını istemişti. Bunun yanında bir sürü ince bilezik de vardı ama Katie onları takmanın çok ağır geleceğini, yazarken zorlanacağını söylemişti. Ancak küpeler ve kolye şahane görünüyordu.

O öğleden sonra James ile ders çalışacaklardı. Katie kalp atışlarının duyulmasından korkarak masaya yaklaşmıştı. James'in takıları fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Oturmuş, sırt çantasından kitabını çıkarmıştı.

James bir an bir şey söylememiş, sonra konuşmuştu. "Bugün güzel görünüyorsun."

Katie bu iltifatın ne kadar hoşuna gittiğini belli etmemek için başını eğmişti. "Teşekkür ederim."

"Olumlu düşünmeye başladın mı?" diye sormuştu James.

"Sen?" diye karşılık vermişti Katie.

James gülmüştü. "Başladım. Öyleyse çalışmaya başlayalım."

James o gün ders sırasında bir kez bile kızmamıştı. Katie de uğraşmaya devam etmişti, pes etmek istemiyordu. Şu formülleri bir anlarsa, sınıfa yetişecekti. Bunun için bir, belki iki haftaya daha ihtiyacı vardı.

Neyin değiştiğini bilmiyordu, ama o günkü patlamasından sonra artık birbirlerine karşı değil, birlikte çalışıyorlardı sanki.

Bir sonraki derste kafeteryaya ilk gelen Katie olmuştu. James de ondan bir ya da iki dakika sonra gelmişti ve onun karşısına değil, yanına oturmuştu bu kez.

Katie şaşkınlıkla bakmıştı, bu değişiklikten söz etmekten, hatta bunun ne anlama geldiğini tahmin etmekten korkuyordu. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Kalemine uzanırken eli titriyordu.

James her şey normalmiş gibi davranıyordu ama öyle değildi ve Katie bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

James, Katie'nin sınıfta yapmaya başladığı ödevine göz atarken, grup arkadaşlarından biri yanlarından geçmişti.

"James," diye seslenmişti. "Ne kadar işin var? Bir adamımız eksik."

"Biraz daha sürer."

Diğer çocuk bakışlarını Katie'ye çevirmişti. Katie onu etrafta görüyordu ama adını bilmiyordu. Çocuğun yüzündeki ifade onu rahatsız etmişti.

"Aramıza ne zaman döneceksin dostum? Bu kız senin bütün zamanını alıyor."

"Bu kızın bir adı var: Katie Gilroy," diye seslenmişti James.

"Onu partiye götürecek misin?"

O anda bütün dünya durmuştu. Katie'nin kalbi ağzında

atıyordu şimdi. James'in bu duruma düşmesinden nefret ediyordu. O asla Katie gibi biriyle partiye gitmezdi. Bu yüzden James'in yerine kendi cevap vermişti.

"Hayır," diye atılmıştı yanakları kıpkırmızı olurken. Yüzü alev alev yanıyordu. Başını öyle eğmişti ki alnı kitabına değecekti neredeyse.

"Ben daha sonra spor salonuna uğrarım, Brandon," demişti James.

"Tamam."

Brandon gitmiş, Katie de James'in gerginliğinin geçtiğini fark etmişti. Kendisininki de geçmişti.

"Üzgünüm," demişti James biraz sonra.

"Sorun değil, özür dilemene gerek yok."

James kalemi avuçlarının arasına almıştı. "Seni partiye davet eden oldu mu?"

"Hayır. İki hafta sonra, değil mi?"

"Evet."

Katie bir an James'in dans partisinden söz etmek istediğini düşünmüştü ama sonra James konuyu değiştirmiş, Katie de buna memnun olmuştu. Bir mucize olsa ve James onu davet etse bile, Katie gidemezdi ki. Elbise, ayakkabı ya da başka bir şey alacak parası yoktu, Flemminglerden de isteyemezdi.

Ödevini bitirdiğinde, Katie kitabını kapatıp çantasına koymuştu. James'in gidip spor salonunda arkadaşlarına katılmak isteyeceğini sanıyordu ama James onun yanında oyalanmıştı.

"Geçen gün senin eve kadar yürüdüğünü gördüm."

Katie okuldan sonra çalışmak için kaldığında, otobüsü kaçırıyordu. "Bizim çalışmamız bitene kadar bütün oto-

büsler gitmiş oluyor. Hem ev o kadar uzak değil." Flemminglerin evi okula yaklaşık iki kilometre uzaktaydı ama Katie biraz egzersiz yapmakta sakınca görmüyordu.

James dışarı baktı. "Seni arabayla bırakmamı ister misin?"

Bu davet karşısında Katie'nin dili tutulmuştu sanki. "Arkadaşların ne olacak? Onlarla basketbol oynamayacak mısın?"

"Hayır."

Katie ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki James onu eve bırakmaktan çok daha fazlasını teklif ediyor gibiydi.

"Gelmek istiyor musun istemiyor musun?" diye sormuştu James gülümseyerek, Katie hemen cevap vermeyince. Sırt çantasını alıp omzuna atmıştı.

Katie gülümseyerek başını sallamıştı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil," demişti James. "Yolumun üstü zaten."

James ona gülümsediğinde, Katie'ye bütün dünya kendisine gülümsüyormuş gibi geliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

O gün ancak öğleden sonra dışarı baktım ve Mark'ın çardağı boyamakla meşgul olduğunu gördüm. İşi bugün bitirmeyi umduğu belliydi.

Anladığım kadarıyla öğle yemeği yemek için bile mola vermemişti, durmadan çalışıyordu. Parmaklarımı, sabahki öpüşmenin izlerini taşıyan şişmiş dudaklarıma götürdüm.

Çardaktan görünmemeye çalışarak, Mark'ın hummalı çalışmasını izledim, midem düğümleniyordu. Nedense aklıma Paul'ün kaybolduğu ve ölmüş olabileceği haberini aldığım gün gelmişti yine. Bir ordu görevlisi ve rahip haberi vermek için evimize gelmişti. Saat daha sabahın altısıydı. Kalkmış, kahve yapıyor ve işe gitmeye hazırlanıyordum.

Konuştuklarımızın çok azını hatırlıyordum. "Kayıp" ve "Ölmüş olabilir" sözcüklerini duyduğumda dünya durmuştu. Yaşadığım şokla bütün dengemi kaybetmiş, kendimi başka bir dünyada bulmuştum sanki.

O korkunç sabaha dair aklımda kalan bir şey de anneme

nasıl umutsuzca ihtiyaç duyduğumdu. Telefona ulaşmamın ne kadar zaman aldığını bilmiyordum. Saatler ya da dakikalar geçmiş olabilirdi. Tamamen uyuşmuş gibiydim. "Anne" dışında bir şey söyleyebildiğimi sanmıyorum. Başım deli gibi dönüyordu. Tepki vermiyor, ağlamıyordum. Büyük bir şok yaşıyordum ama adını nasıl büyük bir çarecsizlikle söylediysem, annem anlamıştı.

Bundan sonra hatırladığım şey, onun yanımda olduğuydu. Annem beni kollarına alana kadar ağlamamıştım. Ben hıçkırırken bana sıkı sıkı sarılmıştı annem. İçimdeki acı dalgasından kurtulmak istercesine öne arkaya sallanıyordum. Bu üzüntüye dayanamıyordum.

Durup Mark'ın çalışmasını izlerken, yine annemin yanımda olmasını istedim. Bir kez daha onun beni rahatlatmasına ihtiyacım vardı ve nedenini nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Bu isteğe direnebildiğim kadar direndim, sonra çalışma odama gidip koltuğa çöktüm. Beş dakika boyunca telefona baktım. Sonunda cesaretimi toplayınca ahizeyi aldım ve annemlerin telefonunu tuşladım.

Annem telefonu üç kez çaldıktan sonra açtı. "Jo Marie, ne oldu?"

"Selam, anne. Meşgul müsün?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Bir şey mi oldu?"

"Neden bir şey olduğunu düşündün?" diye sordum, onu aradığım için pişman olmuştum bile. Annem benim bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştığımı anlardı, bunu tahmin etmeliydim. Beni, canımın sıkkın olduğunu ben söylemeden anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Bir şey olmuş," diye üsteledi annem. "Hal hatır sormak için aramışsın gibi yapma da anlat bana. Öyle olmadığını biliyorum, beni merakta bırakma."

Öne doğru eğildim, dirseğimi masaya dayadım ve elimi alnıma bastırdım. "Mark gidiyor."

"Ah... demek mesele Mark," dedi annem, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de açıklıyordu.

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak burnumu kırıştırdım. "Çardağı bitirmek üzere, sonra da gidecek."

"Evet, taşınacağını söylemiştim," dedi hiçbir şeyi unutmayan annem.

Belli ki aradaki farkı anlayamamıştı. "Evet... Bunu birkaç hafta önce söylemişti."

"Ona inanmadın mı?"

"İnandım ama..."

"Şu anda bu gerçekleşmek üzere ve sen onun gitmesini istemiyorsun?"

Her şeyin özeti buydu. "İstemiyorum," diye itiraf ettim. "Benim için önemli artık. O benim marangozum, tamircim, en iyi arkadaşım ve şimdi gidiyor. Hâlâ burada ama şimdiden kendimi yalnız ve dağılmış hissetmeye başladım."

"Ah tatlım, çok üzüldüm."

"Kendimi... bilmiyorum." Bunu kendime bile açıklayamazken sözlere dökmek çok zordu.

"Babanla yemek için otele geldiğimizde, baban senin Mark'a karşı zaafın olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Annem dobra bir kadındı. "Ona karşı hislerin var, değil mi tatlım?"

Parmaklarım yine ağzıma gitti ve gözlerimi yumdum. Mark'ın beni nasıl arzuyla öptüğünü hatırlamıştım yine.

"Jo Marie?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Sanırım var." İlk kez bunu yüksek sesle dile getiriyordum. O beni öpene kadar, Mark'la bir duygusal bağımın olduğunu reddetmiştim. Şimdi kendime benim de Mark'a âşık olup olmadığımı sormak zorundaydım ve cevaptan korkuyordum.

"O da sana karşı aynı şeyleri hissediyor mu?" diye sordu annem bana, sesi yumuşak ve dikkatliydi. Sanki bu sorunun bana acı vermesinden korkuyor gibiydi.

"Sanırım beni seviyor." Mark bana âşık olduğunu söylemişti zaten. "Bana neden gitmek zorunda olduğunu söylemiyor ama neden her neyse ciddi bir şey olmalı. Mark benimle ya da başka kimseyle konuşmak istemediği bir şey yapmış olmalı." Üç hafta önceki konuşmamızı hatırlamıştım.

"Yasadışı bir şey mi yaptı sence?" Annemin sesi, sanki FBI telefon hattımı dinlemeye almış gibi fısıltıya dönmüştü.

"Hayır, sanmam," dedim ama emin olamıyordum. Neredeyse onunla tanıştığım ilk günden beri, Mark Taylor'ın büyük, karanlık bir sırrının olduğundan şüphelenmiştim. Onunla ilgili her şey gizemliydi. Geçmişini araştırmaya çalışmıştım ama kayda değer bir bilgiye ulaşamamıştım. Bir noktada bazen özel araştırmalar yapan emekli polis dedektifi Roy MacAfee'den randevu alıp onunla görüşmeyi düşünmüştüm. Sonunda bunu yapmamaya karar vermiştim.

"Peki." Annemin sesi buna ikna olmamış gibiydi. "Başka ne olabilir öyleyse?"

Bunun cevabını bilmeyi öyle çok istiyordum ki. "Bil-

miyorum. Bilmiyorum işte." Bu her neyse, Mark'a işkence ediyordu. Bana sarılması, öpüşü onun da gitmeyi aslında istemediğini anlamamı sağlamıştı.

"Ah tatlım, üzgünüm ama bir bakıma da onun gitmesinin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Kulaklarıma inanamıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Annemin duraksamasından onun bunu kafasında ölçüp biçtiğini anladım. "Son on sekiz aydır seni gözlemliyorum Jo Marie. Mark'ı bir tür koltuk değneği olarak kullandın."

"Ne olarak?" Jo Marie anlamamıştı.

"Koltuk değneği. O senin arkadaşın, desteğin oldu ve bu çok güzel ama vakit geldi, Jo Marie. Artık senin diktiğin o koruyucu duvardan kurtulmanın, kendini dış dünyadan soyutlamaktan vazgeçmenin vakti geldi. Paul için deli oluyordun, o da senin için deli oluyordu. O senin bütün dünyandı ama artık yok. Dağıldın, yalnız kaldın, kendini çaresiz hissettin, derken Mark geldi..."

"Anne..." diyerek karşı çıkmaya çalıştım ama annem sözümü kesti.

"Tanrım, Jo Marie, hayatına bak... En iyi arkadaşın, her an elinin altında tutmaya çalıştığın gizemli bir marangoz. Artık arkadaşlarınla dışarı çıkmıyorsun. Kurabiye pişiren, gül budayan bir büyükanne gibi davranıyorsun."

"Ben otel işletiyorum. Bol bol boş zamanım yok," dedim.

"Vakit yarat," dedi annem. "Gençsin ve hayat dolusun. Öyle davranmaya başlama vaktin geldi. Evet, biliyorum, acı çekiyorsun ama Paul böyle olmasını ister miydi sence?"

Annemle tartışmak istemiyordum. "Tamam," diye fısıldadım. "Bunu düşüneceğim." Ben yüreğimdeki sancıyı

biraz olsun geçirecek yumuşacık sözler duymak istiyordum. "Ben seni Mark hakkında konuşmak için aramıştım," dedim.

"Biliyorum. Belki de bir şey söylememem gerekirdi ama senin için uzun zamandır endişeleniyorum ve söyleyip söylememek konusunda tereddüt ediyordum. Mark'ın gitmesinin üzücü olduğunu biliyorum ama belki de en iyisi budur."

"Evini satışa çıkarmış."

"Bırak gitsin, Jo Marie, sen bu zamanı dışarı çıkıp yeni arkadaşlar edinmek için kullan."

Annemin söyledikleri kesinlikle bir şeyleri düşünmeme neden olmuştu. Onunla aynı fikirde olmak zorunda değildim ama söyledikleri düşünmeye değerdi.

"Gelip seninle birkaç gün geçirmemi ister misin?" diye sordu.

Önce kabul edecektim ama sonra babamın annemsiz kalmasının zor olacağını düşündüm. Eğer evet dersem, annem ilk feribota binip gelirdi. Ama kendi bencilliğim yüzünden onların düzenlerini bozmak istemiyordum. Bundan çok daha kötü durumların üstesinden gelmiştim, bunu da atlatabilirdim.

"Teklif ettiğin için minnettarım ama hayır, teşekkür ederim, anne."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Fikrini değiştirirsen ara beni."

"Ararım," diye söz verdim.

Birkaç dakika daha konuştuk, birbirimize aileyle ilgili haberler verdik. Telefonu kapattığımda kendimi daha iyi

hissettiğimi itiraf etmeliyim. Annemle konuşmak bile yüreğimdeki acıyı hafifletmişti.

Rover ayaklarımın dibinde uyuyordu. Çenesini ayağıma dayamıştı. Uzanıp onun kulaklarını kaşıdım. Odadan çıktığımda güneşin parladığını ve havanın ısındığını fark ettim.

Pencereden dışarı baktım ve Mark'ın koluyla alnını sildiğini gördüm. Daha önce bir sürahi buzlu çay yapmıştım. Bir bardağa koydum ve bir dilim de limon ekledim. Hafta başında pişirdiğim kuru üzümlü kurabiyeler dolapta duruyordu. Poşetten dört kurabiye alıp bir tabağa koydum ve hepsini Marka götürdüm.

Verandaya çıktığımda omzunun üzerinden baktı. Beni görünce kaşlarını çattı.

"Barışmaya geldim," dedim. "Soğuk bir içecek ve birkaç kurabiye iyi gelir diye düşündüm."

Bir an beni reddedecek gibi göründü. "Teşekkürler. Onları verandaya bırak, ben sonra alırım."

"Tamam." Hayal kırıklığına uğramıştım ama bir şey söylemedim. Söylediğini yaptım, bardağı ve tabağı en üst basamağa bıraktım. "Bu iyi olacak çünkü kurabiyeler donmuş."

Yine kaşlarını çattı. "Kurabiyeleri dondurucuya mı koyuyorsun?"

"Kurabiyeleri dondurucuya saklıyorum," diye düzeltim.

"Çünkü ben sen pişirir pişirmez hepsini yiyorum," dedi ve gülümsedi.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Hayır, çünkü kendim yemekten korkuyorum. Ne derler bilirsin. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

Birden gülümsemesi soldu, üzülmüş gibiydi. "Benim için de aynısı mı geçerli olacak, Jo Marie?" diye sordu gözlerini gözlerime dikerek.

O kadar ciddiydi ki ne diyeceğimi bilemedim. "Hayır," diye fısıldadım. "Seni unutmayacağım, Mark. Sen hep burada olacaksın." Elimi kalbime bastırdım.

Bir süre daha gözlerime bakmaya devam etti, sonra döndü ve boya işine devam etti. Hareket edemeden onu izledim. Ne kadar saklamaya çalışsa da bir parça acı ve pişmanlık yaşadığını görebiliyordum. Çok kısa bir an, elindeki fırçayı bırakıp beni yeniden kollarına alacağını düşündüm. Ama bu o kadar çabuk geçti ki emin olamadım. Belki de benim yüreğim konuşuyor ve ona sesleniyordu.

Mutfağa döndüm ve lavabonun önünde durup camdan dışarı baktım. Bir kez daha, üç hafta önce Mark bana karşı hissettiklerini söylediğinde yaptığımız konuşmayı düşündüm. Mark'ın söylemiş olduğu bir şey aklımı kurcalıyordu. Bir kara delikten çıkmaktan söz etmişti ama ne demek istediğini bilmiyordum. Ona sorular sormaya çalışmıştım ama cevap vermemişti. Bana Paul'ün bir kahraman olduğunu hatırlatmıştı ve aynı cümle içinde kendisinin işe yaramaz olduğundan söz etmişti.

Şimdi bile onun ne kadar dalgın ve pişman göründüğünü hatırlıyordum. Mark hiç söylemese de, onun da bir zamanlar orduda olduğunu düşünüyordum. Peggy ve Bob Beldon'la konuştuğumda, onlar da aynı izlenime kapıldıklarını söylemişlerdi. Biri, kim olduğunu hatırlamıyordum, Mark'ın çok iyi Almanca konuştuğundan emin olduğunu iddia etmişti.

Geçen yıl Mark bacağını kırdığında sancı çekerken, an-

layamadığım bir şeyler mırıldanmıştı. O anda onun ağrı yüzünden sayıkladığını sanmıştım. Ama düşününce, başka bir dil, benim bilmediğim bir dil olabilirdi. Ona sormak istemiştim ama hemen bunu yapamayacağımı fark etmiştim. Onu ne zaman sorgulasam, sabırsızlanıyor ve ya beni duymazdan geliyor ya da konuyu değiştiriyordu. Kaçamak cevaplar konusunda uzmandı zaten.

Eğer Mark'la geçirecek bir ya da iki günüm daha varsa, bu zamanı ondan saklamakta kararlı olduğu bilgileri almaya çalışarak geçirmeyecektim.

Kapı çaldı, saatime baktım. Kim olabileceğini bilmiyordum. Beklediğim iki kadın gelip otele giriş yapmışlardı zaten. Odalarını ne kadar beğendiklerini de söylemişlerdi. Odalarına bahçeden topladığım taze çiçekleri koymuştum, açık pencerelerden içeri meltem esiyordu. Yaşadığımız bölgede Eylül yılın çok güzel bir zamanıydı. Omuzlarımı esnettim, Mark'la ilgili endişe ve üzüntülerimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Yüzüme hoş geldiniz gülüşü yerleştirdim ve kapıya yöneldim.

Rover da benimle gelip yanıma oturdu ve gelen kişiyi karşılamaya hazırlandı.

Mark'tı gelen.

Kapı zilini çalmazdı pek. Elinde boş bardakla tabağı tutuyordu. "Teşekkürler," dedi.

Kapıyı sonuna dek açtım, bardakla tabağı alıp kenara bıraktım ve onun içeri girmesini bekledim. O ise eşikte durmaya devam etti.

"Boya bitmek üzere," dedi ve cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı.

Baktım. Faturaydı.

"Ama işin bitmedi ki daha."

"Bitmek üzere," Jo Marie.

Gönülsüzce kâğıdı elinden aldım ve yere baktım. Onun bu anın benim için ne kadar zor olduğunu anlamasını istemiyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Coco bavulunu açtıktan sonra, yatağının kenarına oturdu ve odasının pencercsinden aşağıdaki koya baktı. Tekneler iskeleye yanaşıyorlardı ve fonda dağlar vardı. Coco buradan manzaranın ne kadar güzel göründüğünü unutmuştu. Sonra bakışları otelden görünen tepedeki liseye kaydı. Tüm iradesine karşın, dikkati orada takıldı kaldı.

Artık Sedir Koyu'nda olduğu için, Ryan'ın onunla ilgilendiği ilk haftaları düşünmeden yapamıyordu. Cuma gecesi partide Ryan ona olan ilgisini açıkça belli etmişti. Coco bütün hafta sonunu bulutların üzerinde geçirmişti. Bir gece içinde herkesin deli dolu ve biraz da garip bulduğu bir kızdan ilgi odağına dönüşmüştü. Herkes onunla, Ryan ile arasında olup bitenler hakkında konuşmak istiyordu. Sanki kendi biliyormuş gibi. Bir gün önce amigo takımındaki herhangi bir kızken ertesi gün okulun en popüler çocuğunun gözdesi haline gelivermişti.

Coco bütün bu meraklılara ne diyeceğini bilemiyordu. Ryan'ın neden onun peşinde olduğunu açıklayamıyordu.

Bildiği kadarıyla da daha önce onun radarında filan değildi Yine de bu, dört yıllık lise hayatında başına gelen en heyecan verici şeydi. Belki de o zaman durup mantıklı düşünmeliydi. O zaman bunu izleyen olayların hiçbiri yaşanmazdı.

Pazartesi sabahı, Coco okula gittiğinde, Ryan ve ikisiyle ilgili haberler iyice yayılmıştı.

Ryan, öğle tatilinde kafeteryada onu bulmaya çalışırak ateşi daha da körüklemişti. Çevresinin arkadaşlarıyla sarılı olmasına karşın, Coco'dan onunla birlikte dışarı çıkmasını istemişti. Coco da uyuşmuş gibi başını sallamış ve onun peşinden gitmişti.

"O etekle harika görünüyorsun," demişti Ryan sesinde bir hayranlıkla.

"Bu eski şey mi?" diyerek gülmüştü Coco. Etek eskiydi. Onu ikinci el eşyalar satan bir dükkândan almış ve sihrini konuşturmuştu. Kenara atılmış bir şeyi almak ve ona yeni bir hayat katmak, en sevdiği şeylerden biriydi.

Ryan gülümsemişti. Coco o anda güneşin daha da çok parlamaya başladığına yemin edebilirdi. Bu adam tek kelimeyle muhteşemdi ve onunla ilgileniyordu. Onunla! Birlikte çimlerin üzerinde oturup yemeklerini yerken, etraflarında kimsecikler yoktu. Ryan o sırada partiden söz etmişti. Okulun koridorlarında dans partisinin afişleri vardı.

"Gidiyor musun?" diye sormuştu Ryan.

Coco'nun kalbi öyle hızlı atıyordu ki bayılacağını sanmıştı. "Ben... henüz bilmiyorum."

"Seni davet eden oldu mu?"

"Hayır," diye fısıldamıştı Coco, Ryan'ın onun güçlük-

le soluk alıp verdiğini fark etmesinden korkarak. Bu yarı yalan sayılırdı. Sınıfın en inek çocuğu, Hudson Hamilton, ona birlikte gitmeyi teklif etmeye çalışmıştı ama sözcükleri ağzından çıkamamıştı bir türlü. O daha sözlerini tamamlayamadan, Coco ona istemediğini söylemişti. Kabalık etmek istemiyordu ama söyleyivermişti işte. İşin gerçeği, partiye Hudson ile birlikte gitmektense, evde oturup dizi izlemeyi tercih ederdi. Hudson'ın daha önce bir kızı öpüp öpmediğinden bile emin değildi ve onunla dans ettiğini düşünemiyordu bile. Hudson'ın dans pistindeki halinin bir felaket olacağını tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sormuştu Ryan.

Coco cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Ryan, ona partiye birlikte gitmeyi teklif etmiş olamazdı. Bu mümkün değildi. Ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ağzı açık bir halde Ryan'a bakmış, duyduklarının doğru olup olmadığını anlamaya çalışmıştı.

"Coco?"

Coco elini göğsüne bastırmıştı. "Tamam," diyebilmişti cılız bir sesle. Bu tek sözcük onu oksijensiz bırakmıştı ve derin bir nefes almak zorunda kalmıştı. Sonra gülümsemeyi başarmış ve "Bu harika olur," diyebilmişti.

Ryan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. "Mükemmel. Elbisen ne renk? Çiçeğin elbisenle uyumlu olmasını isterim."

Çiçekler? Elbise? Coco elbise bir yana, dans partisini bile öyle uzun boylu düşünmemişti ki hiç.

O dakikadan sonra Coco'nun dünyasına büyük bir hareketlilik ve heyecan hâkim olmuştu. Ryan Temple onu

partiye davet etmişti. Coco onunla çıkacaktı! Bütün okul bundan haberdardı. Sanki bütün okula anons yapılmıştı.

Parti yaklaşırken, Coco bir kraliyet düğününde daha az telaş yaşanacağına dair yemin edebilirdi. Partiden önceki hafta çılgınca geçmişti. Coco ikinci el bir giysi alıp üzerinde oynamalar yapmak istese de, annesi onun yeni bir elbise almasında ısrar etmişti. Bunun üzerine, kusursuz bir kıyafet ve tabii ayakkabı ile aksesuar bulmak için alışveriş turuna çıkmışlardı. Coco saçlarıyla tırnaklarını Sedir Koyu'nun en pahalı kuaföründe yaptırmıştı. Annesi onun tek kelimeyle çarpıcı göründüğünü söylemişti. Babası da fotoğraflarını çekmişti.

Partinin olduğu gece, Ryan babasının arabasıyla onu almaya geldiğinde, her şey peri masallarındaki gibiydi. Ryan birkaç dakika Coco'nun anne babasıyla sohbet etmiş, sonra Coco gelmişti. O merdivenlerde belirdiğinde, Ryan, sanki dünyayı ziyaret eden bir meleği karşılamak ister gibi ayağa kalkmıştı. Coco'nun güzelliği dilinin tutulmasına neden olmuştu. En azından yaratmak istediği izlenim buydu ve Coco da inanmıştı.

Partiye giderlerken yol boyunca Ryan ona ne kadar güzel olduğunu, gözlerini ondan almakta zorlandığını söyleyip durmuştu. Ah, Coco ne kadar da aptaldı. Partide her şarkıda dans etmişlerdi. Tıpkı Coco'nun beklediği gibi. Ryan partinin kralı ilan edilmişti ve Coco'nun kendisinden başka kimseyle dans etmesine izin vermemişti. Bütün ilgisi Coco'nun üzerindeydi. Sanki ona sırılsıklam âşık olmuş gibi davranıyordu.

Danstan sonra, Ryan arabayla biraz dolaşmayı teklif etmiş, Coco da kabul etmişti. Diğer çiftlerin hemen hep-

si partiden sonraki eğlenceye katılacaklardı. Ancak Coco kendini bu büyülü rüyaya kaptırmıştı ve madem Ryan onunla birlikte vakit geçirmek istiyordu, kendisinin de bunu istediğinden emindi. Öyle keyifliydi ki kendini bulutların üzerinde hissediyordu.

Biraz sonra, Ryan arabasını koya tepeden bakan karanlık bir yere park etmişti. Gemilerin ışıkları uzakta yanıp sönüyordu. Ortam tek kelimeyle romantikti. Ryan, Coco'yu öptüğünde her şey daha da harika olmuştu.

Coco hevesle onun kollarına sokulmuş, tadına ve verdiği hisse bayılmıştı. Ne kadar süre öpüştüklerini bilmiyordu, derken Ryan onun elbisesinin fermuarını indirmiş ve göğüslerine ulaşmıştı. Coco kendini tam olarak bırakmış değildi ve her şeyin fazla hızlı ilerlediğinin farkındaydı. Öpüşmeyi kesmiş ve işler iyice ciddileşmeden kafasını toplayabilme umuduyla birkaç derin nefes almıştı.

Ryan durmuştu. Ama sonra dudaklarını yeniden Coco'nun dudaklarına bastırmış, diliyle onu baştan çıkarmaya çalışmış, onu ne kadar sevdiğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fısıldamıştı. Coco'nun başı dönmeye başlamıştı yine. Bu Ryan'ın gecesiydi. Kral olarak taç giymişti ve kendisi de onun kraliçesiydi. Güzel kraliçesi. Ryan göğüslerini okşamaya başladığında, izin vermişti. Bu ona o kadar güzel ve o kadar doğru geliyordu ki. Ryan'ın sevgi dolu fısıltıları da afrodizyak etkisi yaratıyordu. Biraz sonra Ryan elini genç kızın elbisesinden içeri kaydırmıştı. Coco onu yine durdurmuştu ama bu kez bunu yapmak daha zor olmuştu. Ryan'ın yaptıkları Coco'nun hoşuna gidiyordu, böylesine arzulanmaktan keyif alıyordu. Ah, Ryan ne kadar çok istiyordu onu. Onun için yanıp tutuşuyordu, öyle söylüyordu, arzusu o kadar büyüktü ki acı çekiyordu adeta.

"Ryan," diye fısıldamıştı Coco konuşmakta zorluk çekerek. Sevişmeyi, henüz yapabiliyorken sonlandırmak için çaba sarf ederek derin birkaç nefes almıştı. Ryan'ın bileğini tutmuştu. "Bu bizim ilk buluşmamız. Sanırım durmalıyız."

"Tamam," diye fısıldamıştı Ryan onu yeniden öperek. "Sen nasıl istersen."

Elleri sihir yaratmaya devam etmişti; Coco onu ne kadar durdurmak istese de söyleyemiyordu bir türlü. Her şey öylesine yeni ve harikaydı ki. Daha önce bir şeyler yaşamıştı ama böyle değildi.

Coco, bundan sonra olan her şeye tam anlamıyla katılmıştı. Ryan ona karşı nazikti ve çocuğun babasının Mercedes'inin arka koltuğunda sevişirlerken, bu Coco'ya ucuz ya da alçaltıcı gelmemişti hiç. Ryan sonra ona sarılmış, öpmüş ve kendini ona verdiği için, onun ilk erkeği olmasına izin verdiği için teşekkür etmişti.

Daha sonra eve gittiğinde, Coco uyuyamamıştı. Körkütük aşık olmuştu, rüya âleminde gibiydi, olanları mantıksallaştırmaya çalışıyordu. Bekaretini kaybetmek önemli bir geçişti ve sınıfındaki birçok kız artık bakire değildi. Ryan, her şeyi olabildiğince kusursuz yapmaya çalışmıştı ve Coco onu bütün kalbiyle seviyordu. Tıpkı söylediği gibi, onun kendini kraliçe gibi hissetmesini sağlamıştı.

Pazar günü kilisede ilk pişmanlık sızılarını hissetmişti Coco ama kendini Ryan'la konuştuğunda bütün bu huzursuzluğun yok olup gideceğine inandırmıştı.

Bütün gün onun aramasını beklemişti. İkindiye kadar ondan ses çıkmayınca, kendisi mesaj göndermişti ama Ryan cevap vermemişti. Meşguldü kesin... Coco onun

büyükannesiyle ya da teyzesiyle ya da öyle biriyle ilgili bir şey olduğunu, kendisine ulaşılamayacağını söylediğini hatırlıyordu. Söylemişti, değil mi?

Coco kendi de meşguldü; arkadaşlarıyla sohbet ediyor, partinin her anını yeniden hatırlıyor, bunun hayatının en romantik gecesi olduğunu anlatıyordu. Ona en çok sorulan soru, partiden sonra Ryan ile birlikte nereye kaybolduklarıydı. Bir sürü eğlenceye davet edilmişler ama hiçbirine katılmamışlardı. Coco soruları bir şekilde geçiştiriyor ama bunlara verilebilecek en iyi cevabı Ryan ile konuşabilmiş olmayı diliyordu. Aralarında geçenler çok özel ve güzeldi; bunların bütün okula yayılmasını istemiyordu.

Pazartesi sabahı, Ryan'ı okulun otoparkında beklemişti. Onun görünce derin bir rahatlama hissetmişti. Ryan'ın yanında üç arkadaşı vardı. Onu görünce gülmüşlerdi.

Gülmüşlerdi.

Sanki Coco görünmezmiş gibi yanından geçip giderlerken Ryan arkadaşlarının her biriyle beşlik çakmıştı.

"Ryan?" diye seslenmişti Coco, onun peşinden koşarak. Ryan onu görmüştü. Ama görmemiş ya da duymamış gibi yapıyordu. Bu yüzden Coco tekrar denemişti. "Ryan." Onun karşısına geçip durmuştu. Artık Ryan'ın onu itip geçmesi gerekiyordu.

"Ne?" demişti Ryan.

Coco güçlükle yutkunmuş ve ne diyeceğini bilememişti. "Seni bekledim."

"Yani?"

"Düşündüm ki..."

"Dersim var," demişti Ryan ve onu okulun merdivenlerinde bırakıp gitmişti. Coco yaşadığı şok yüzünden uyuşmuş gibiydi.

Ancak daha sonra feci gerçeği öğrenmişti. Onunla sevişmek bir bahisti, meydan okumaydı. O "iyi kız" idi ve Ryan okulda istediği her kızla seks yapabileceğini söylediğinde, arkadaşları onun Coco'yu yatağa atmasında ısrar etmişlerdi. Bunun için biraz ilgi ve bir gece çıkmak yetmişti.

Ryan ve iğrenç arkadaşları, sanki Roma'yı fethethmiş gibi davranıyorlardı. Birkaç dakika içinde Coco Ryan'ın oyununu bütün okulun duyduğundan emin olmuştu. Ryan, istediği her kızı elde edebileceğini iddia etmiş ve bunu Coco ile kanıtlamıştı. Her kız... Coco da kolay lokma olmuştu. Bir dahaki sefere Ryan gerçekten zor birini arayacaktı muhtemelen.

Coco gerçeği öğrenir öğrenmez eve gitmiş ve bir hafta boyunca okula gitmemişti. Annesini grip olduğuna ikna etmesi kolay olmuştu, zaten pek de yalan sayılmazdı. Midesi bulanıyordu ve kalbi daha da beter durumdaydı. Yatağından çıkmıyor, arkadaşlarıyla görüşmek istemiyordu.

Geçen on yıl boyunca Ryan'ın ona yaptıklarını hiç unutmamıştı.

Evdeyken, birinin Ryan'ın arabasının lastiklerini kestiğini duymuştu. İçi kuşkuyla dolmuştu elbette, böyle bir şey onun başına gelmiş olamazdı. Coco bunu kimin yaptığını hiçbir zaman öğrenememişti ama bu kişi her kimse onun gözünde kahramandı.

Ryan'ın Coco ile yattığı haberi duyulduğunda, arkadaşları çok sempatik davranmışlardı ama hiçbiri Katie gibi değildi. Katie yeni bir arkadaş olmasına karşın her gün uğruyor ve Coco'ya ödevlerle ders notlarını getiriyordu. Onun nasıl rezil olduğundan hiç söz etmiyordu. Çok kibar, düşünceli ve sıcaktı.

Amigo takımındaki kızlar da Ryan'ın domuz olduğunu söylüyorlardı. Ama Coco, Ryan'ın çıkma teklif etmesi halinde, hepsinin tıpkı kendisi gibi bu teklifin üzerine atlayacağından emindi.

Okula dönmek cesaret gerektiriyordu. Ama bir noktada, odasında gizlenmek ve yaralarını yalamak artık bir seçenek değildi. Ryan'la, arkadaşlarıyla ya da bu konuyu açacak herhangi biriyle baş edebilmenin tek yolu, Ryan'ın ona yaptıkları önemsizmiş gibi davranmaktı. Bu yüzden Coco Ryan'a karşı kayıtsız davranmış, olanların hiçbiri umurunda değilmiş gibi yapmıştı. Hem onun artık bakire olmadığını kim bilecekti ki? Ryan istediğini iddia edebilirdi ama kimse bundan emin olamazdı.

Neyse ki planı işe yaramıştı ve bir hafta sonra Ryan'ın bu oyunu artık unutulmuştu. Dedikoducular kendilerine yeni bir konu bulmaya çalışıyorlardı. Tatiller hızla yaklaşıyordu ve Coco kendini okulla ve ailesiyle meşgul ediyordu. Derken olanların hiçbirini anlatmadığı ailesi, Ryan'ı Şükran Günü yemeğine davet etmesini önermişlerdi.

"Hayır." Coco neredeyse çığlık atarak cevap vermişti. Annesiyle babası afallamışlardı. Bütün okulun bu oyundan haberdar olması yeterince utanç vericiydi zaten. Coco bunu ailesinin de öğrenmesine dayanamazdı.

"Senin ondan hoşlandığını sanıyordum?" demişti annesi şaşkınlıkla.

"Çok kibar bir genç adamdı," diye üstelemişti babası. "Onu daha sık görmek isterim. Anladığım kadarıyla, sporcu olarak parlak bir geleceği var."

Coco, Ryan'ın onların düşündüğü gibi biri olmadığını haykırmak istiyordu. Ryan sadece onu değil, annesiyle

babasını da kandırmıştı. "Biz aramızda konuştuk," demişti Coco, bunu anne babasını tatmin etmesini umarak ve neyse ki öyle oluştu.

Zaman geçtikçe, Coco'nun Katie ile arkadaşlığı ilerlemişti. Yılın geri kalanında, Coco eski arkadaşlarından uzak durmuş, onların davetlerini geri çevirmişti. Amigo takımından da ayrılmış ve daha çok içine kapanmıştı.

Mezuniyetten sonra, Katie'nin çalıştığı fastfood restoranında yazlık bir iş bulmuştu. İki kez Ryan'ın arkadaşları gelmişlerdi. Coco'nun söylemesine bile gerek kalmadan, Katie araya girmiş ve siparişleri Coco yerine o almıştı.

Ne kadar zor olsa da, Coco liseyi geride bırakmayı başarmıştı. Ama Ryan'ı bırakamıyordu. Onun kendisini küçük düşürmesi öyle yoğun bir kine dönüşmüştü ki, tek istediği mezunlar gününde onunla yüzleşmekti.

"Coco?"

Katie'nin kapıyı çalmasıyla düşünceleri bölündü. Yatağın üzerinden kalkıp kapıyı açtı.

"İyi misin? Kapıyı birkaç kez tıklattım. Okula bensiz gittiğini düşündüm."

"Özür dilerim... Ben... yani bu geceyi düşünüyordum. " Bu akşamki parti, Ryan'ı gömesi için ilk fırsat olacaktı. On yıldır bu anı bekliyordu ve Ryan'a nasıl bir pislik olduğunu söylemeden içi rahat etmeyecekti.

"Ryan'ın kesinlikle geleceğinden emin misin?" diye sordu Katie.

Coco emindi. "Elbette gelecek. Egosu öyle şişik ki böyle bir gecede kendisine tapınılması fırsatını kaçırmaz."

Ancak tapınmak, Coco'nun Ryan Temple'a yapacağı en son şeydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Katie'nin matematiğe ve James'a karşı tutumu değişmişti gerçekten; James'in ona karşı tutumu da değişmişti. Katie kendini çalışmaya veriyor, James'in ona anlattıklarını anlamaya çalışıyor ve onun ayrıntılı talimatlarına uyuyordu. Artık onun parlamalarına tanık olmadığı için şaşırıyordu bir yandan da. James'in kendisine ilk kavramları öğretmeye çalıştığı zamanı hatırlıyordu. Kendisi o patlamayı yaşadıktan sonra her şey yerli yerine oturmuş gibiydi. Nedense, Katie matematik konusunda başarısız olduğuna ve hiçbir şey öğrenemeyeceğine inandırmıştı kendini. Neyse ki, birkaç dersten sonra James'in sabrı ve teşviki onun ışığı görmesine yardımcı olmuştu. Çok parlak ve güzel bir ışıktı bu.

"Anladım, anladım." Sevinçle bağırarak dönüp James'e gülümsemişti. O kadar heyecanlıydı ki iskemlesinde oturmakta zorlanıyordu.

James onunla bir beşlik çakmıştı; kendisi de Katie kadar mutlu ve heyecanlı görünüyordu.

Bir sonraki çalışmalarında, Katie gururla sınav kâğıdını göstermişti ona. İyi not almıştı ve James'e teşekkür borçluydu. Eğer o olmasaydı ve birlikte saatlerce ders çalışmasalardı, geçer not alması bile mümkün olmazdı.

James'in gülümsemesi her şeyi anlatıyordu. "Gördün mü, yapabileceğini biliyordum."

"Teşekkür ederim." Katie, okulun kafeteryasında James'in yanında oturuyordu. Onunla birlikte ders çalıştıkları saatler Katie için haftanın en güzel zamanlarıydı ve görüşmedikleri günlerde de onu özlüyordu. Gün içinde birkaç kez koridorda karşılaşıyorlar ve farklı yönlere gidiyorlardı. Yemek saatleri farklıydı. Yalnızca matematik dersinde aynı sınıftaydılar.

"Artık sana ders çalıştıracak birine ihtiyacın olmayacak galiba."

Birden Katie'nin mutluluğu yerle bir olmuştu. Bu, James'i artık görmeyeceği anlamına geliyordu. Hayal kırıklığını gizleyemeyerek, başını eğmişti. James'in yorumu, bu yüzden keyifli olduğunu da ortaya koyuyordu aslında. Artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. James'i kaybedecek olma duygusu çok ani olmuştu. Katie onu arkadaş olarak görüyordu ve ondan hoşlanmaya da başlamıştı.

"Yani buraya kadar? Bu son görüşmemiz," demişti Katie coşkulu bir sesle konuşmaya çalışarak. James'i bir daha görüp görmemek umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu, elinden bu kadarı geliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz."

"Neden öyle düşündün?" demişti James kaşlarını çatarak.

"Sen dedin ki..."

James'in kafası karışmış gibiydi. "Sana ders çalıştıracak birine ihtiyacın yok ama bu demek değil ki... yani tabii eğer sen birlikte zaman geçirmek istemiyorsan."

Katie ona bakmıştı. "Benimle takılmak mı istiyorsun?"

"Evet, kesinlikle." James'in sesi bundan kesinlikle eminmiş gibiydi. "Seninle birlikte olmaktan keyif alıyorum."

Katie'nin içine yayılan sevinç dalgası az kalsın ağlamasına neden olacaktı ama ağlamamıştı tabii. Bu ikisini de rezil ederdi. "Öyle mi?"

"Sen gerçekten çok çaba sarf ettin, Katie. Senin için kolay olmadığını biliyorum ama pes etmedin. Yani, seninle birlikte olmayı basketbol oynamaya tercih ederim."

Katie kendini tutamayarak ona gülümsemişti. "Ben de seninle olmayı, başka herkesle olmaya tercih ederim."

James gülümseyerek karşılık vermiş, sonra bakışlarını kaçırmıştı. "Düşündüm de," demiş ve sonra duraksamıştı, birden gergin görünmeye başlamıştı. "Bu cuma maçtan sonra benimle dans partisine gelmek ister misin?"

Uyuşma, Katie'nin göğsünün tam orasında, kalbinde başlamıştı. Bu kayıp ve hayal kırıklığı duygusunu, ne zaman bir koruyucu ailenin yanından başka bir koruyucu ailenin yanına taşıyacağını öğrense, yaşardı. Kollarına ve bacaklarına garip bir sancı yayılırdı. Kendine engel olamadan, kitaplarını kapmış ve kafeteryadan kaçmıştı. Bir an önce oradan kaçmak için o kadar acele ediyordu ki neredeyse merdivenlerde takılıp düşecekti. Geri dönüp baktığında, James'in koridorda dikilip onu izlediğini görmüştü. Gözlerinde şaşkınlık ve keder vardı.

James'in ona çıkma teklif etmesinden neden bu kadar ürktüğünü anlayamıyordu Katie, oysa kendi de ondan hoşlanıyordu. Bu, içindeki terk edilmeye dair her korku kalıntısını tetiklemişti. James'le bundan sonra kış tatilinden önceki bir yüzme toplantısında karşılaşmışlardı. Katie o kadar heyecanlanmıştı ki kolayca kazanabileceği bir yarışı kaybetmişti. Sonrasında takımın moralini bozduğu için çok üzülmüş, James onun yenilgisine tanık olduğu için de utanmıştı. James onu havuzun dışında beklemişti. Katie onu gördüğünde o kadar mahcuptu ki yüzüne bile bakamamıştı.

"Selam," demişti James ona yaklaşarak.

Katie onu duymamış gibi yapmıştı.

James bu kez daha yüksek sesle denemişti. "Katie, selam."

"Selam," diye mırıldanmıştı Katie ona doğru bakmadan.Spor çantasını sıkı sıkı tutmuş, kitaplarını göğsüne bastırmış ve hiç durmadan, olabildiğince hızlı yürümeye başlamıştı. Soğuk hava yüzüne çarpıyor ve gözlerinin sulanmasına neden oluyordu. Tek istediği, James'in onu yalnız bırakmasıydı. Onu kendisini dans partisine davet ettiğinden beri görmemişti ve yüzüne bakmaya cesareti yoktu.

James onun yanında yürüyordu, otoparkı yarılamışlardı. Sonunda, "Sen iyi bir yüzücüsün," demişti James.

Katie, bu kadar kötü bir performanstan sonra onun bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyordu. "Yarışı kaybettim. Takımın moralini bozdum."

James uzun adımlarını Katie'nin kısa ama hızlı adımlarına sorunsuzca uydurmuştu. "Bir dahaki sefere daha iyi olur."

Katie, onun gelmemesi halinde daha iyi performans sergileyeceğini düşündüğünü hatırladı. James'i görmek, onu diğer herkesin söyleyebileceklerinden ya da yapabileceklerinden daha çok heyecanlandırıyordu.

"Seni evine bırakayım," demişti James.

"Hayır."

"Katie?"

"Neden geldin?" diye bağırmıştı Katie, acıklı performansı yüzünden onu suçlamak isteyerek.

"Seni yüzerken görmek istedim."

"Neden?" diye sormuştu Katie yine

"Daha önce söyledim ya."

Katie kitapları öyle sıkı tutuyordu ki göğsüne batmaya başlamışlardı. Yağmurun ıslattığı kaldırıma bakarken, saçları ıslak bukleler halinde yüzüne düşmüştü.

"Hadi, Katie. Seni eve bırakayım."

Katie başını iki yana sallamıştı. "Yürüsem daha iyi olur."

"Yağmurda?"

Katie sözlü cevap vermek yerine başını evet der gibi sallamıştı.

""Katie..."

Katie güçlükle yutkunmuştu, James'in onu nasıl altüst ettiğini görmesini istemiyordu. "Bir daha benim yüzme çalışmalarıma gelmeyeceğine söz ver."

"Olmaz."

"James, lütfen... beni yalnız bırak."

James elini onun çenesinin altına sokmuş ve başını kaldırmıştı; böylece Katie'nin onun yüzüne bakmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Bir damla yaş Katie'nin yanağından süzülmüştü. James damlayı gözleriyle takip etmiş, sonra

da uzanıp yavaşça öpmüştü. Dudakları, Katie'nin soğuk teninde sıcacıktı. Sıcak ve inanılmaz yumuşak. Onun dudaklarını teninde hissetmek, Katie'nin kısa soluklar almak istemesine neden olmuştu.

Tüm iradesine karşın, Katie gözlerini kapamış ve James'in yüzündeki dudaklarının tadını çıkarmıştı. James onu yine öpmüştü ama bu kez dudakları yanağının daha aşağısında, ağzına daha yakındı.

Katie kendini tutmayarak zevkle hafifçe içini çekmişti.

James'in ağzı onun yanağından dudaklarına kaydığında, Katie spor çantasıyla kitaplarını yere bırakmıştı. Dizleri çözülecek gibiydi. James'in öpücüğü yumuşak ve nemliydi. Ona karşı öylesine nazikti ki Katie'nin içinden ağlamak geliyordu.

James dudaklarını çektiğinde, Katie alnını onun göğsüne dayamıştı. James de kollarını ona dolamıştı. O sırada yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Sırılsıklam oluyorlar ama ikisi de kımıldamıyorlardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, James yanağını Katie'nin saçlarına sürtmüştü. "Artık seni eve bırakmama izin verecek misin?"

Katie başını evet der gibi sallamıştı.

"Neden kaçtın?" diye sormuştu James, Katie'nin omuzlarını sanki yeniden kaçmasından korkuyor gibi sıkı sıkı tutarak. "Benimle çıkmak istemiyorsan, tamam, sorun yok. Tek yapman gereken bunu söylemekti."

Katie gözlerini onun montuna dikmişti. "Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim, James ama yapamam... Ben dans etmeyi bilmiyorum ve...

"Şşş!" James parmağıyla yavaşça onun dudaklarına vur-

muştu. "İşin gerçeği, ben de gitmeye çok meraklı değildim ama eğer gidersem, birlikte gitmek isteyeceğim tek kişi sendin." Katie'ye sarılmış ve çenesini onun kafasına dayamıştı. "Ayrıca ben de iyi bir dansçı değilim."

"Kaçtığım için özür dilerim."

"Peşinden gelmek istedim. Gelmeliydim de." James, Katie'yi tekrar, bu defa daha uzun öpmüştü.

O andan sonra neredeyse sürekli birliktcydiler. James okula gelirken Katie'yi de alıyordu, böylece Katie otobüse binmek zorunda kalmıyordu. Birbirlerinin dolabına notlar bırakıyorlardı. Derste yazdıkları ve yüreklerindeki döktükleri komik notlardı bunlardı. Katie, James'in bıraktığı bütün notları saklıyordu.

Okuldan sonra Katie, James'in evine gidiyordu, ödevlerini birlikte yapıyorlardı. James bütün yüzme antrenmanlarına geliyor ve ona tezahürat yapıyordu. James'in arkadaşları Katie'nin de arkadaşı olmuştu; okul hayatı boyunca ilk kez Katie bir yere ait olduğunu hissediyordu. Geçmişte her zaman utangaç ve çekingen olmuştu; ama şimdi James yanındayken gülebiliyor ve kimsenin onunla alay edeceğinden korkmadan şakalar yapabiliyordu.

Katie, James'in ailesiyle de tanışmıştı ve James, onun ailesiyle tanıştırdığı ilk kız olduğunu söylemişti. Annesiyle babası, James'le gurur duyduklarını söylemişlerdi; haklıydılar da. James zekiydi. Çok akıllıydı. Kaliforniya'da Harvey Mudd Yüksekokulu'na başvurmuştu; gözü bilgisayar mühendisliğindeydi ve kabul edilmişti. James'in böyle bir fırsat yakalaması harikaydı. Giderlerini de büyükanne ve büyükbabası karşılıyorlardı.

O bahar mezuniyet balosu yaklaşırken, Katie, pahalı

bir mezuniyet elbisesi alacak parasının olmadığını söylemişti. James da sadece ikisi için özel bir mezuniyet gecesi hazırlamıştı. "Yalnızca ikimiz olacağız," demişti. "Kendi kutlamamızı yapacağız." Kız kardeşinin yardımıyla bütün düzenlemeleri yapmıştı.

James ve kız kardeşi, arka verandayı Çin fenerleriyle süslemişlerdi. Ortaya bir masa koyup üzerine beyaz örtü örtmüşlerdi. Anne babaları o akşam dışarda olacaklardı ve James'in en şık porselen takımları çıkardığını bilmiyorlardı. James de çiçek olarak da gülü tercih etmiş ve aldığı gülleri iki uzun mumun arasına yerleştirmişti.

O gece, Katie için romantik bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. James'in kardeşi garsonluk yapmıştı ve Çin yemekleri yemişlerdi. Sonra masa ve iskemleleri kaldırmışlardı ve güneş battıktan sonra James o gece için özel olarak seçtiği şarkıları çalmıştı. Onun görevi, bu mezuniyet gecesinin büyüleyici ve unutulmaz olmasını sağlamaktı.

Müzik devam ederken, James kollarını Katie'ye açmıştı. Sanki ona kalbini açıyor gibiydi.

Katie duraksamıştı. "Ben pek dans etmedim." Acemice çabaları yüzünden utanacağını ve komik görüneceğini hissetmişti.

"Ben de," diye fısıldamıştı James. "Birlikte öğreniriz."

James onu kollarında tutarken, ayaklarını sürümekten pek de fazlasını yapmamışlardı aslında. Dans, James'in Katie'yi yakınında tutması için bir bahane gibiydi. Katie başını onun göğsüne yaslamış, kalp atışlarının sesini duyunca heyecanlanmıştı. Gözlerini kapatmış, bu harika gecenin anısını sonsuza dek kalbinde taşımaya karar vermişti.

"Bu hayatımın en harika gecesiydi," demişti Flemminglere, James onu eve bıraktıktan sonra.

Bayan Fllemming, Katie'e ye sarılmıştı. "James'in sana karşı neler hissettiğini görmek için ona şöyle bir bakmak yeterli."

"Ben de ona karşı aynı şeyleri hissediyorum." Katie bunu açık açık söylemiyordu ama âşıktı. James'le birlikteyken yaşadığı bu duyguyu tanımlamak ya da açıklamak kolay değildi. Birlikte olmadıkları zamanlarda yarı ölü gibiydi. Sanki ruhları birbirleri için yaratılmıştı ve kaderleri birdi.

Şimdi bile, on yıl sonra, Katie, James ile birlikte geçirdiği okulun son yılının hayatının en mutlu zamanı olduğunu düşünüyordu. James'ten gördüğü sevgi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

James onu gerçekten seviyordu. Kimse onu James kadar önemsememişti. Mezuniyet zamanı yaklaştıkça, James, Katie'nin geleceği için endişeleniyordu. Katie'nin de kafası endişelerle doluydu. On sekiz yaşını doldurup liseden mezun olunca, devletin ona koruyucu aile bulma sorumluluğu sona eriyordu. Geleceği korkutucu ve belirsizdi. Fast-food restoranında kazandıklarıyla geçinmek zorunda kalacağından korkuyordu.

Mezuniyet gecesi, James ona evlenme teklif etmişti. Önce, Katie bunun ileriye dönük bir teklif olduğunu sanmıştı. Sonra James'in yaz sonunu kastettiği ortaya çıkmıştı. O yüksekokula gitmeden önce evlenmek istiyordu.

"Ah, James, yapamayız. Sen Harvey Mudd'a gideceksin."

"Kampuste küçük bir ev kiralarız. Okul masraflarımı büyükannem karşılıyor. Sen de bir iş bulursun. Her şey yolunda gider, güven bana."

Katie bunları yapabilmeyi o kadar isterdi ki. "Annen ve babanla konuştun mu?"

James bakışlarını ondan kaçırmıştı. "Ben on sekiz yaşını geçtim, Katie. Ve seninle evlenmek istiyorum."

Çok garip bir duyguydu bu, girdapta yüzmek gibiydi. "Seninle evlenmeyi her şeyden çok istiyorum, James." İkisi de evlenmek için kendilerini biraz genç hissediyor olabilirlerdi ama Katie, James'in kendisine yardımcı olmaya çalıştığını görebiliyordu.

James onu kollarının arasına alıp öpmüştü. Katie kendini hiç o kadar mutlu hissettiğini hatırlamıyordu.

Ancak mutluluk balonunun patlaması uzun sürmemişti. James'in annesi daha sonra evlilik planlarından söz etmek için Katie'yi aramıştı.

"İkiniz de çok gençsiniz," diye üstelemişti Bayan Harper. "Seni seviyoruz, Katie. James için harika birisin ama bu evliliğin ikiniz için de iyi bir fikir olduğu konusunda ciddi şüphelerimiz var." Duraksamış ve alt dudağını ısırmıştı. "James büyükannesiyle büyükbabasına seninle evlenmek istediğini söylediğinde, çok üzüldüler. Annem bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Onların James'in geleceğine yatırım yapmaya gönüllü olduğunu göz önüne alırsak, bu konuda söz sahibi olduklarını hissediyorlar ve bunun bir hata olacağından eminler. Dürüst olmak gerekirse, Katie, ben de onlarla aynı fikirdeyim. Siz daha on sekiz yaşında bile değilsiniz. Sen, James'in flört etiği ilk kızsın. Zaman içinde bu evlilikten pişman olmasından korkuyorum, senin de tabii. Bu yüzden, annemle babam bir karar verdiler. Eğer James bu konuda geri adım atmazsa, onun okul masraflarını karşılamayacaklar."

Katie neye uğradığını şaşırmıştı. Derinlerde bir yerde, Bayan Harper'ın haklı olduğunu biliyordu, belki de bunun için fazla gençtiler gerçekten ama yine de yüreği burkuluyordu.

"James'in sana çok değer verdiğini biliyoruz; senin de ona değer vermeni takdir ediyoruz. Bu çok güzel. İnan bana, eğer ikinizin birlikte olmanız gerekiyorsa, kaderinizde bu varsa olacaksınız. Ama şu an yanlış zaman."

Katie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ne... ne yapmam gerek?"

James'in annesi onun elini sıkı sıkı tutmuştu. "Bu konuşmadan James'e söz edersen öfkelenir. Sana önerebileceğim tek şey temiz bir ayrılık. Sence en iyisi neyse onu söyle ama bitir Katie. Hem kendi iyiliğin hem de onun iyiliği için. Eğer James'i gerçekten seviyorsan, onun geleceğini düşünmek zorundasın. Onun neye ihtiyacı olduğunu düşünmelisin ve doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda ihtiyacı olan şey bir eş değil."

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

James'in annesi haklıydı. Katie, James'in kendisine ne kadar değer verdiğini biliyordu ve onun iyiliği için her ne gerekiyorsa yapacağından emindi, buna kendi geleceğini feda etmek de dahildi. Katie de onu seviyordu, yapması gerekeni, yapılması gerekeni yapacak kadar çok seviyordu.

Yazı birlikte geçirmişlerdi. James'in okula gitme vakti geldiğinde, Katie ona yeni biriyle tanıştığını söylemişti. James ona inanmış, onu bunun yalan olduğunu söylemeye zorlamıştı. Sonra Katie "evlilik ciddi bir müessese, seni seviyorum ama bu sonsuza dek sürecek bir aşk değil" konuşmasını yapmıştı. James'e kendi kanatlarıyla uçmak, biraz

hayatını yaşamak istediğini, kimseye bağlanmak istemediğini söylemişti. Özgürlüğünü istiyordu. Yine de James ona inanmamıştı ve hayırı cevap olarak kabul etmemişti. Zaman içinde Katie'nin fikri değişecekti.

Katie'nin telefon alacak parası yoktu, bu yüzden James Kaliforniya'ya gittikten sonra ona mektuplar yazmıştı.

Her gün.

İlk birkaç mektuptan sonra, Katie bunları daha fazla okuyamayacağını fark etmişti.Mektupları üst üste yığıp yok saymak onu öldürüyordu ama bu uzun sürmemişti. James'in ne yaptığını deli gibi merak ediyordu; bu yüzden oturup hepsini bir seferde, ağlayarak okumuştu.

James'in onunla konuşmaya geleceğini öğrendiğinde, Katie gidip bir süre Coco'da kalmış, James'in okula döndüğünden emin olunca evine geçmişti. James'le yüz yüze gelirse, onu artık sevmiyormuş gibi yapması imkânsız olurdu çünkü.

Noel'de James ona hediye göndermişti, kalp şeklinde bir kolye. Katie hediyeyi hiç almamış gibi yapmış ama boynuna takmış ve o günden beri de hiç çıkarmamıştı.

Mektuplar gelmeye devam ediyordu. Haftadan haftaya. Aydan aya. Sonunda Katie dayanamamış ve cevap yazmıştı. Hayatında yazdığı en zor mektuptu bu. Beş kelime. Sadece beş basit kelime.

Lütfen bana bir daha yazma.

Ancak ondan sonra James vazgeçmişti. Katie devlet desteğiyle bir eve taşınmıştı, iki ayrı işte çalışıyor, akşamları okula gidiyordu. Sosyal hizmetler alanında diplomasını

alması yedi yıl sürmüştü ama başarmıştı. Sedir Koyu ile tek bağlantısı Coco idi artık.

Katie, yüksekokuldan mezun olduktan sonra Flemmingleri aramış ve James'i sormuştu. Koruyucu annesi, James'in okulda başarılı olduğunu, dereceyle mezun olduğunu ve Microsoft'ta işe girdiğini söylemişti. Evlenmemişti.

Katie yirmi beş yaşındaydı. Cesaretini toplayıp James'e yazması bir haftasını almıştı. Bir zamanlar James'in annesi için "yanlış" olan zamanın artık doğru olduğunu umuyordu. Ancak bu bir işe yaramamıştı. James onun e-postasına cevap vermemişti. Katie tekrar denediğinde, James'in onun e-postalarını engellediğini fark etmişti.

Bunun üzerine ona mektup yazmıştı. Ama karşılığında yalnızca bir not gelmişti: Lütfen bana bir daha yazma.

O da yazmamıştı.

Mezunlar günü onun James'le iletişim kurmak için son şansıydı. Tek istediği, neden onunla bağlarını öyle koparıdığını açıklamak için bir fırsattı. Romantik bir birleşme ya da ilişki istemiyordu, yalnızca anlayış istiyordu. Ama James onu üç yıl önce dinlemediyse, şimdi dinleyeceğini söylemek için de bir neden yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

Mark'ın verdiği faturayı cebime soktum ve ona çek yazmak için çalışma odama yöneldim. Bana ne kadarlık fatura kestiğine bakma zahmetine bile katlanmamıştım. Mark her zaman hakkaniyetli davranırdı. Mutfakta yürürken, annemle yaptığım konuşma beynimin içinde dönüyordu. Düşündükçe, söyledikleri doğru geliyordu. Paul'ü kaybetmemin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti ve artık normale dönmem gerekiyordu.

Annemin söylediği gibi, ben otelin sorumluluklarının arkasına gizleniyordum. Başka bir şeyler bulmam gerektiği konusunda haklıydı. Seattle'daki arkadaşlarımla görüşmüyordum artık. Gloria, Gina ve Melony çeşitli etkinliklerde beni aramışlar, beni de buluşmalarına dahil etmeye çalışmışlardı. Her defasında kaçmak için bir bahane bulmuştum, sonunda onlar da beni davet etmekten vazgeçmişlerdi. En son ne zaman arkadaşlarımla güldüğümü, kız kıza vakit geçirdiğimi, bir cumartesi gecesi sinemaya gittiğimi ya da yemeğe dışarı çıktığımı hatırlamıyordum. Paul'ün

ölümünden beri futbol maçı da izlememiştim. Facebook'a bile doğru dürüst bakmıyordum artık.

Son altı aydır yaptığım en heyecan verici şey bir kitap kulübü tartışmasına katılmaktı. Hayır, bir dakika, daha önemli maceralarım da vardı. Çok karışık bir örgü modelini çözmüştüm, bu da önemliydi tabii.

Bunu itiraf etmek bana zor geliyordu ama annem doğru söylüyordu. İzole ve sıkıcı bir hayatı olan içi geçmiş bir dula dönüşmüştüm. Hayatı tam gaz yaşamaktan korkuyordum. Paul'le ilk tanıştığımızda korkusuzdum, her türlü zor görevi üstlenmek, her zorlu yolculuğa çıkmak konusunda gönüllüydüm. Dolu dolu, içten kahkahalar atabiliyordum. Artık o kişi değildim. Acı beni değiştirmişti ve dönüştüğün kadından hoşlandığımdan emin değildim.

Çalışma odama girerken telefon çaldı. Bu iş hattımdı, bu yüzden profesyonel ses tonumla konuşarak açtım.

"Gül Limanı Oteli, ben Jo Marie Rose.""

"Ben Lindsey Johnson."

İsmi hatırlıyordum ama çıkaramamıştım. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Lindsey?" diye sordum.

"Beni hatırlamayabilirsin. Birkaç ay önce Hayatta Kalanlara Destek Hizmetleri ile ilgili olarak aramıştım. O sırada meşguldün ve bir şeye ihtiyacının olmadığını söylemiştin."

Konuşmayı hatırlıyordum ve şimdi ismin neden tanıdık geldiğini de anlamıştım. "O zamanlar kocamın öldüğü kesin olarak bildirilmemişti... Cenazesi de gönderilmemişti," diye açıkladım. "Paul'ün kazada hayatta kalmış olma ihtimali varken, gruba katılmamın uygun olmayacağını düşünmüştüm."

"Sanırım daha sonra bu kesin olarak bildirildi."

"Evet." Sesimin titremesine engel olamamıştım. "Arlington mezarlığına gömüldüğü."

"Çok üzüldüm, sabır diliyorum, Jo Marie."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Sana destek grubumuzun gelecek hafta toplanacağını haber vermek için aradım. Seni gelip görmen için şahsen davet etmek istedim. Hepimiz eşini kaybetmiş insanlarız. Neler yaşadığını biliyoruz. Sana elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz."

"Şimdi aramanız ne kadar ilginç. Ben de az önce hâlâ normale dönemediğimi düşünüyordum," dedim.

"Bu kendi başınıza yapmanız gereken bir şey ama biz bunu kolaylaştırmak için bazı araçlar önerebiliriz."

Önce rededecek gibi oldum. Eşini kaybetmiş başka insanların acısını yüklenmeden kendi acımla başa çıkmak konusunda zorlanmıştım zaten. Buna hazır değildim. Derin sularda yüzmek yerine geçmişin acısından kaçmaya çalışıyordum ben. Ancak içinde bulunduğum karanlıktan çıkmanın da bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Tamam," dedim kendimi de şaşırtarak. "Geleceğim." Bir kalem alıp tarihi, saati ve yeri not ettim.

Telefonu kapattıktan sonra, birkaç saniye durup boş gözlerle duvara baktım. Kalbim iki kat hızlı atıyordu ve bu tamamen mantıksızdı. Bir destek grubu toplantısından korkmamam gerekiyordu ama hissettiğim tam olarak korkuydu. Ürküyordum. İçgüdüsel olarak, bu gruba katılmanın benim yeni bir hayata başlamak konusunda atacağım ilk küçük adım olacağını fark etmiştim.

Lindsey'in araması kafamı karıştırmıştı. Mark'a çardak

için borçlu olduğum ödemeyi yapmam gerekiyordu. Faturayı cebimden çıkardım, oturup çek defterimi aldım. Mark kalıp ödemeyi beklememişti, her zaman öyle yapardı zaten. Ama bu kez başka bir duygusal sahne yaşanmadan kaçmak istemiş olmalıydı.

Çek defterini açtım ve cebimde buruşmuş olan faturayı düzelttim. Her zamanki gibi, malzemelerin parasını önceden ödemiştim. İş bittiğinde işçilik parasını ödüyordum. Mark'ın en sevdiğim taraflarından biri işinin harika, fiyatlarının da makul olmasıydı.

Faturaya baktım ve donakaldım. En tepeye TAMAMI ÖDENMİŞTİR yazılmıştı. Ama ben ona tamamını ödememiştim ki. İşçilik kısmını borçluydum. Eğer bu bir veda hediyesiyse, istemiyordum. Emeğinin karşılığını almalıydı. Sabrımı son kez deniyordu anlaşılan.

Ona ne kadar borçlu olduğumu hesaplamak biraz zordu. Çeki aceleyle yazdım, o kadar sinirliydim ki kendi el yazımı güçlükle okuyordum. Çeki defterden kopardım, ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

Rover ruh halimi anlamış gibi peşimden geliyor, kısa bacaklarıyla aynı kararlılıkla bana uyum sağlamaya çalışıyordu. Onu evde bırakırsam üzüleceğini biliyordum, ben de tasmasını aldım.

Ben tasmayı sadık köpeğimin boynuna takarken, Coco ve Katie merdivenlerden iniyorlardı.

"Okula gidiyoruz," dedi Coco.

İkisine de birer anahtar verdim. "Ben de biraz dışarı çıkıyorum. Geldiğinizde burada olmazsam, rahatınıza bakın."

"Bakarız," dedi Coco.

Onların peşinden dışarı çıktım ve kapıyı kilitledim. Rover en üst basamakta sabırsızca bekliyordu. Bazen yürümek için hiç fırsatı olmuyordu ve bugün onu dışarı çıkardığım için minnettardı.

Rover nereye gittiğimizi biliyor gibiydi. Mark'ın evine giden yola yönelmiş ve beni de hevesle çekiştirmeye başlamıştı, o beni götürüyordu sanki. Dik bir yokuş olduğu için, bundan şikayetçi değildim.

Mark'ın evinin önündeki satılık tabelasını görünce gerildim. Annemin ileri sürdüğü gibi, Mark'ı koltuk değneği gibi kullandığıma inanmak istememiştim. Şimdi o olmadan idare etmeyi öğrenmek zorundaydım. Bundan hoşlanmıyordum, bunu istemiyordum. Ama pek seçeneğim yoktu.

Mark'ın atölyesinin kapısı açıktı, onun içeride çalıştığını görebiliyordum. Eşyalarını topluyor gibiydi. İçimden bir üzüntü dalgası geçti ve sesimi bulmam iki dakikamı aldı.

Mark varlığımı hissetmiş olmalıydı çünkü doğruldu ve ben geldiğimi haber veremeden başını çevirip bana baktı. Uzun bir süre tek yaptığımız bakışmak oldu. Bir an onun gözlerinde özlem gördüğümü sandım ama bu çok çabuk değişti ve yerine gerginlik geldi.

Önce o konuştu. "Senin için ne yapabilirim?" Benim gitmemi istiyordu ve bunu daha açık belli edemezdi herhalde.

"Uzun sürmeyecek," dedim. Rover, sanki evindeymiş gibi rahattı ve atölyedeki halının üzerine yatmıştı. "Çardak konusunu ilk konuştuğumuzda, banklar istediğimi söylemiştim hatırlarsan."

"Evet, ne yazık ki bunu yapamayacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ancak alabileceğin bir sürü bank var, bana yaptırmaktan daha ucuza gelir sana. Bunu daha önce de söylemiştim."

Söylemişse bile hatırlamıyordum.

Mark başını iki yana salladı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramayacak."

Gözlerine baktım. Kaçacak değildim.

"Beni burada tutmak için bahaneler uyduruyorsun, Jo Marie. Bunun için çok geç, o yüzden vazgeç"

"Sen bilirsin," dedim. Onunla tartışacak halim yoktu. Kıvrılıp tortop olmuş Rover'ın üzerinden atladım ve Mark'a çeki uzattım.

"Bu nedir?" diye sordu çeke bakarak. Kaşlarını çattı.

Omuz silktim. "Çardak için sana borcum."

"Bana bir şey borçlu değilsin. Fatura ödendi." Yüzünde çok iyi bildiğim o küstah ifade vardı.

"Hayır. Sana işçilik parası ödememiştim."

Mark, atölyeyi toplama işine geri döndü. "Hediyem kabul et."

"Teşekkürler, ama hayır, olmaz." Sırtım bir telefon direği kadar dikti, ona geri adım atmayacağımı göstermek istiyordum.

"Tamam, peki, madem öyle istiyorsun." Çeki katlayıp cebine koydu. Sonra da bana arkasını dönüp eşyalarını toplamaya devam etti.

"Gidelim Rover," dedim köpeğimin tasmasını çekerek.

Rover kımıldamadı.

"Rover," dedim yine.

Rover olduğu yerde hareketsiz duruyordu.

Onu kucağıma almak için eğildim ve hayatıma girdiğinden beri ilk kez bana hırladı.

"Rover!" diye terslendim şaşkınlıkla.

Mark bize döndü, o da benim kadar şaşkındı.

"Daha önce hiç yapmamıştı bunu."

Mark elleri pantolonunun arka ceplerinde, odanın diğer tarafında duruyordu. "Sorun yok oğlum," diye fısıldadı. "Gitmen gerek."

Rover kımıldayacak gibi görünmüyordu. Yapabileceğim tek şey onu orada bırakmaktı. "Ben daha sonra gelip alırım onu ya da sen geçerken bırakırsın," dedim.

Mark başını salladı. "Tamam."

İki adım gerileyip atölyeye şöyle bir baktım. Duraksadım, boğazım düğümlenmişti, öylesine çıkıp gidemiyordum.

"Başka bir şey var mıydı?"

Tek omzumu kaldırdım. Hayatımın büyük bir bölümünü Mark'la paylaşmaya alışmıştım. Konuşmadığımız bir gün bile geçmiyordu pek. Onunla fikir alışverişinde bulunmak alışkanlık olmuştu benim için. "Yok," dedim, gelecekte onun kafasını şişiremeyeceğim gerçeğini fark ederek.

Buna memnun olmuş gibiydi ya da bir an öyle göründü. "Aklında bir şey var, söylesene."

"Tamam, söyleyeceğim. Aslında önemli değil ve neden bunu sana söylemek istediğimi de bilmiyorum... Gelecek hafta bir destek grubunun toplantısına katılmayı kabul ettim. Bence vakti... Yani bugün daha erken saatlerde annemle konuştum ve o da beni sarsan şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

Mark ilgisiz görünmeye çalışıyordu ama bu tavrıyla beni kandıramadı. "Senin taşınmanın iyi olacağını düşünüyor," dedin.

Mark meraklanmış gibi kaşlarını kaldırdı, ben de devam ettim. "Seninle arkadaşlığımı izolasyon aracı olarak kullandığımı düşünüyor."

"Ne olarak?"

"Sana çok bağımlı hale gelmişim." Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Haklı aslında. Seni en yakın arkadaşım olarak görüyorum. Sen yakınımdayken kendimi güvende hissediyorum. Senin bana yardım edeceğine güvenebileceğimi biliyorum. Korunaklı küçük dünyamda fazla rahat oldum."

"Annen haklı. Senden uzaklaşmamın zamanı geldi, böylece kendi başının çaresine bakabilirsin."

Yalan söyleyebilirdim ama anlardı. "Ben öyle düşünmüyorum. Gitmen canımı yakıyor, Mark. Seni çok özleyeceğim." Duygusal olarak neler hissettiğimi göstermemek için çabalarken sesim titremişti.

"Bu gerekli."

"Aynı şeyi hatırlatıp duruyorsun ama nedenini söylemiyorsun."

"Ben gidince oturup kendini harap etmeyeceksin değil mi?" Sözleri sorudan çok meydan okuma gibiydi.

"Bunu isterdin değil mi?"

Gözlerinde muzip bir ışıltı yanıp söndü. "Hayır, Jo Marie. İstemezdim. O toplantılara katıl, sana faydası olsun. Başkalarına yardım ettiğinde kendin de rahatlarsın."

Haklıydı, biliyordum. "Toplantılara katılmaktan fazla-

sını yapacağım," dedim, onun dönüşünü bekleyerek zamanı harcamayacağımı kanıtlamaya kararlı bir halde.

"Güzel."

"Artık birileriyle çıkacağım."

Mark arkasını döndü, sonra hızla yeniden yön değiştirdi. "Çıkacağım derken? Yani yeniden flört etmeye başlayacaksın?"

"Belki."

Bu olasılığı düşündü. Başını sallaması uzun zaman aldı. "Bunu yapmalısın."

"Seni rahatsız etmez mi?" Saçma bir soruydu bu ve sorulmaması daha iyi olurdu ama kendimi tutamamıştım.

Mark hafifçe homurdandı. "Mahvolurum."

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. "Teşekkür ederim. Gururum okşandı."

"Sen çok güzelsin, Jo Marie, bir sürü güzel özelliğin var. Kendini de zamanını da boşa harcama. Kötünün iyisine razı olma."

"Kötünün iyisi derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak cevap vermeyeceğini belli etti. "Rover'ı akşam üstü getiririm."

O anda anladım. "Kötünün iyisi sensin değil mi?"

Mark beni duymazdan gelerek işine devam etti. "Dediğim gibi, Rover'ı daha sonra getiririm."

"Başka bir deyişle, benim gitme vaktim geldi."

"Kesinlikle."

Hafifçe kıkırdadım. "Bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

Doğruldu ve dönüp bana baktı. Bakışları daha önce hiç

görmediğim kadar karanlık ve yoğundu. "Bana bu konuda güven."

Yanılıyordu. Onu bu noktaya neyin getirdiğini öğrenmek için can atıyordum. Neden kendisine beni sevmek için izin vermediğini bilmek istiyordum. Ama söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu gitme konusundaki kararlılığından vazgeçiremiyordu. Onunla mücadele edecek gücüm kalmamıştı.

"Rover'ı dert etme. Yapmam gereken bir iki iş var. Şimdi seninle kalsın, ben bir iki saat içinde gelip alırım onu. Olur mu?"

"Olur. Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," diye karşılık verdim. Hazırdım da.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sedir Koyu Lisesi göründüğünde, Katie nostalji hissiyle doldu. Hem zorlu hem de keyifli anılar geldi aklına. Buraya lise son sınıfta gelmiş olmasına karşın, bu bina, öğretmenler ve öğrenciler onun şekillenip bugün olduğu kadın haline gelmesine katkıda bulunmuştu.

Görünüşe göre o günkü dersler bitmek üzereydi çünkü sarı otobüsler otoparkta art arda dizilmişlerdi. Coco otoparkın ziyaretçiler bölümünde bir park yeri bulmayı başardı. Uzakta zil çaldı ve öğrenciler bir gençlik dalgası halinde binadan dışarı akın ettiler.

Gençler onları hiç umursamadan aceleyle yanlarından geçip giderken, Coco ve Katie arabadan indiler.

Coco kocaman açılmış gözleriyle onları izledi ve başını iki yana salladı. "Biz de bu kadar genç miydik?"

Katie de aynı şeyi düşünüyordu. "Öyle olmalıyız," diye mırıldandı, daha önce öyle hissetmiyordu ama şimdi her şey o kadar uzak geliyordu ki.

"Bir de akıllı olduğumuzu sanıyorduk."

Katie gülümsedi. "Değil miydik?"

"Şu anda olduğumuz kadar değil," diye karşılık verdi Coco, birilerinin ona çarpmaması için kenara çekilerek. Öğrencilerin telaşını gören okulda yangın çıkmış sanırdı. "Yirminci yıl mezunlar gününde ne düşüneceğimizi merak ediyorum, On yıl içinde sınıf arkadaşlarımızın çocukları bu okula başlamış olacak."

Bu olasılık dışı gibi görünüyordu ama arkadaşı haklıydı. "Umarım biz de o zamana kadar doğru kişiyi bulmuş oluruz."

"Ben de öyle umuyorum. Belki bir ya da iki çocuğumuz da olur. Kim bilir, belki biz de sürekli futbol maçlarına giden anneler oluruz."

"Biz mi?" Katie bunu gözünde canlandıramamıştı bile.

"Bir olasılık."

Katie bir gün evlenmek istiyordu ve Coco'nun da bunu istediğini biliyordu. Eski dostu nasıl da sevgi dolu bir anne olurdu. Coco zaman zaman birileriyle flört ederdi. Eğlenceli ve dost canlısı bir kızdı; insanlar da ondan etkilenirlerdi, özellikle erkekler. Katie'nin anlayamadığı, Coco'nun neden uzun süreli bir ilişki sürdüremediğiydi. Bunun Ryan Temple ilgili olduğundan şüpheleniyordu ama Coco'ya açık açık sormamıştı hiç. Coco bu konu ne zaman açılsa geriliyordu.

"Sen çok bir anne olursun," dedi Katie.

"Teşekkürler." Coco'nun ses tonu alaycıydı.

"Ciddiyim, Coco."

"Biliyorum."

Katie arkadaşına baktı ve ona, bir erkekle ciddi bir ilişki düşünmesi halinde şansının artacağını hatırlatmak istedi.

Yıllar içinde Coco'nun sıradan bir ilişkiden diğerine atlayıp durduğunu görmüştü.

Her şey umut verici bir şekilde başlıyordu. Coco onu arıyor, hayatındaki yeni adamdan, adamın ne kadar mükemmel olduğundan, kendisinin ne kadar âşık olduğundan coşkuyla söz ediyordu. Katie de bu kez doğru kişi olduğunda, Coco'nun bağlandığına emin oluyordu.

Bu bir ay, belki biraz daha uzun sürüyordu; sonra Katie ilişkinin bittiğini ve Coco'nun başka bir ilişkiye yelken açmaya hazır olduğunu duyuyordu. Sorunun ne olduğunu sorduğunda, Coco'nun iyi bir cevabı olmuyordu hiç. Adamın onun düşündüğü gibi biri olmadığını, yürümediğini söylüyordu. Bahaneleri sudan sebeplerdi ve sanki daha önceden boşa kürek çektiğini bilir gibiydi.

"Sen de, değil mi?" diye sordu Coco, Katie'nin bakışını yakalayarak.

"Efendim?"

"Sen de çocuk istiyorsun değil mi?"

"Ah, evet," dedi Kate. Kendi çocukluğu çok kötü geçmişti. Büyükannesi olmasa ne yapardı bilmiyordu. Annesi de babası alkol ve uyuşturucu batağına düşmüşlerdi ve bu sorun her geçen yıl büyümüştü. Babası, daha Katie'nin onunla ilgili doğru düzgün anıları olmadan ortadan kaybolmuştu. Annesi de sonu kaçınılmaz olarak kötü biten tehlikeli ilişkiler yaşamıştı. Katie'nin büyükannesi, hayatındaki istikrarlı tek kişiydi. Büyükanne Brenda öldükten sonra, o zamanlar on iki yaşında olan Katie birbiri ardında koruyucu ailelerin yanına verilmişti.

"Sen pek flört etmiyorsun ama," dedi Coco.

"Ediyorum," diyerek karşı çıktı Katie.

"Sık değil."

Katie bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Coco'nun söylediği doğruydu. Giderek yoğunlaşan işinde uzun saatler çalışıyordu. Çocuklara yardım etmek için elinden geleni yapıyordu, bu çocukların birçoğu ona kendisini hatırlatıyordu. Ailelerinden ayrılmak zorunda kalan çocuklara karşı zaafı vardı. Elbette dışarı çıkıyordu ama daha çok işyerinden arkadaşlarıyla yapıyordu bunu. Coco'nun aksine, o dışa dönük ve sosyal biri değildi. Çoğunlukla yalnızlığı tercih ediyordu.

"Hadi," dedi Coco, okula doğru yürümeye başlayarak. "Eski dolabıma bakmak istiyorum."

"Sence hâlâ aynı dolapları kullanıyorlar mıdır?"

"Elbette kullanıyorlar. Hiçbir şey değişmiyor."

Katie bundan korkmuştu. "Ben havuza uğramak istiyorum."

"Ben de. Acaba serbest stilde senin rekorunu kıran olmuş mudur?"

"Eminim kırmışlardır." Katie içten içe rekorun kırılmamış olmasını diliyordu ama bu pek mümkün değildi.

Öğrenciler çıkışa doğru ilerlerken koridorlar hâlâ kalabalıktı. Kalabalık, peşinden onu takip eden Katie ile ilerleyen Coco'yu rahatsız etmiyordu. Birkaç metre yürümüşlerdi ki eski matematik öğretmenini gördü.

"Bay Kloster," dedi Katie adamın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Adam ona baktı ve durdu. Yüzündeki ifadeden Katie'yi tanıdığı ama adını hatırlayamadığı anlaşılıyordu.

Katie onun yanına gitti. "Katie," diyerek hatırlattı adını. "Katie Gilroy."

Adamın gözleri aydınlandı. "Katie, Tanrım... beş ya da altı yıl oldu."

"On yıl. Coco ve ben mezunlar günü için kasabaya geldik."

"Ah evet, bu hafta sonu mezunlar günü olduğunu duymuştum," dedi Bay Kloster. "Sizi görmek ne güzel."

"Sizi de öyle."

Adam durdu. " Şimdi düşündüm de, mezunlar gününü düzenleyenler bana da katılmam için davetiye göndermişlerdi. Ne yazık ki eşimle bu hafta sonu için başka planlarımız var."

Katie başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Bay Kloster kaşlarını çattı ve alnında üç çizgi oluştu. "Siz James Harper ile aynı sınıftaydınız değil mi?" diye sordu.

Katie, James'in adını duyunca aniden irkildi. "Evet." Belli ki Bay Kloster, James'ten ona ders çalıştırmasını istediğini unutmuştu.

"Benim yıldız öğrencilerimdendi," dedi Bay Kloster ve ekledi. "İnsan umut vaat eden öğrencilerini hatırlıyor."

"Yani benim kim olduğum konusunda hiçbir fikriniz yok," diyerek takıldı Coco.

Bay Kloster safça gülümsedi. "İkinizi de hatırlıyorum."

"Tabii hatırlıyorsunuzdur." Coco'nun gülüşü iyi niyetli bir dalga geçme gibiydi.

"İsimlerinizi hatırlamayabilirim," diye itiraf etti matematik öğretmeni. "Ama yüzlerinizi hatırlıyorum." Saatine baktı. "Sizi gördüğüme sevindim. Mezunlar gününüz güzel geçer umarım."

Kızlar uzun koridorda kafeteryaya doğru yürüdüler,

İçeri girdiklerinde Katie'nin gözü bir zamanlar James'le ders çalıştıkları köşeye takıldı.

Coco dönüp baktığında Katie'nin geride kaldığını fark etti. "İyi misin?" diye sordu.

"Tabii." Yalandı bu, hem de büyük bir yalan. Katie'nin bütün vücudu gerilmişti. "James'in benim yüzünden girdiği kavgayı hatırlıyor musun?" diye sordu arkadaşına. Çoğu günler onu okula James getiriyordu ancak bazı sabahlar bu mümkün olmuyordu.

Coco pek emin değil gibiydi. "Hayal meyal."

James üç gün okuldan uzaklaştırılmıştı ve anne babası çok üzülmüştü. James bütün sorumluluğu üstlenmiş ve cezayı da kabul etmişti. Ancak ailesine buna neden olan şeyi anlatmamıştı.

Sınıflarındaki çocuklardan biri, Brian O'Malley, Katie ile aynı otobüse biniyordu. Tam bir serseriydi ve Katie'yi sürekli taciz ediyordu. Bilerek ona çarpıyor, saçlarıyla, giysileriyle, notlarıyla dalga geçiyordu. Tamam, Katie'nin notları pek iyi değildi ama Brian'ınkiler de iyi değildi.

Katie, onun bu hareketlerini görmezden geliyor, başı önünde yürüyor, Brian'ın söylediği incitici sözleri duymamış gibi yapıyordu. Brian da onu zayıf, kırılgan ve kolay bir hedef olarak görüyordu. Katie, Brian'ın yaptıklarından James'e kimin söz ettiği bilmiyordu ama James'in arkadaşlarından biri olduğundan şüpheleniyordu. Brian, James'ten çok daha iri yarıydı ama Bu James'e engel olamamıştı.

James, Brian'la okuldan sonra yüzleşmişti. "Senin Katie ile aynı otobüse bindiğini duydum," demişti onun gözlerinin içine bakarak.

"Bundan sana ne?"

"Ondan uzak dur. Ankadın mı?"

Brian bu meydan okumanın bir tür şaka filan olduğunu düşünmüş olmalıydı. "Yoksa ne yaparsın, döver misin beni?"

"Gerekirse evet."

Birkaç saniye içinde ikisi birbirlerine girmişlerdi.

Katie oradan geçiyor olmasaydı, bu kavgadan asla haberi olmayacaktı. Neler olup bittiğini görünce, James'in Brian'la onu taciz ettiği için kavga ettiğini tahmin etmişti hemen.

James'in zarar görmesinden korkan Katie, onun adını haykırmış ve o tarafa doğru koşmaya başlamıştı.

James, Katie'nin sesini duyunca bir an dikkati ona kaymıştı. Brian da bundan faydalanmış ve onun çenesine yumruğu geçirmişti. James iki büklüm olmuştu. Katie bunun üzerine iyice paniğe kapılmış, kitaplarını fırlatıp James'in yanına koşmuştu.

Çocuklar disipline götürülmüşlerdi. Katie onların peşinden gitmiş ve koridorda beklemişti. Volta atıyor, James'in onu savunmaya çalışırken yaralanmış olabileceğini düşündükçe fena oluyordu. Öte yandan Brian başını sık sık derde sokan, kaba saba ve kötü ruhlu biriydi. Katie daha önce de onun gibilerle uğraşmak zorunda kalmıştı ve bunun en iyi yolunun onları yok saymak olduğunu biliyordu.

James odadan çıktığında çenesinde kocaman bir morluk oluşmuştu bile. Katie önce ne yapacağını bilememişti. Ağlasın mı yoksa böyle çılgınca bir şey yaptığı için James'e kızıp bağırsın mı bilemiyordu.

"Ah James," diye fısıldamıştı gözleri yaşlarla dolu hal-

de. Gözlerini kırpıştırarak yaşları yok etmeye çalışmıştı ama faydasızdı.

James tek kelime etmeden kollarını ona uzatmıştı. Katie de hemen onun kollarının arasına girmiş, yüzünü göğsüne gömerek sıkı sıkı sarılmıştı. Uzun bir süre kollarında tutmuştu onu James.

Gözyaşlarını hissetmiş olmalıydı ki saçlarını öpmüş ve onu, ciddi bir yarasının olmadığına inandırmaya çalışmıştı.

"Ama yaralandın," diye karşı çıkmıştı Katie, parmaklarıyla James'in çenesindeki morluğa yavaşça dokunmuştu. James'in ağzının köşesi kesilmişti ve kan orada kuruyup yapışmıştı.

"Birkaç iyi vuruş yaptım," demişti James gururla. Ellerini uzatmıştı ve Katie onun parmak boğumlarının da morarıp kanadığını görmüştü.

"Neden Brian'la kavga ettin?" diye sormuştu; öfke, endişe, korku ve üzüntüyü aynı anda yaşıyordu Katie. Öfke baskın gelince eliyle James'in omzuna tüm gücüyle vurmuştu. Ancak sonra çocuğun gözlerini kırpıştırdığını görünce pişman olmuştu.

James elini onun omzuna koymuştu. "Hiç kimsenin benim sevgilime öyle şeyler söylemesine izin veremezdim, değil mi?"

İlk kez Katie'ye "sevgilim" diyordu ve bu, Katie'nin daha da çok ağlamak istemesine neden olmuştu.

"Annenle baban benden nefret edecekler."

"Okul annemle iletişime geçmiş, o da eğer Brian'la kavga ettiysem, mutlaka işin içinde ağır tahrik olması gerektiğini söylemiş. Bay Singer bunu söylemedi ama aynı fikirde olduğunu biliyorum. Brian'ın bu konudaki şöhreti belli."

"Sana ne olacak şimdi?"

"Üç gün okuldan uzaklaştırıldım."

Katie dehşete düşerek eliyle ağzını kapatmıştı.

"Hadi," demişti James, kolunu onun omzuna atarak. "Seni eve bırakayım."

O günden sonra da, ne olursa olsun, Katie'yi evden okula, okuldan eve o götürmüştü. Otobüse binmesine izin vermemişti.

Katie, James'in ailesine ne söylediğini hiçbir zaman öğrenememişti. Ama onun adını hiç anmadığından emindi.

"Hazır mısın?" diye sordu Coco.

Katie ona boş gözlerle baktı. "Efendim?"

"Havuza gitmek istediğini sanıyordum."

Katie düşüncelerinden sıyrılıp içinde bulundukları ana döndü ve başını salladı. "Evet... havuz."

Coco, kafeteryadan çıktı ve olimpik yüzme havuzunun bulunduğu binanın merdivenlerine yöneldi. "Burada olmak bir sürü anıyı çağrıştırıyor değil mi?"

"Öyle." Ancak hiçbir anı, James'in Katie'yi ilk öptüğü an kadar güçlü ve anlamlı değildi.

"İlk dersimin olduğu günü hatırlıyor musun?" diye sordu Katie, Coco'nun arkadaşlıklarının hayatlarında neler değiştirdiğinin farkında olup olmadığını merak ederek.

"Tabii... sanırım."

"Rehber öğretmen beni yüzme dersine yazdırmıştı. Ona benim zaten yüzme bildiğimi anlatmaya çalışmıştım ama bunun okul yönetmeliğinin kuralı olduğunu söylemişti."

Coco güldü. "Çok komikti. Okuldaki herkesten kat kat iyi yüzüyordun sen."

"Bu yüzden yüzme takımına girebildim." İkinci derste koç, Katie'yi izlemişti ve Sedir Koyu Lisesi'ne geldikten bir ay sonra Katie yüzme takımına girmişti.

"Senin takımda olman bizim için büyük şanstı."

"Suyu hep sevdim," dedi Katie. "Hâlâ seviyorum." Şimdi bile haftada en az üç kez yüzüyordu. Havuza girmek onun üzerinde terapi etkisi yaratıyor, sakinleşmesini sağlıyordu. Sadece iyi bir egzersiz değildi yüzme, aynı zamanda güne başlamadan önce düşüncelerini toparlamasına da yardımcı oluyordu.

Ne yazık ki havuzun bulunduğu bina kilitliydi; yüzme takımının son yıldızlarını göremeyeceklerdi.

"Belki de otele dönsek iyi olur," dedi Coco. "Bu geceki toplantıdan önce üzerimizi değiştirmemiz gerekecek."

"Doğru."

Katie, hafta sonu ne giyeceğini uzun uzun düşünmemişti. Giysiler konusunda takıntılı olan hâlâ Coco idi. Katie eşyalarını toplarken rahat ve iş arkadaşlarından övgüler almış birkaç giysi seçmişti. O kadar. Şimdi biraz daha özenli davranmadığı için pişmandı ama daha önce bu toplantıya katılacağından bile emin değildi ki.

Otele dönmeleri birkaç dakika aldı. "Duş alıp saçlarımı yapmam gerek," dedi Coco, önlerinde daha iki saat olmasına karşın telaşlıydı.

"Arabanı ödünç alabilir miyim?" diye sordu Katie.

"Tabii, alabilirsin." Coco, Katie'ye anahtarları uzattı.

Arkadaşı bir an önce güzellik işlemlerine başlamak için merdivenleri koşarak çıkarken, Katie sürücü koltuğuna geçti. Aynaları ve koltuğu ayarladı ve yola çıkıp Liman Caddesi'ne yöneldi.

Nostalji yaşamak için, mezun oldukları yılın ekim ayına kadar birlikte yaşadığı Flemminglerin eski evinin önünden geçti. Flemmingler çok iyi bir koruyucu aileydiler ve Katie evlerini ve kalplerini ona açtıkları için kendilerine her zaman minnettar kalacaktı. Onlar olmasaydı, James ile de asla tanışamazdı.

Bloğun çevresini dolaştı ve ne bulacağını bilmeden, James'in evinin önünden geçti. Ailesinin hâlâ aynı bölgede yaşadığından emin değildi.

Kafasında romantik bir fantezi vardı. James, evin önünde duruyor olacak, Katie'nin geçtiğini görünce ona durmasını işaret edecekti. Sonra arabanın yanına gelecek, Katie'ye bakacaktı. İkisi konuşacaklardı ve her şey affedilip unutulacaktı.

Katie evin önünden geçti ve önce kaçırdığını sandı. Bahçe kahverengi, bakımsız ve dağınıktı. Ön pencereler tamamen kapatılmıştı ve kapıya da bir tabela asılmıştı.

Ev terk edilmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eve dönüp arabamı aldığımda, işlerimi tamamlamam yarım saat sürdü. Mark'a gidip Rover'ı alacağımı söylemiştim, bu yüzden gönülsüzce onun evine gittim. Arabayı park ettim, tam inecektim ki Mark'ın yanında birinin olduğunu fark ettim. Bob Beldon'ın kamyoneti de Mark'ın atölyesinin önünde duruyordu.

Bob arabasının Mark'ın atölyesinin olabildiğince yakınına park etmişti. İki adam atölyedeki eşyaları söküyorlar, pahalı aletleri kamyonetinin arkasına yüklüyorlardı.

Beni görmediler. Buna memnun oldum çünkü hiç konuşacak ruh halinde değildim. Söylenmesi gereken her şeyi söylemiştim. Şimdi de inatçı köpeğimi almaya gelmiştim ve birkaç dakika içinde oradan ayrılmak niyetindeydim.

"Bunları senin için saklamamı istemiyor musun gerçekten?" diye soruyordu Bob, Mark'a.

"Hayır." Mark ters ve kısa bir cevap vermişti.

"Ben sana hepsinin parasını ödemeye hazırım." Bob, Mark'ın cevabından memnun olmamış gibiydi.

"Hiç gerek yok. Hepsi senin olsun, iyi günlerde kullan."

"Senin için depolayabilirim," diye önerdi Bob sonra.

Çok ağır görünen bir testereyi kamyonetin arkasına yerleştirdiler. Eşyalar bitince, Bob öne doğru eğildi ve ellerini dizlerine dayayıp birkaç derin soluk aldı.

"Ben geri dönmeyeceğim, Bob," dedi Mark, sürekli aynı şeyleri söylemekten bıkmış gibiydi. "Ne istersen al, kalanını sat, benim için fark etmiyor."

İstemeden bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü Mark o anda bana baktı ve göz göze geldik. O sırada hissettiğim acı sesimin kısılmasına neden olmuştu. Onun üzerine atılmak istiyordum ama tek yapabildiğim salak gibi dikilmekti. Yaşadığım acıyı dindirmek istercesine elimi kalbime bastırmıştım.

Hızla geri dönüp arabama bindim ve oradan uzaklaştım. Köşeyi dönmeden önce, dikiz aynasından baktım ve Mark'ın durup arkamdan baktığını gördüm.

Eve döndüğümde titrediğimi fark ettim. Sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım vardı, ben de çay yaptım. Bu son bilginin beni üzmemesi gerekiyordu. Eğer Mark aletlerini ve malzemelerini dağıtmak istiyorsa, bu kendi bileceği işti. Beni ilgilendirmezdi. Niyetini açıkça ifade etmişken, bundan sonra yapacağı ya da söyleyeceği her şey tekrara girerdi. Ama inanmakta zorlandığım şey bir kez daha desteklenmişti işte. Gidiyordu ve geri dönmek gibi bir niyeti yoktu.

Benim için.

Dostları için.

Kapı açıldı ve Coco içeri girdi. Merdivenlerin başında durdu. "Ben bu gece için hazırlanmaya gidiyorum. Aslında hiç bu kadar hazır olmamıştım," dedi. Sonra da görev peşindeki bir kadın gibi merdivenleri çıktı.

Ne demek istediğini bilmiyordum ama sözlerinin altında gizli bir mesaj vardı. O anda ben de hazır olmaya karar verdim. Hayatımın bir sonraki safhası için hazır olacaktım. Kabuğumu kırıp yeniden yaşamaya başlayacaktım. Hayatımı Mark olmadan düzenleyecektim. Bu planı bugün daha önce birkaç kez yaptığımı hissettim. Sanırım benimseyene kadar yapmak zorundaydım.

Cep telefonumu alıp rehberime göz gezdirdim. Gina'yı aramayalı aylar olmuştu ve çok üzücü bir durumdu. Bir zamanlar her gün konuşurduk. Gina ve ben uzun süre birlikte çalışmıştık ve benim yakın bir arkadaşım olarak gördüğüm kişilerdendi kendisi.

Paul'le ilgili haberleri öğrendikten sonra, Gina ısrarla bana ulaşmaya çalışmıştı. Kaç cuma gecesi beni dışarı çıkmak için davet ettiğini bilmiyordum. Çok çeşitli ve yaratıcı bahaneler uydurmuştum. Sonunda o da aramaktan vazgeçmişti. Ama artık hazırdım. Tıpkı Coco gibi ben de hazırdım.

"Jo Marie?" diyerek açtı Gina telefonu, sanki arayanın ben olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

"Selam," dedi sesimin coşkulu çıkması için uğraşarak. "Ne var ne yok?"

Gina duraksadı. "Haberler sende."

"Bende pek değişiklik yok. Artık görüşsek iyi olur diye düşündüm. Bu akşam işin var mı?"

Sorumun karşılığında kısa, huzursuz bir sessizlik oldu. "Jo Marie, sen... içtin mi?"

"İçmek mi?" diye tekrarladım ve yüksek sesle güldüm. "Neden böyle bir soru sordun?"

"Kendin gibi konuşmuyorsun."

Bunu nasıl yorumlamam gerektiğinden emin değildim. "Bu kadar farklı olan ne?"

Yine gergin bir sessizlik oldu. Gina cevap vermek istemiyor gibiydi. "Sesin... pek mutlu değil gibi ama heyecanlı. Belki hafif manik? Kendin gibi değil işte!"

Öyleydi gerçekten. Ben kendim değildim ve Paul'ün ölümünden beri kendim olmamıştım. Ancak bunu değiştirmeye hazırdım. Ona cevap vermenin en iyi yolu, söylediklerini duymazdan gelmekti. Ben de öyle yaptım. "Bu gece dışarı çıkmaya ne diyorsun?" diye üsteledim.

"Planlarım var. Gerçekten. Rhyder beni ailesiyle tanıştıracak. Bu gece nişanımızı ailesine ilan edeceğiz."

"Rhyder? Rhyder Marlow değil, değil mi? Sen Rhyder Marlow ile mi nişanlandın?" Bu tam bir şoktu. İkisi hiç geçinemezlerdi. İkisi de kendi bölümlerinin başında bulunuyor ve hep çatışıyorlardı. Gina'nın Rhyder'la böyle ciddi bir ilişkiye başladığından hiç haberim yoktu.

"Evet. Rhyder Marlow."

Kendimi mağarada yaşıyormuşum gibi hissettim. "Siz ikiniz ne zaman bir araya geldiniz?"

"Altı ay kadar önce." Gina hâlâ biraz çekimser konuşuyordu.

Altı ay? Gina ile görüşmeyeli o kadar olmuş muydu gerçekten? "Gina, bu harika. Tebrikler. Bilmiyordum."

"Epey oldu," dedi Gina, bu kez daha sıcaktı sesi.

"Fazla uzun," dedim, mutfakta dolaşarak. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyordum."

"Ah, çok sevindim. Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Artık oyuna dönmenin, hayata dönmenin zamanı geldi diye düşündüm."

"Hazır olduğuna emin misin?"

Cevabı düşünmeme gerek yoktu. "Eminim. Aklımı başıma getiren bir telefon görüşmesi yaptım ve kafamı kuma gömmüş olduğumu fark ettim. Ah Tanrım..." dedim utanarak. "Ne kadar klişe cümlelerle konuşuyorum."

"Dinle, Ryhder'ın bir ağabeyi olduğunu biliyor muydun? Rich boşanalı iki yıl oldu ve kendisi henüz doğru kadını bulamadı. İkinizin birbirinize çok uygun olduğunuzu düşünüyorum. Belki hep birlikte dışarı çıkarız?" Son kısım yorumdan çok soru gibiydi.

Dışarı çıkmaya hazır olduğumu söylemiştim. Ama flörte? "Tabii," dedim kendimi şaşırtarak. "Aklında ne var? Paul'den beri kimseyle flört etmediğimi unutma. Biraz paslanmış olabilirim." Mark ve ben flört etmiş sayılmazdık. Tamam, bana yemeğe geliyordu, birlikte çok vakit geçiriyorduk ama bu flört değildi. Aslında sonradan anlaşıldığı gibi, hiçbir şey değildi.

"Ben Rhyder ve Rich ile konuşayım, seni ararım."

"Tabii." Nasıl bir şeye bulaştığımı düşünerek elimi alnıma bastırdım. Belki bu flört oyununa bu kadar hızlı başlamamalıydım. Önce bir buluşup kahve içsek, sonra eğer iyi anlaşırsak çiftler halinde dışarı çıksak daha iyi olmaz mıydı? Tam bunu önerecektim ki Gina konuştu.

"Hafta sonu konuşuruz, Jo Marie. Baskı yok. Eğer Rich'ten hoşlanmazsan, sorun değil."

Bu rahatlatıcıydı.

Rover havladı. Başımı çevirip baktığımda, Mark'ın yanında Rover ile kapıda dikildiğini gördüm. Ne kadar zamandır orada durduğunu ve konuşmamın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum.

"Sonra görüşürüz," dedim Gina'ya telefonu bir an önce kapatmak isteyerek.

"Görüşürüz," dedi Gina.

"Tamam." Telefonu kapattım ve cep telefonumu kot pantolonumun cebine soktum.

Mark ile uzun süre bakıştık.

"Rover'ı getirdim," dedi. "Gelip alacaktın, unuttun mu?"

Ona bakmaya devam ettim, Gina'yla konuşmalarımı duyduğu için kızgındım. Ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama yeterince duymuştu bence. Duymasını isteyeceğimden fazlasını duymuştu.

"Seni gördüm," dedi. "Evde."

Bunu biliyordum zaten.

"Neden gittin?"

"Nedeni yok," diye yalan söyledim sırtımı dikleştirerek. "Öfkeliydin."

Bu adam bir dâhiydi. "Rover'ı getirdiğin için teşekkür ederim. Gerek yoktu. Ben gelip alacaktım." Kapıyı, Mark'a gitmesine hazır olduğumu göstermek istercesine açık tuttum. Paul'ün ölümünden sonra, bir makalede acının farklı safhalarını okuduğumu hatırladım. Öfke de anlatılan safhalardan biriydi. Mark'ın arkadaşlığını kaybetmenin acısını yaşadığımı şaşkınlıkla fark ettim. Önce inkar ederek başlamıştım; gitmek konusunda ciddi olduğuna inanmayı

reddetmiştim. Onunla pazarlık yapmıştım, fikrini değiştirmesi için uğraşmıştım ve şimdi de öfkeliydim. Gerçekten, gerçekten öfkeliydim. Diğer safhaları hatırlamıyordum ya da doğru sırayla yaşayıp yaşamadığımı bilmiyordum ama son safhanın kabullenme olduğunu hatırlıyordum.

Mark açık kapının yanında dikiliyordu ama bir şey anlamamıştı. "Senin.. konuşmalarını duydum."

"Yani?"

"İlk randevuna gideceksin. Yanlış duymadıysam, bir çöpçatanlık var işin içinde."

"Seni ilgilendirmez," dedim.

Mark hemen karşılık vermedi, ne söylemesi gerektiğini dikkatle düşünür gibiydi. "Bunu kabul etmek sana zor gelebilir ama senin mutlu olmanı istiyorum, Joe Marie."

Boğuk bir sesle güldüm. "Benim mutluluğumla birazcık ilgileniyor olsan..." Durdum, daha önce defalarca konuştuğumuz şeylere dönmek istemiyordum. "Boş ver. Nereye kaçmak istiyorsan oraya git ve hayatını yaşa. Mutlu olacağından şüpheliyim."

"Neden?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Çünkü kaçan insanlar pek mutlu olamazlar. Sürekli omuzlarının üzerinden geriye bakarlar. Sürekli yakalanmaktan korkarlar. Hiçbir zaman rahat olmazlar ve kendilerini özgür hissetmezler."

Sözlerimin onun üzerinde garip bir etkisi olmuştu sanki. Yumruklarını sıktı, yüzündeki bütün kan çekilmiş gibiydi. "Haklısın. Tahmin edebileceğinden çok daha haklısın. Kaçan insanlar ihtiyaçları olan ya da hak ettikleri hayatı yaşayamazlar."

Mark dizinin üzerine çöküp Rover'ı okşadı. "Hoşça kal, dostum."

"Demek Rover senin dostun," dedim. "Hatırladığım kadarıyla ona kısa bir süre önce değersiz demiştin."

"Asla öyle demek istememiştim."

"Senin ne demek istediğini ya da ne demek istemediğini anlamak çok zor. Ben senin için bir anlam ettiğimi sanıyordum ama meğer öyle değilmiş." Umurumda değilmiş gibi omuz silktim; aslında içten içe ölüyormuşum gibi geliyordu.

Mark beni düzeltme zahmetine katlanmadı. "Evet, sanırım öyle görünüyor."

Rover boynunu tavana doğru uzattı ve sanki büyük bir kaybın acısını yaşıyormuş gibi uludu.

Kollarımı kavuşturarak kapıda durdum; gözlerimi karşıya dikmiştim. Mark'a bakmamaya çalışıyordum.

"Ben gidiyorum."

Dişlerimi o kadar sıktım ki çenem ağrıdı.

Mark yanımdan geçti ve durdu. O elini yüzüme götürüp çenemi tutarken kasıldım. "Hoşça kal, Jo Marie."

Bir an beni öpeceğini sandım. Öpmedi. Öpmesini mi öpmemesini mi isterdim, karar veremedim.

Mark verandanın basamaklarından inip kamyonetine bindi ve uzaklaştı.

"Hoşça kal, Mark," diye fısıldadım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sonunda, gözyaşlarımı yutkundum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ah, evet, Coco hazırdı. Ryan'a söylemek istediği her şey kafasında hazırdı. Onunla yüzleşebileceği noktaya ulaşması on yılını almıştı. Ryan'ın yüzüne pisliğin teki olduğunu söyleyecekti. Sınıflarındaki hemen hemen herkes, Ryan'ın bir tanrı olduğunu düşünüyordu; ne de olsa Ryan Temple bir yıldız sporcuydu. Coco, Ryan'a ve arkadaşlarına onun bu pohpohlanmayı asla hak etmediğini hatırlatacaktı.

Kıyafetini -şık bir siyah elbise- yatağın üzerine sermişti. Duştan çıktı, kapısına vurulduğunda elbisesini giyiyordu.

"Sen misin, Katie?" diye sordu elbisesiyle takmak için gümüş takılar çıkarırken.

"Benim."

"İçeri gel." Büyük halkaları olan uzun gümüş zincir en sevdiği takıydı. Buna bir ipek eşarp ekleyecekti. Günleri Goodwill'deki sepetleri karıştırarak geçiyordu. Bu elbiseyi de oldukça uygun fiyata almıştı.

Katie kapıyı açtı ve odaya girdi. Üzerinde okulu ziyarete giderken giydiği kıyafetler vardı.

Coco ellerini beline koydu. "Hey, hazırlanıyor olmalıydın."

Katie, Coco'yu duymazdan gelerek yatağın üzerine oturdu. "Arabanı ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Nereye gittin?"

Katie ellerini kucağında birleştirdi. "James'in evine kadar gittim."

"Ya? Ailesini gördün mü?"

"Hayır, ev terk edilmiş gibi görünüyor, camlar tahtalarla kaplı ve boş."

Katie bunda bir tür sembolizm görüyor gibiydi.

"Ailesinin taşındığıyla ilgili bir şey duydun mu hiç?" diye sordu arkadaşı.

"Hayır, duymadım," dedi Coco, Katie'nin bu soruyu sormasına bile şaşırarak. James ile ilgili herhangi bir bilgi alsaydı, anında bundan Katie'ye bahsederdi.

Katie, sanki James'in ailesinin başına gelen her şeyden kendisi sorumluymuşçasına sarsılmış görünüyordu. "Duymuş olabileceğini sanmıyordum zaten."

"Bana mezunlar gününe katılmamaya karar verdiğini söyleme sakın." Bu tartışma eskimeye başlamıştı.

"Geleceğim," diye mırıldandı Katie.

"Hadi, Katie, canlan biraz. James'in büyüdüğü evin terk edilmiş olmasından hemen bir anlam çıkarma."

"Sanki bir anlamı var gibi," dedi Katie. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." Doğruldu ve derin bir nefes aldı. "Sanki James ile bağlantı kurmaya çalışmak zaman kaybı...

Bir zamanlar paylaştığımız her şey o yüksekokula gittiğinde kayboldu. "

Coco, "Fazla anlam yüklüyorsun," diye ısrar etti. "Şimdi git ve giyin."

"Keşke daha iyimser olabilseydim."

"Bence de. James hakkında olumlu şeyler düşünmeye çalış; benim gibi."

Katie başını salladı. "Her zamanki gibi, haklısın."

"Kendinden emin ol ve o seksi kırmızı elbiseni giy, içinde harika görünüyorsun."

"Bu gece mi? Onu cumartesi akşamki yemek için saklıyorum."

"Peki bu gece giymek için ne getirdin?" Coco'nun düşünce tarzına göre, Katie bu akşam ortalığı yakmalıydı ve kırmızı elbise bunu yapacaktı. Madem James'in karşısına çıkacaktı, arkadaşının muhteşem görünmesi gerekiyordu.

"Koyu renk dar kesim kot pantolonumu, üstüne de yeşil bluzumu, mavi eşarp ve çizmelerle giymeyi düşünüyordum," dedi Katie. "Sana daha önce gösterdiklerim bunlar değil miydi?"

Arkadaşının aklının moda dışında her yerde olduğunu düşündü Coco. Katie kalabalığın içinde öne çıkmak istiyorsa, Coco'nun ona yardımından daha fazlasına ihtiyacı olacaktı; yeşil bluzun kızıl, kıvırcık saçlarına çok yakışmasına rağmen.

"Bu kıyafet pazar günü içindi ve bununla ilgili bile şüphelerim vardı. Bir futbol maçına gidiyor gibi görünmenden korkuyorum." Kemerini daha da sıkılaştırdı. "Getirdiklerine bir daha bakayım," dedi.

"Tamam," diyerek onu odasına götürdü Katie.

Katie'nin bavulundan çıkardığı eşyaları ayırmak birkaç dakika sürdü. Coco bu işi bitirdiğinde, bütün giysiler yatağın üzerine yığılmıştı. Sonunda sarı kolsuz bir elbise ve klimanın açık olabileceği düşüncesiyle beyaz bir kazakta karar kıldılar.

Coco, son seçimini onaylayarak, "Herkesi şaşırtacaksın," dedi. Kıyafet kusursuzdu. Katie'nin ten rengini vurguluyor ve ona ölçülü bir çekicilik kazandırıyordu.

Katie pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Umarım James etkilenir."

"Şimdi iyi misin?"

"Tabii ki."

"Güzel." Coco akşam için kendi hazırlıklarına geri dönmeye can atıyordu.

Tam Katie'nin odasından çıkacağı sırada alt kattan garip bir uluma sesi geldi.

"Neydi o?" diye sordu Coco ürkerek.

Katie kapıya doğru baktı. "Jo Marie'nin köpeği olmalı. Sence canı mı yanmış?" Sonra hemen ekledi. "Gidip baksam iyi olacak."

Coco, ona gitmeleri gereken yerler ve görmeleri gereken insanlar olduğunu hatırlatamadan Katie hızla merdivenlerden indi. Çocuk ve hayvanlar sözkonusu olduğunda, arkadaşı çok duyarlıydı. Coco da daha uygun bir şekilde giyinmiş olsa onun peşinden gidebilirdi.

Merdivenlerin başında durup Katie'nin dönüşünü bekledi. Ona çok zaman geçmiş gibi gelse de, saatine baktığında geçen sürenin beş dakikadan az olduğunu fark etti.

"Neymiş?" diye sordu Coco, Katie merdivenlerden çıkarken.

"Düşündüğümüz gibi... Rover'dı, yaralanmamış."

"Jo Marie ne dedi?"

"Kaybettiği arkadaşının yasını tuttuğunu söyledi."

"Arkadaş mı?" Coco hayvanları severd ama onlara karşı Katie kadar duygusal değildi. "Başka bir köpekten mi bahsediyorsun?"

"Hayır, taşınmaya karar veren bir insan arkadaşı olduğunu söyledi. Herhalde Rover onu çok seviyormuş."

"Köpek, bu kişinin gideceğini biliyor muymuş?" Coco zihnini bununla pek yoramayacaktı ama sonuç netti. Bu arada giyinip hazırlanmak konusunda geç kalmıştı.

"Bana kırk dakika ver," dedi ve odasına yöneldi. "Elli olsun."

"Ya da bir saat," diye mırıldandı Katie.

"Olmaz, saatinde hazır olmakta kararlıyım."

Katie gülümsedi. "Sana lisede 'Şimşek' dememizin çok iyi bir sebebinin olduğunu biliyorsun, değil mi?

"Çok komik, artık değiştim." Coco iki işten kovulduktan sonra, saatini on beş dakika ileri ayarlamayı akıl etmişti; böylece geç kaldığında, aslında tam zamanında yetişmiş olacaktı. Küçük hileler işe yarıyordu.

"Sen hazır olduğunda ben de hazır olacağım," diyerek söz verdi Katie.

Bir saat sonra Coco hazırlanmıştı. Onu görünce Katie'nin gözleri büyüdü. "Vay canına, muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler, sen de çok hoş görünüyorsun." Öyleydi gerçekten. Katie, sarı elbisesi, kızıl saçları ve yeşil gözleriyle mükemmeldi. Kıvırcık saçlarını birkaç yıldır kısa kullanıyordu. Bakımı oldukça kolaydı. Yıka, çık ve bakım

spreyi. Her seferinde saçları mükemmel görünüyordu. Coco arkadaşının doğal görünümüne imrendi. Çünkü onun açısından durum epey farklıydı. O mevcut her saç ürününü kullanırdı. Her sabah kabarıklığını almak için düzleştirici, ekstra hacim için de kuru bir şampuan kullanarak epey zaman harcardı. Zahmetsiz görünse de, hiç de öyle değildi.

Tanışma partisinin başlamasına on dakika kala otelden ayrıldılar. Captain's Galley'e yürüyebilirlerdi, ancak arabayla gitmeyi tercih ettiler çünkü ikisi de yüksek topuklular giymişlerdi. Coco'nun topuklularla özgüveni artmıştı. Bu ayakkabıları yeni sezondan almıştı ve her kuruşuna da değmişti. Ve sürpriz! Ayakkabılar gerçekten çok rahattı.

Coco arabayı restorana yakın bir yere park etti. Üstelik her zaman kaçındığı paralel parkı bu kez başarmıştı.

Normal şartlar altında Coco geç gitmeyi tercih ederdi. Ama bu gece, bu gece değildi. Oraya ilk gidenlerden biri olmak istiyordu, böylece Ryan Temple geldiğinde onu görebilecekti.

Sahne aklındaydı. Ryan içeri girdiğinde tabii ki tüm sınıf arkadaşları ona kraliyet ailesinden biri gibi davranacaklardı. Ryan doğal olarak ilgi odağı olacaktı. O, sınıfın en başarılı üyesiydi; sportmen ve yetenekliydi. Futbol ve basketbol takımlarında oynamış ve şampiyonluğu kazandığı yıl beysbol takımına girmişti. Sonra profesyonel beysbolcu olmuştu. Coco onun halen ne yaptığından emin değildi. Hayranı olmadığı için kariyerini takip etmemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Katie, arabanın kapısını açarak.

"Hazırım." Coco gerçekten hazırdı.

Restorana girdiler ve burunlarına hemen bayat bira kokusu çarptı. Salonun arka tarafına bir bilardo masası kurulmuştu ve barda kendilerine bakıp beğeniyle gülümseyen iki veya üç müşteri vardı.Akşam yemeği henüz başlamamış olmalıydı çünkü yalnızca iki ya da üç masa doluydu.

Coco, garsona "Mezunlar günü partisi için geldik," dedi.

"Üst katta," dedi garson onlara, salonun arka tarafını işaret ederek.

Merdiven, bilardo masasının yanındaydı. Coco, Captain's Galley'in birkaç yıl önce kapatıldığını okuduğunu hatırladı. Bu olay, onlar liseden mezun olduktan hemen sonra olmuştu. Kendisi taşındıktan sonra da yeniden açıldığını duymuştu. Yeni sahipleri, burası bilinen bir yer olduğundan adını korumayı tercih etmişlerdi. Coco burada sadece birkaç kez yemek yemiş olsa da hatırladığı kadarıyla yiyecekler çok da kötü değildi.

Sanki bardaki her adam, Coco ve Katie boş masaların arasından merdivenlere doğru ilerlerken onlara bakıyordu.

"Çıtırız," diye mırıldandı Coco dişlerinin arasından.

Merdivenlerin yanında bir masa vardı ve Angela Palmer orada havalı bir şekilde oturuyordu. Coco'nun hatırladığı kadarıyla bu organizasyonu düzenleyenlerden biriydi ve biraz şımarık bir tipti. Mezun olduktan sonra kozmetoloji okumuş ve stilist olarak çalışmıştı. Coco onu sevmiyordu, çünkü Ryan'a hep ilgisi vardı.

"Coco!" Angela ona sanki çok yakın bir arkadaşıymış gibi seslenmişti. Masanın üzerinden eğildi ve Coco'nun boynuna sarıldı.

Coco'yu bıraktıktan sonra boş gözlerle Katie'ye baktı. Coco, onun yüzüne bir ifade yerleştirmeye çalıştığını görebiliyordu.

"Katie'yi hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Coco onun imdadına yetişerek. "Katie Gilroy?"

"Ah, tabii ki, Katie Gilroy. Üzgünüm, sanki bir an beynim durdu."

"Dert etme." Katie, kötü niyetli olmayan bu unutkanlığı umursamamıştı. "Sedir Koyu'na son sınıfta geldim, beni hatırlaman için bir neden yok."

Coco ısrarla "Evet var," dedi. "Bir sürü sebep var: Katie, yüzme takımının bölge şampiyonluğunu kazanmasına yardım etmişti."

Angela "Ah, nasıl unutabilirim!" dedi ve ağzını parmaklarının ucuyla kapadı.

Arkalarından birileri geldi, Coco'nun tanımadığı bir çift. Angela yine iş başındaydı.

"İsim etiketlerini burada bulabilirsiniz. alfabetik sıraya göre dizildi, kızlık soyadlarını kullandım."

Coco, kendi ismini aldı, Katie de öyle. Coco etiketin arkasından kâğıdı çıkarıp yapışkan tarafı siyah elbisesine bastırdı. Katie ile birlikte yürüyüp uzaklaşıyorlardı ki Angela onları durdurdu.

"Gitmeden önce," dedi kolunu Coco'ya uzatarak.

Coco ve Katie birbirlerine baktılar.

"Sizi oyaladığım için üzgünüm ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Aramızdan bazıları, yarınki akşam yemeği ve partisi için okulun spor salonunu süslüyoruz. Saat birde buluşacağız ve gerçekten yardımına ihtiyacımız var."

"Yardımım?"

"Sen böyle işlerde çok iyiydin hep. Bize yardım eder misin?" Angela, gözlerini açarak, yalvarırcasına sormuştu.

Coco, yardımcı olması gerektiğini düşünüyordu. "Tabii ki."

Angela, Katie'ye gülümsedi. "İstersen sen de gelebilirsin."

"Memnuniyetle."

Coco gözlerini devirdi. Angela, minnettar olması gerekirken sanki Katie'ye bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyordu.

Konuşma bittiğinde Katie, Coco'ya doğru eğildi. "Bölge şampiyonluğunu kazanan yüzme takımıyla ilgili o şey de nereden çıktı? Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Sen ve ben biliyoruz, ancak görünüşe göre Angela bilmiyor."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

Coco cevap vermedi. Açıkçası, Angela'nın Katie'ye dikkatini çekmeye değer biri değilmiş gibi davranması hoşuna gitmemişti. Bu durum onu kızdırmıştı ve Angela'yı bozmak istemişti.

Odada, mezun oldukları yılı gösteren karton sayıların ve sinir bozucu süslerin olduğu yüksek masalar vardı. Her masanın etrafına dört sandalye yerleştirilmişti.

"Bu gece kaç kişinin geleceğini biliyor musun?" diye sordu Katie, Coco'ya.

"Yok, hayır." Coco'nun tüm bildiği, Ryan'ın isim etiketini gördüğüydü. Eğer onu biraz tanıyorsa, Ryan geç gelir ve havalı bir giriş yapardı. Bunu düşünmek bile Coco'nun midesini bulandırıyordu.

"James'in adını gördüm," diye fısıldadı Katie.

Coco, arkadaşının sesinde korku duydu. "Her şey güzel olacak... ikimiz için de."

"Evet, doğru," diye mırıldandı Katie.

"Bir masa bulup içecek bir şeyler alalım." Coco'nun fena halde cesarete ihtiyacı vardı ve Katie'nin yüzüne baktığında onun da aynı durumda olduğunu görüyordu.

Gelen herkesi görebilecekleri bir yeri gözlerine kestirdiler. "Ben birer kadeh şarap alayım," diye teklif etti Katie.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Coco gözünü merdivenlerden ayırmayarak.

"Dürüst olmak gerekirse, dünyada bu geceyi atlatmama yetecek kadar içki var mıdır bilmiyorum."

Coco gülümsedi. Arkadaşı aşırı tepki veriyordu. Katie'nin James'i görmek için sabırsızlandığı kadar James'in de onu görmek istediğinden şüpheliydi.

Katie, bara doğru yürüdü ve Coco da rahat görünmeye çalıştı. Sandalyeyi çekip oturdu. Kafasını kaldırdığı anda, Ryan Temple'ın içeri girdiğini gördü. On yılda fazla değişmemişti Ryan, sadece daha da yakışıklı olmuştu. Omuzları genişlemişti ve tabii ki yanında bir kadın vardı. Ve tabii çok çarpıcı bir kadındı, mankendi hiç kuşkusuz. Doğru zaman geldiğinde, o da Ryan'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğrenecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Coco sosyal bir kelebekti ve Katie'den çok daha dışa dönüktü. O salonda dolaşıp arkadaşlarıyla görüşürken, Katie sessizce masada oturup içkisini yudumluyordu.

Bazı yüzleri, özellikle sınıflarının dışa dönük ve popüler üyelerini tanıyordu. İnsanlar içeri girerken gözünü merdivenden ayırmak da istemiyordu. Ama böyle tek başına oturunca kendini biraz garip ve komik hissediyordu.

Bir çift, Katie'nin de oturduğu yüksek taburelerin rahatsız olduğundan bahsediyordu. Katie en azından kendisi de keyif alıyormuş gibi davranması gerektiğini düşündü.

"Merhaba," dedi ikisine katılarak. "Ben, Katie Gilroy."

"Becca Cousins," dedi diğer kadın. "Ve bu da kocam Troy."

Katie "Tanıştığıma memnun oldum," dedi, gözünü gelenlerden ayırmadan.

Becca, omuzlarındaki beyaz şalı düzeltirken, "Üzgünüm ama seni çıkartamadım," dedi.

"Çok doğal," diye karşılık verdi Katie. "Son sene aranıza katılmıştım."

Becca onu inceledi ve parmaklarını şıklattı. "Yüzme takımında mıydın?"

Katie gülümsedi. "Evet."

"James Harper'la da çıktın, değil mi?"

Katie, kolunun uyuştuğunu hissetti. Becca'yı neden hayal meyal hatırladığını bulmuştu. James'le aynı blokta oturuyordu Becca. Çocukluk arkadaşıydılar.

Katie cevap verme şansı bulamadı.

"Sensin, değil mi?"

Katie başını salladı. "James, bana okuldan sonra matematik çalıştırıyordu."

Becca'nın kocası sıkılıyor gibiydi, konuşmalarını böldüğü için özür dilercesine gülümsedi. "Tatlım, bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu ve sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktı.

"Lütfen, diyet kola?"

"Tamam." Troy, yanlarından ayrılıp bara doğru ilerledi.

Kocası gittikten sonra Becca, Katie'ye doğru eğildi. "James senin yüzünden büyük bir kavgaya karışmıştı. Hatırlıyorum çünkü o kavga sevmezdi hiç. Herkes onun okuldan uzaklaştırıldığını duyunca şaşkına dönmüştü."

Katie yüzünün yandığını hissediyordu ama bunun şaraptan mı anılardan mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Kavga benim yüzümden değildi, gerçekten... James beni savunuyordu."

Becca'nın yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. "Aşk bu işte. Gerçek aşk. James'in Brian O'Malley'le kavga etmesi muhtemelen duyduğum en romantik şeydi. Brian kor-

kunç bir insandı. Zayıf olabileceğini düşündüğü herkesi korkutmayı severdi. Başkalarına sataşmaktan zevk alan hastalıklı bir yapısı vardı. Brian'ı seven tek bir kişi bile düşünemiyorum. Ama korktukları için kimse ona karşı da gelemezdi."

"James hariç."

"Doğru.

James, Brian'ı dövmüştü gerçekten ve bunu Katie için yapmıştı. Onun cezalı olduğu günlerde, Katie bir bahane uydurup evlerine uğramıştı. James'in annesiyle babası çalışıyorlardı, sadece o ve kız kardeşi evde oluyordu. Katie onunla oturuyordu, bilgisayar oyunları oynuyorlardı. Kız kardeşinin bakmadığı zamanlarda James, Katie'yi öpüyordu. Katie, James'in annesinin onun evde olmasını onaylamayacağından korkuyor, bu yüzden onlar gelmeden mutlaka evden ayrılıyordu.

Anılara dalan Katie kendini dikkatini yeniden Becca'ya vermeye zorladı. "Sen neler yapıyorsun?" diye sordu konuyu değiştirmek istercesine.

"Ben annelik üzerine blog yazarıyım, Troy ve benim iki çocuğumuz var. Justin ve Janese ile birlikte olmaktan ve hayatım hakkında yazılar yazmaktan çok mutluyum. Ya sen neler yapıyorsun?"

"Devlet için sosyal hizmet uzmanı olarak çalışıyorum."

Becca etkilenmiş görünüyordu. "Umarım sormamın sakıncası yoktur, fakat James'le sana ne oldu? O, sana tutkundu. Başka erkekler gibi değildi. Tek kız arkadaşı sendin."

Katie'nin midesi kasıldı, en iyi şekilde nasıl yanıt vereceğinden emin değildi. "Mezun olduktan sonra yollarımızı ayırdık."

"Gerçekten mi?" Becca şaşkındı. "Siz o zamanlar birbirinize çok düşkündünüz. Ben James'le birlikte büyüdüm, ortaokul ve liseyi birlikte okuduk. Bir sürü kız onunla ilgilenirdi ve o da birkaçıyla çıktı. Fakat bir ya da iki haftadan uzun süren tek kız sendin."

"Oluyor böyle şeyler hayatta."

Becca, "Evet," dedi. "Ayrılmak ikiniz için de zor olmuştur."

Katie gerçeği inkâr edemezdi. "Zordu." Hiç kimsenin bilemeyeceği kadar zor. Becca, James hakkında bilmediği hiçbir şey anlatmıyordu ona. James, Ryan ya da tanıdığı diğer erkekler gibi değildi. James sadıktı, bağlıydı, ciddiydi, çalışkandı. Ve inanılmaz akıllıydı. Ve evet, okuldaki tüm kızların arasından onu seçmişti. Onu çok seviyordu; hem de hiç kimseyi sevmediği kadar çok seviyordu.

Katie, "Bu öğleden sonra eski mahallenizdeydim," dedi. Doğal bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "James'in evinin terk edildiğini fark ettim, ailesine ne olduğunu biliyor musun?"

"Annemin söylediğine göre, tersane babasını birkaç yıl önce San Diego'ya transfer etmiş. Buradaki evi genç bir çift satın almış ama sonra kaybetmişler. Evi boş görünce bizimkiler de çok üzülüyor. Ev, mahallenin göz zevkini bozuyor. Bankanın neden hâlâ satmadığını bilmiyorum."

Katie, James'in ailesine kötü bir şey olmadığı için sevinmişti.

Troy içeceklerle döndü ve eşinin yanına oturdu. Shock Top meyveli birasından bir yudum alırken, etrafına bakındı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Katie onu anlıyordu. Herkesin birbirini tanıdığı bir grupta kendini yabancı hissetmek zor olmalıydı. Bu insanlarla tek bağlantısı karısıydı.

"Birkaç arkadaşıma merhaba demeliyim," dedi Katie onların yanından ayrılmak için bir bahane arayarak.

"Tabii. Seninle sohbet etmek güzeldi, Katie."

"Seninle de Becca."

Katie, yeni gelenlere dikkat ederek salonda dolaştı. Henüz James'i görmemişti ve onun gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Kendisinin geleceğini öğrenip, toplantıya katılmaktan vazgeçmiş olmasından korkuyordu. Aslında James böyle yüzleşmelerden çekinecek biri değildi ama sonuçta onu ne zamandır görmemişti ve eskisi gibi tanımıyordu. James de onu tanımıyordu. Nasıl bir kadın haline geldiğini bilmiyordu.

Katie, bir grup kadınla sohbet eden Coco'yu buldu, bu kadınların hiçbirini hatırlamıyordu. Çembere katıldı ve Coco da arkadaşlarına Katie'yi hatırlattı.

"Katie benimle yüzme takımındaydı."

Bunu "merhaba" ve "seni görmek ne güzel" sesleri takip etti.

Birkaç dakika sonra "James henüz gelmedi mi?" diye sordu Coco, diğer kadınların duymayacağı şekilde.

"Yok, hayır. Gelmeyeceğini düşünmeye başladım."

"İnan bana, arkadaşım," dedi Coco, Katie'nin kolunu hafifçe sıkarak, "gelecek."

Katie, Coco'nun bu kendinden emin halini takdir ediyordu. Ona inanmak istiyordu.

"Ryan Temple burada," diye fısıldadı Coco bakışlarını salonun diğer tarafına odaklayarak. "Nasıl da ilgi görüyor baksana."

Katie, Ryan'ın tarafına baktığında, etrafında bir grup hayranının toplanmış olduğunu gördü. Çoğunlukla er-

kekler vardı, Bunun nedeni Ryan'ın yanındaki güzel kadın olabilirdi.

"Gören de kral sanır," diye mırıldandı Coco.

Katie sınıf arkadaşlarının merakını anlayabiliyordu. Ryan profesyonel beysbol oynamıştı ve okulda efsaneydi.

Dans partisinden sonra yaşananlarla ilgili çok şey konuşulmuştu ama Katie hiçbir zaman dedikodulara kulak asacak biri olmamıştı ve ayrıntıları öğrenmek için Coco'ya baskı yapmamıştı. Tek bildiği, Coco'nun, Ryan'ın arkadaşlarıyla tutuştuğu saçma bahsi kurbanı olduğuydu. Coco, Katie'ye karşı hep çok nazik davranmıştı. Katie de o geceden sonra Coco bir hafta okula gelmediğinde, onu her gün ziyaret etmişti. O zamandan beri çok iyi arkadaştılar.

"Becca Holiday ile konuştuğunu gördüm," dedi Coco. "Artık Becca Cousins, iki çocuklu, evli ve blog yazarı."

Coco başını salladı. "Harika."

Katie, arkadaşının yüzünde daha önce görmediği bir ifade gördü. Coco'nun uygulamalar yaratma işini sevdiğini ve bunda çok başarılı olduğunu biliyordu. Ama bu ifade sanki onun başka şeylere özlem duyduğunu gösteriyordu.

Sonra kendisinin ne istediği sorusu geldi Katie'nin aklına. Eğer bunu öğrenecekse, James'le barışması gerekiyordu. Ancak ondan sonra yoluna devam edebilirdi.

Bu ilişkiye çok uzun süre takılı kalmıştı. James'e âşık olduğu zaman, her ikisi de daha çok gençtiler. Artık o değişmişti, zaman değişmişti, aşk değişmişti. Kabul etmek istemiyordu ancak belki de artık ortak bir yönleri yoktu. Tek istediği, bunu öğrenme fırsatını bulabilmekti.

Katie ve Coco'nun gelmesinden yaklaşık yarım saat sonra, garsonlar yiyecek servisi yapmaya başladılar. Her

şeyi hızla dağıtıyorlardı. Katie tek bir lokma yutacak durumda değildi, bu yüzden gelen her şeyi geri çeviriyordu. Şarabını bitirince bir kadeh daha istedi. Alkolün verdiği cesaret. James gelirse buna ihtiyacı olacaktı.

Bir süre sonra artık dayanamaz hale gelmişti. Karşılama masasındaki Angie Palmer'a yaklaştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Angie.

"Evet, harika bir parti," dedi Katie.

"Komite, etkinlikleri organize etmek için çok çalıştı, elbette farklı bir restoran ya da daha iyi bir menü seçebileceğimizi ya da seçmiş olmamız gerektiğini düşünen kişiler vardır. Birkaç kişi, spor salonunun cumartesi gecesi aktiviteleri için kullanılmasından şikâyetçiydi."

"Ben . . . "

"Ancak bu kişilerden biri bile organizasyon için gönüllü olmadı. İnsanlar böyleler işte!"

"Öyle," dedi Katie, ne kadar az şey söylerse o kadar iyi olacağını düşünerek.

"Bu iş için çok uğraştığımızı bilmeni isterim. Umarım sınıf arkadaşlarımız Lily ile yaptıklarımızı beğenirler."

"Komitede kaç kişi vardı?" Katie, gönderilen broşürde uzun bir isim listesi gördüğünü hatırlıyordu.

"On, Lily Franklin ve ben organizasyonun büyük bölümünü yaptık, Diğer sekiz kişinin hepsi Sedir Koyu'nda yaşıyor. Yardım konusunda gönüllü oldular ama sonra birbiri ardına bahaneler uydurdular. İşin çoğunu kendimiz yapsak daha kolay olacaktı; başkalarına güvenemeyeceğimiz açıktı. Biz de desteklerine teşekkür etmek için isimlerini programa yazdık. Bu arada Karen Castello'nun iletişim bilgileri var mı sende? Ulaşamadığımız kişilerden biriydi kendisi."

"Hayır, üzgünüm."

"Ya Jeremy McPherson?"

"Hiçbir fikrim yok." Katie'nin iletişimde olduğu tek kişi Coco'ydu

Angie hayal kırıklığına uğramıştı. "Kimse nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını bilmiyor galiba.. Lily ve ben, birilerinin onlarla iletişim kurabileceğini umut ederek isimlerini yazdık ama henüz onlardan hiç haber alamadık."

"Bir şey duyarsam mutlaka haber veririm," dedi Katie.

"Memnun olurum."

Katie masaya baktı ve James'in isim etiketini gördü. "Sana sormak..."

"Sınıf arkadaşlarımızdan ikisinin öldüğünü biliyor muydun?" dedi Angie onun sözünü keserek. "Çok üzücü değil mi? Darin Joseph iki yaz önce trafik kazasında öldü, virajı çok hızlı alıp ağaca çarpmış. Elbette herkes Afganistan'da ölen Andrew Webs'i biliyor. Her ikisi de trajik."

"Trajik," diyerek ona katıldı Katie.

"Özür dilerim, bana birini soruyordun?" Angie, dikkatini Katie'ye verdi.

"Evet, James Harper."

"Ah evet, James, ilk kaydolan kişilerden biriydi. Onun cevabı hemen geldi. Sonra da sizinki geldi zaten." Angie, Ipad'ine uzandı. "Ah, işte burada, üç etkinliğe de katılacağını bildirdi."

Katie de öyle ummuştu.

"Pazar günü Manchester Parkı'ndaki pikniğe kaç kişinin katılacağına inanamayacaksın. Mükemmel bir yer, değil mi?"

"Kesinlikle." Manchester Park, James ve Katie'nin en sevdikleri yerlerden biriydi. Sahilde oturup, Seattle manzarası eşliğinde saatler boyunca konuşurlardı. Park, Flemminglerin evine yürüme mesafesindeydi ve Katie sıklıkla sahilde oturup düşünmek için oraya giderdi. James de buranın Katie'nin en sevdiği yer olduğunu öğrendiğinde ona katılmıştı.

James'le birlikte geçirdiği günler Katie'nin hayatının en güzel zamanlarıydı; kumlarda oturuyor, sırtlarını ağaçların gövdelerine dayıyorlardı. James kolunu Katie'nin omzuna dolar, Katie de başını onun göğsüne yaslardı. Bazen saatlerce konuşurlardı, bazen de tek kelime etmezlerdi.

"James'in henüz gelmediğini görüyorum," dedi Angie, isim etiketlerine bakarak.

Katie, etiketlerin çok azalmış olduğunu fark etti. Sadece bir yapbozun eksik parçaları gibi birkaç tane kalmıştı.

"Kendisi eczacı, biliyorsun."

"James mi?" Katie bilmiyordu. Onun bir zamanlar Microsoft'ta çalıştığını duymuştu; belki de yanlış duymuştu.

"Seattle'daki hastanelerden birinde çalıştığını söylemişti, İsveç veya Virginia Mason, hangisiydi tam olarak hatırlamıyorum."

"Eminim çok başarılıdır," diye fısıldadı Katie. James'in fen derslerini çok sevdiğini hatırlıyordu. Katie'nin en çok zorlandığı derslerde o olağanüstü başarılıydı. Katie, sosyal bilimlerden daha yüksek not alırdı ve James'in onun yardımına gerçekten ihtiyacı olmasa da, sınav kâğıtlarını okur ve önerilerde bulunurdu. James de onun yardımı olmadan yüksek not alamayacağını söylerdi ısrarla. Katie buna bir an bile inanmazdı.

"Hatırladığım kadarıyla, James'in geç kalma eğilimi de vardır," dedi Angie onun alışkanlıklarını bilirmiş gibi.

Katie öyle hatırlamıyordu.

"Evli değil, biliyorsun. Biyografisini gönderdi. Yarın akşamki yemekten sonra herkes biyografilerin birer kopyasını alabilir. Bizim sınıftan bu kadar çok kişinin bekar kalmasına şaşırdım," dedi Angie. "Belki de eskiden birlikte olan arkadaşlarımızın bazıları yeniden bir araya gelirler. Güzel aşk hikâyelerine bayılırım!"

Katie, Angie'nin sözlerinden cesaret alarak gülümsedi. "Ben de," dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Coco ve Katie akşam dışarı çıkmışlardı ve ev çok sessizdi. Rover şöminenin önündeki halının üzerinde uyuyordu ve ben huzursuzdum. Bu akşam gelecek misafirlerim vardı. Birkaç hafta önce rezervasyon yaptırmışlardı. Bir balayı çiftiydi: Finn ve Carrie Dalton.

Telefon çaldı, kişisel hattımdı, şirket hattım değil. Ekranda Gina adı belirdi.

"Tekrar merhaba," dedim. Aylar sonra aynı gün ikinci kez konuşuyorduk.

"Merhaba," ve sonra hiç durmadan ekledi. "Dinle, Rhyder'la ve sonra Rich'le konuştum. Yarın gece için her şey ayarlandı."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Her şey derken ne demek istiyorsun?"

"Rich'le randevu," dedi Gina, sanki bu çok açıkmış gibi.

"Ama yapamam... yarın çok erken."

"Hayır, değil," diye itiraz etti Gina. "Jo Marie, bunun

olabilmesi için çok uğraştım, şimdi öylece vazgeçemezsin, sana izin vermeyeceğim."

Görünüşe göre Gina'nın fitilini ateşlemiştim. Önerdiğim şeyi doğru dürüst düşünmeme ve fikrimi değiştirmeme fırsat bırakmadan harekete geçmişti. Ve ben fikrimi değiştirecektim. O sırada üzgün ve öfkeliydim. Bir flört oyununun içinde yer alacak durumda değildim şimdi.

"Bu hafta sonu misafirlerim var" diye açıkladım. "Otel dışında geçireceğim zamanları önceden planlamam gerekiyor. Burayı kilitleyip Seattle'a giden feribota binemem. Sorumluluklarım var benim."

"T-a-m-a-m," dedi Gina, sanki bu sorunu düşünerek sözcüğü uzatıyormuş gibi. "O halde biz sana geliriz. Kasabada bir tane şık restoran vardır herhalde."

Sedir Koyu'nun böyle küçümsenmesi tüylerimi diken diken etmişti. "Aslında birkaç tane..."

"Öyleyse anlaştık. Rhyder, Rich ve ben yarın akşam altıda geliyoruz."

"Feribot..."

"Endişelenme, feribot programını kontrol edip detayları çözeceğim. Bundan kurtulamazsın, Jo Marie."

Şaka yapmıyordu.

"Oyuna geri dönme vakti geldi arkadaşım."

"Ama Gina," diyerek bir bahane bulmaya çalıştım. "Artık kuralları bilmiyorum, en son flörtüm Paul'le oldu ve yıllar önceydi."

"Hiçbir şey değişmedi," diye ısrar etti Gina. "Bu arada seni rahatlatacaksa söyleyeyim. Rich de senin kadar gergin."

"Boşandığından beri kimseyle çıkmadığını mı söylü-

yorsun?" Bu, ikimiz için de hiç iyi olmayacaktı. Tam bir kâbusa dönüşeceğini görebiliyordum. Gina ve Rhyder, çok mutlu ve âşık olacaklardı. Bu arada Rich'le benim de mükemmel bir çift olacağımızı kanıtlamak için ellerinden geleni yapacaklardı. Bu tür çöpçatanlıklar en kötüsüydü.

"Rich birileriyle flört etmeye başladı, ancak henüz doğru kadına rastlamadı."

Muhtemelen bir flört felaketinden diğerine sürükleniyordu. Belki de bir travma yaşıyordu. Ben de Paul'le tanışmadan önce benzer durumdaydım. "Birbirimize uygun olduğumuzu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama sen iyi bir insansın ve çok hoşsun, ikinizin de başından epey olay geçti."

Bu giderek daha korkunç bir fikir gibi geliyordu. "Gina, cidden, bunu ayarlamadan önce benimle konuşmanı isterdim."

"Seninle konuştum," diye hatırlattı bana. "Bak sana ne diyeceğim, Rich'e telefon numaranı vereceğim. İkiniz konuşursunuz. Eğer sonrasında onunla tanışmak istemezsen sesimi çıkarmayacağım."

"Onun da, aynı seçeneği var, değil mi?"

"Elbette. Kabul ediyor musun?"

"Sanırım," dedim isteksizce.

"Güzel, boşuna endişelenme, Rich'i seveceksin, o harika bir adam."

Kim bilir kaç kez benzer ifadelerin hayal kırıklığıyla sonuçlandığına tanık olmuştum. Bazı insanların harika tanımıyla benimki örtüşmüyordu.

Gina'yla yaptığım konuşmadan sonra yirmi dakika geçmemişti ki telefon tekrar çaldı. Numarayı tanımıyordum.

"Alo, ben Jo Marie?"

"Merhaba, Jo Marie, ben Rich. Gina, seni aramamı söyledi."

Onun da sesi bir garipti; sanki benim coşkulu çöpçatan arkadaşım tarafından bu duruma sürüklendiği için eğleniyor gibiydi.

"Gina, yarın akşam buluşmadan önce konuşsak iyi olur diye düşünmüş."

"Evet."

Sessizlik.

Ne diyeceğimi bilemeden yutkundum. "Sanırım boşanmışsın?"

"İki yıl oldu. Sen dul musun?"

"İki yıl olmak üzere."

"Kocan... yani dul kaldığından beri çok flörtün oldu mu?"

Mark'ı düşündüm, ondan söz etmemekte kararlıydım. "Hayır. Senin?"

"Birkaç tane ama doğrusunu söylemem gerekirse pek hoş deneyimler değildi. Yakın zamanda on kedisi olan bir kadınla tanıştım. Benim kedilere alerjim var, evinin nasıl koktuğundan bahsetmeyeyim hiç. Sonra diyet yapan bir kadın vardı. Yemin ederim, yemek siparişi vermesi yarım saat sürdü. Şefle özel olarak konuşmakta ısrar etti. Yani o gecenin de pek güzel geçmediğini söylemeliyim."

Bir an duraksadı ve devam etti. "Son denemem de pek harika değildi. Bu arada alınma ama bir şey sormak zorundayım, sen de sekse aç olan kadınlardan biri misin?"

Gözlerim büyüdü. Asla duymayı beklediğim türden bir soru değildi bu. "Efendim?"

"Üzgünüm, sormak zorundaydım. Kedili kadından

ve diyet yapan kadından sonra çıktığım kişi öyle biriydi. Yemek yedikten sonra bana ne zaman seks yapacağımızı sordu. Çünkü bedeni her gün buna ihtiyaç duyuyormuş."

"Her gün?"

"Öyle söyledi."

Bir süre sessiz kaldım. "Bu kadınla nerede tanıştın, striptiz kulübünde mi?"

"Hayır, kilisede."

"Kilisede mi tanıştınız?"

"Evet."

Kendimi tutamadım, yüksek sesle güldüm. Rich de güldü.

"Benim bir seks delisi olmadığımdan emin olabilirsin." O kadar uzun zaman olmuştu ki kendimi yeniden bakire gibi hissediyordum.

Rich güldü, ikimizin de artık daha rahat olduğumuzu söyleyebilirdim. "Bunu son derece inandırıcı buluyorum Gina senin otelin olduğunu, eğer yemek için buluşacaksak sizin tarafa gelmemiz gerektiğini söyledi."

"Bu hafta sonu misafirlerim var. Ben Gina'ya yeniden flört etmeye hazır olabileceğimi öylesine, vurguluyorum, öylesine söylemiştim. O da hemen bu randevuyu ayarlamış."

"Tam Gina'ya göre bir davranış. Aklına bir fikir düştüğünde onu durdurmak imkânsızdır."

"Rhyder'la evleneceğini duyunca çok şaşırdım. İkisi birbirlerine tahammül edemezlerdi."

"Bilmez miyim! Rhyder'ın bankada işe başladıktan sonra, hayatını zindana çeviren bu kadın yüzünden işi bırakmayı düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum. Bir de şimdi gör, ellerini birbirlerinden ayırmıyorlar."

"İlginç." Gina ve Rhyder'ın birbirlerine âşık olduklarını düşünmek çok garip geliyordu.

"Gerçekten garip," dedi Rich birden ciddileşerek. "Onları birlikte ve birbirlerine bu kadar âşık görmek. Kardeşimin, özellikle Melissa ve benim aramda olanları gördükten sonra evliliğe kolay kolay yanaşacağını sanmıyordum."

"Gina'yı gerçekten çok seviyor olmalı."

"Çok seviyor. Onları birlikte görmek garip ama bir yandan da bana umut veriyor. Anlıyorsundur."

"Anlıyorum."

"Peki öyleyse," dedi. "Ne düşünüyorsun? Tanışalım ister misin? Karar senin. Benim için fark etmez."

Niyetim reddetmekti. Hazır değildim. Ama sonra şunu fark ettim: Hiçbir zaman hazır olmayabilirdim. Yaklaşık iki yıldır rahibe gibi yaşıyordum, kendimi otele kapatmıştım. Hayatımı gören beni otuz değil, altmış yaşında sanırdı.

"Tamam," dedim. "Bir deneyelim."

Rich hemen cevap vermedi. Konuştuğunda, sesi ona ihanet etti. Rahatlamış gibiydi. "Böyle söylemeni umuyordum. Seninle tanışmayı çok isterim, Jo Marie. Bu arada seni uyarayım. Ben sıradan bir adamım, öyle yakışıklı filan değilim."

"Facebookta var mısın?" diye sordum.

"Elbette, herkes yok mu?"

"Sanırım var. Ben Paul öldüğünden beri pek girmiyorum. Ama seni ekleyeceğim. Böylece nasıl biri olduğunu görmüş olurum."

"Ben seni biliyorum, Gina bana birkaç yıl önceki bir fotoğrafını gösterdi. Çok... güzelsin."

"Çok teşekkürler." İltifatı beni heyecanlandırmıştı.

"Sana arkadaşlık isteği göndereceğim. Böylece beni görebilirsin."

"Tamam." Birkaç dakika sonra konuşmayı bitirdim. Telefonu kapattığımda, gülümsediğimi fark ettim. Ancak Mark'ı düşündüğümde bütün keyfim kaçtı.

Beni bu noktaya getiren kişi Mark'tı. Ona hâlâ kızgındım ama aynı zamanda minnettardım. Gitmişti. Henüz Sedir Koyu'ndan gitmediyse bile hayatımdan gitmişti. Onun gidişinden sonra ben de hayatımda yeni bir aşamaya geçmek üzereydim. Kendimi yeni fırsatlara açıyordum.

Bir arabanın kapısının kapandığını duydum. Rover hemen ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Daltonlar gelmişlerdi. Ben de verandaya çıktım.

Finn Dalton arabadan indi. Uzun boylu ve keskin hatlı bir adamdı, keten gömlek ve kot pantolon giymişti. Kataloglardan fırlamış gibiydi. Arabanın diğer tarafına dolaşıp kapıyı açtı. Karısı inmeden önce, eğildi ve onu öptü. Ateşli ve uzun bir öpücüktü.

Karısı onunla kıyaslandığında ufak tefekti. İkisi kollarını birbirlerine doladılar ve kapıya doğru yürüdüler.

"Gül Limanı Oteli'ne hoş geldiniz," diyerek karşıladım onları.

"Teşekkürler, ben Finn Dalton ve bu da karım Carrie." Adam karısına bakıp gülümsedi ve tekrarladı. "Karım."

Carrie de kocasına gülümsedi ve sonra bana baktı. "Belki tahmin edememişsinizdir ama balayımızdayız."

Merdivenleri çıkarlarken, "Finn ve benim Alaska'ya geri dönmeden önce bir gecemiz daha var," dedi.

Finn, "Sen belgeleri doldur, ben de valizleri alayım," dedi arabaya dönmeden önce.

Carrie, beni eve kadar takip etti.

"Bu otele nasıl karar verdiniz?" Merakımı gizleyemediğim için sormuştum. Ertesi gün Sea-Tac'ten uçuyorlardı ve Gül Limanı Oteli'nden çok daha uygun oteller vardı.

"Finn şehirde olmaktan nefret ediyor, trafik ve gürültüye tahammül etmektense yol gitmeyi tercih ediyor, Neredeyse bütün hayatını Alaska'da geçirmiş. Biz de oraya yerleşmeye ve ailemizi orada kurmaya karar verdik."

Carrie gibi maceraperest bir ruhum olduğundan emin değildim. "Alaska'ya taşınmak konusunda istekli misin?"

"Her ikimiz de yazarız, kocamı seviyorum ve nereye isterse giderim, yaşadığı her yerde yaşarım, bu ilişkiden emin olmak için kendimize neredeyse iki sene verdik."

"Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim."

Ona, doldurması gereken formu verdim. Kredi kartını aldım ve işledim, sonra oda anahtarını teslim ettim. "İkinci katta iki misafirim var, sadece iki odalı bir üçüncü kat var, size tüm katı vereyim."

"Teşekkür ederim, bu harika olur." Bakışları benimkiyle buluşmuştu. "Dediğim gibi, yeni evliyiz."

Ayrıntı vermek zorunda değildi, anlamıştım.

Carrie'ye ön kapının anahtarlarını verdim. O sırada Finn bavullarla geldi. Odanın yerini söyledim. Sanki birkaç saniye sonra geri dönmüştü.

"Hazır mısınız, Bayan Dalton?" diye sordu Carrie'ye.

"Hazır mı? Finn, lütfen, beni her eşikten kucağında geçirmene gerek yok."

"Ama balayındayız."

Carrie'nin itiraz etmesine fırsat vermeden Finn onu kaldırıp merdivenlerden yukarı taşıdı. Carrie bana omzu-

nun üzerinden baktı ve başını kocasının omzuna koymadan önce gülümsedi.

Aynı gün içinde böyle âşık çiftlere denk gelmem nedendi bilmiyorum. Önce Gina ve Rhyder, şimdi de Daltonlar.

Etrafım aşkla çevrilmişti.

Her şeyi başlatan, annemin benimle yaptığı içten konuşma olmuştu. Çok yakında Rich ile tanışacaktım.

Rover yanıma geldi, sonra kapıya gitti. Bana dışarı çıkmak istediğini anlatmaya çalışıyordu. Kapıyı açtım ve onun merdivenlerden inip çardağa doğru yürümesini izledim.

Sonra döndü ve hayatımda gördüğüm en kederli gözlerle bana baktı. Ardından daha önce yaptıklarını tekrarladı. Başını kaldırdı ve en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi ağladı.

İkimiz de en yakın arkadaşımızı kaybetmiştik.

ON ALTINCI BÖLÜM

Coco yol boyunca Ryan'la yüzleşmeye hazır olduğunu hissetmişti. Ancak vakit geldiğinde dizlerinin titremesine engel olamıyordu.

Daha önce bir kadeh şarap içmişti, ancak bu kez daha güçlü bir şey istemeye karar verdi. Bara yaklaşırken, bu konuşma için neyin yeterince güçlü olabileceğini merak ediyordu. Düşüncelere dalmış halde birkaç dakika sırada bekledi. Sonra kendine geldi. Ryan'la yüzleşmek için içki içmesine gerek yoktu. On yıldır bu anı bekliyordu ve şimdi fazla içerek her şeyi mahvedecek değildi.

Gözlerini Ryan'a dikerek yürüdü. Ryan'ın etrafındaki kalabalık giderek büyümüştü. Tam Coco'nun tahmin ettiği gibi, sınıf arkadaşları onu hayranlıkla dinliyorlardı.

Ryan başını kaldırıp baktı ve onunla göz göze geldi. Coco gözlerini kaçırmadı. Ryan kolundaki mankene döndü ve bir şeyler fısıldadı. Sonra hayranlarıyla konuşmaya devam etti. Olacakları tahmin etmişti sanki çünkü kalabalığın dağılmasına neden olacak şeyler söylemişti.

Coco, sınıf arkadaşlarının verdikleri selamları görmezden gelerek Ryan'a doğru yürüdü. Ellerini yumruk yapmıştı. Onun ve kolundaki kızın karşısına geçti.

"Coco," diyerek selamladı onu Ryan, aralarında olağandışı hiçbir şey yaşanmamış gibi. "Seni karım Jennifer ile tanıştırayım."

Coco bir an diğer kadına baktı. "Umarım nasıl bir adamla evli olduğunun farkındasındır." Sesindeki tizliği bastırmaya çalışmamıştı.

"Biliyorum," dedi kadın yumuşak ve etkileyici bir sesle.

"Bundan şüpheliyim," dedi Coco. İçten içe titriyor olabilirdi ama dışarıdan bir okyanus meltemi kadar serin görünmeye çalışıyordu. Ryan'a hayatının dersini vermeye hazırdı.

"Seni mezunlar gününde görmeyi umuyordum," dedi Ryan.

Coco kahkaha attı. "Bunun doğru olduğuna inanamam."

"Ama doğru," dedi Ryan ve içini çekti. "Sana bir özür borçluyum, Coco. Sana yaptıklarımı, seni nasıl kullandığımı ve küçük düşürdüğümü düşündüğümde midem bulanıyor."

Coco donakalmıştı. Ryan özür mü diliyordu? Yanlış mı duymuştu? Beklediği en son şeydi bu. "Ne dedin sen?"

"Çok üzgünüm, Coco. Benden nefret etsen haklısın. Ne yaparsan yap seni suçlayamam."

"Senden nefret ediyorum." Yanlış anlaşılmaya meydan vermek istemiyordu. "On yıldır senden nefret ediyorum. Tiksiniyorum senden." İçindekileri adeta kusuyordu. "Bana göre sen pisliğin tekisin. Hatta pislik sözü hiç kalır. Senin yaptığın..."

"Yaptığım affedilemezdi," dedi Ryan üzgün ve pişman bir halde.

Coco yeniden Ryan'ın kafasına döndü. "Sen biliyor musun, yaptıklarını anlattı mı sana?"

Jennifer elini kocasının koluna koydu. "Evlenmeden önce anlatmıştı."

"Ve sen de onunla evlendin mi?" Anlaşılan kadının terapiye ihtiyacı vardı. Başka bir kadını kullandığını bile bile bir adamla evlenecek her kadının profesyonel yardıma ihtiyacı vardı.

"Onunla evlenmeye karar verdim," dedi Jennifer.

Coco şaşkınlıkla başını salladı.

"Onunla evlendim çünkü o saçma bahsi nasıl kabul ettiğini bana gözlerinde yaşlarla anlattı. O günden beri her gün pişman olduğunu söyledi. Ben de ona inandım."

"Her gün değil," dedi Coco. Öyle olsaydı, Ryan okuldayken özür dilerdi.

"Ben artık on yıl öncekı, egosu tavan yapmış, olgunlaşmamış genç değilim, Coco," dedi Ryan.

"Şükürler olsun," diye fısıldadı Coco.

"Gerçekten şükürler olsun," dedi Ryan. "Ne kadar üzgün olduğumu söylemek için sana ulaşmaya çalıştım. Senden af dilemeyi çok istedim ama beklemek zorunda kaldım."

"Ne zamana kadar? Öbür dünyaya gidene kadar mı?"

"Mezunlar gününe kadar," dedi Ryan, Coco'nun alayını duymazdan gelerek. "Bu konuşmayı yüz yüze yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Beni affedebilir misin? Almaya hakkımın olmadığı bir şeyi senden aldığım için pişmanlığımı kabul edebilir misin, yüreğin buna izin verir mi?"

Hiçbir şey Coco'nun planladığı gibi gitmiyordu. "Ben... bilmiyorum," dedi dürüstçe. Ryan ondan, on yıldır içinde taşıdığı acıyı hiçbir şey olmamış gibi silip atmasını bekleyemezdi. Bu tiksinti, nefret yıllardır onun için yaşama, soluk alma nedeni olmuştu.

"Deneyebilir misin?"

Coco düşünmeden başını salladı. Birden bacakları titredi ve oturması gerektiğini hissetti. Kolunu uzatıp bir iskemleyi tuttu.

Ryan hemen onun oturmasına yardım etti. O ve karısı da yandaki iskemlelere oturdular. Coco'ya doğru eğilerek, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Ryan.

Coco onun samimi olduğuna inanmak istemiyordu ama gözlerindeki acı dolu ifadeyi görünce samimi olduğunu anlıyordu. Gerçekten ona bekaretini verebileceğine, ya da onca acı veren aşağılanmayı birkaç sözcükle unutturabileceğine mi inanıyordu? O geceden sonra Coco için hiçbir şey aynı olmamıştı.

"On yıl içinde binlerce kez yaptıklarımdan pişman oldum. Sana nasıl davrandığımı düşündükçe midem bulandı."

"Yüzüme bile bakmıyordun," diye fısıldadı Coco hıçkırmamaya çalışarak.

"Çünkü kendime bakmaya bile dayanamıyordum. Seni her gördüğümde yaptıklarımla yüzleşmek zorunda kalıyordum."

Coco ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

"Beni affedemezsen anlarım. Senin yerinde olsaydım, ben de ne yapacağımı bilemezdim."

Coco, Ryan'ın yüzüne bakakalmıştı. Şoke olmuş ve hazırlıksız yakalanmıştı.

"Ryan'ın söylediği gibi," dedi karısı. "O da senin gibi bu yükü taşıdı. Suçluluk duygusu onu hiç bırakmadı. Onun her iki taraf için de dua ettiğini biliyorum."

Coco ne kadar uğraşsa da gözyaşlarına engel olamıyordu. "Buraya senden ne kadar nefret ettiğimi söylemeye geldim."

"Biliyorum ve bunu hak ediyorum."

Jennifer kocasının elini sımsıkı tuttu.

"Ryan mezunlar gününe senin için geldi," dedi. "Bu gece önemli bir maçı vardı ama..."

"Neden vazgeçtiğim önemli değil," dedi Ryan eşinin sözünü keserek. "Önemli olan Coco'ya ne borçlu olduğum... Çok özür dilerim Coco."

Coco'nun boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Neredeyse nefes alamıyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Üzgün müsün?"

"Senden nefret ettiğim için. Aramızda yaşananların beni mahvetmesine izin verdiğim için."

"Senin için yapabileceğim..."

Coco hıçkırır gibi güldü. "Ne gibi? Benim için ne yapabilirsin ki?"

"Derbi maçına bilet?" diye önerdi Ryan saf saf. "Beysbol seviyorsan tabii."

Coco yanaklarındaki yaşları sildi. "Pek sayılmaz."

"Eğer ilgilenirsen..."

Coco biraz daha orada kalırsa, gözyaşlarının boşanacağından korktu. Ryan da dağılmış gibiydi. Coco ayağa kalktı ve onun omzuna dokundu.

"Hepimiz hatalar yaparız, Ryan. Önemli olan insanın hatasını kabul edebilmesi. Senden beklediğim de buydu."

Ryan uzanıp onun elini minnetle tuttu.

"Bizi mahvetmesine izin vermeden bunu unutsak iyi olacak," diye fısıldadı Coco.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Ryan.

"Seninle iyi arkadaş olmayı beklemiyorum," dedi Coco. "Ama artık bir Red Sox biletine ihtiyacım olursa nereye başvuracağımı biliyorum."

Ryan gülümsedi. "Elbette."

Coco uzaklaştı, gözyaşları gözünü neredeyse kör etmişti. Yanlışlıkla birisine çarptığında salonun yarısını geçmemişti daha. Adam elinde buzlu bir içki tutuyordu ve çarpışma sırasında içki etrafa saçılmıştı.

Coco teninde hissettiği soğukluğun şokuyla, "Aman Tanrım, çok üzgünüm," dedi.

Adam, Coco'ya bakıyordu. Tek yapabildiği, ona bakmaktı sanki. Sonra genzini temizledi ve başını iki yana salladı. "Sorun değil."

"Lütfen size başka bir içki alayım," dedi Coco, adamın polo yaka tişörtünün önünü silkelerken.

Adam ona bakmaya devam etti. "Coco?"

Coco gözlerini kıstı ve adama baktı. "Biz birlikte mi mezun olmuştuk?" diye sordu onu tanımayarak.

Adam kafasını belli belirsiz salladı.

"İsim etiketi takmamışsın," dedi Coco ve onun kendini tanıtmasını bekledi.

Adam bunu yapmadı.

"Kim olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu Coco."

"Şimdi daha da güzelsin," diye fısıldadı adam ve sanki bu kelimeleri geri alacak bir şey yapacakmış gibi kızardı.

Coco iyice meraklanmıştı. "Bana kim olduğunu söyle," dedi yumuşak bir sesle. Bu adamı bir yerden tanıyordu ama çıkaramıyordu. Adam da onun bu ilgisinden hoşlanmış gibiydi ve Coco'ya bir Yunan tanrıçasına bakar gibi bakmaktan vazgeçmiyordu.

"Gitmeliyim."

Adam geri döndü ama Coco bir soruyla onu durdurdu. "Birlikte dersimiz var mıydı?"

Adamın gözleri Coco'nun tanımlayamadığı duygularla parladı. "Evet."

Coco sinir olmuştu. Adamın bir zamanlar ona âşık olduğu açıktı ve hâlâ gözlerinden hayranlığı okunuyordu Coco'nun onu hatırlayamaması doğaldı. Ryan'la yaşadığı yıkıcı flörtün ardından kendini göze çarpmayan biri hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. "Neden seni hatırlamıyorum?"

Adam omuzlarını silkti, rahatsız görünüyordu. "Gerek yok, ben tam olarak radarında değildim."

Coco adamın sesinde bir keder olduğunu fark etti. Ancak bu yorumu sorgulamasına fırsat kalmadan birinin ona seslendiğini duydu. "Coco?"

Coco dönüp bakınca amigo takımından Brittany'yi gördü. "Hey," dedi ve gülümsedi. "Bana bir dakika ver." Adsız hayranıyla konuşmasına devam etmek için geri döndü.

Ama adam gitmişti.

Coco, Brittany'ye baktı. "Kiminle konuştuğumu gördün mü?"

Brittany ona boş bir bakış fırlattı. "Hayır, kimseyi fark etmedim."

Coco, konuştuğu kişi her kimse hiç dikkate alınmamış biri olduğunu düşündü ve bu onu rahatsız etti. Kısa konuşmaları merakını uyandırmıştı ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

"Elbisene ne oldu?" diye sordu Brittany.

Coco aşağı baktı, elbisesinin ön kısmı ıslaktı.. "Birine çarptım, tuvalete gitmeliyim."

"İyi fikir."

Coco tuvalete girdi ve bir tomar kâğıt havluyla elbisenin ıslaklığını kurutmaya çalıştı.

Tuvaletin kapısı açıktı. Ryan'ın karısı Jennifer Temple içeri girdi. Durakladı ve Coco'ya baktı.

Coco, "Ben sakarlık ettim," diyerek açıklamaya çalıştı. "Birine çarptım ve içkisi üstüme döküldü."

Jennifer "Çok da fark edilmiyor," diyerek rahatlattı onu Sonra devam etti." Coco, sana teşekkür etmek istiyorum," dedi, "Ryan'ın seninle konuşmasının ve duymak istediklerini duymasının ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Coco güldü. "Ona hayatının dersini vermeye hazırdım."

"Hak etmişti. Umarım gerçekten üzgün olduğunu anlamışsındır."

Coco, Ryan'ın rol yaptığına inanmak isterdi ama öyle olmadığını biliyordu. Daha samimi ya da daha pişman olamazdı Ryan.

Kıyafetin üzerindeki lekeden kurtulduktan sonra Coco partiye döndü. Yaptığı ilk şey gizemli adamı aramaktı, onu göremeyince Katie'yi aradı.

Katie ona şöyle bir baktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, daha iyiyim, kendimi harika hissediyorum." Bu

büyük ölçüde Coco'nun Ryan ile yaptığı kısa konuşmadan değil, aynı zamanda gizemli adam ile sohbet etmesinden kaynaklanıyordu. Garip bir duygu yaşıyordu, özgür kalmış olma ve sevinç karışımı bir duyguydu bu.

"Seni Ryan ve mankenle konuşurken gördüm."

"Evlilermiş. Gerçekten çok hoş bir kadın. İnsan onunla arkadaşlık etmek isteyebilir." Coco, Katie'yi şaşırtan bir ifadeyle gülümsedi.

"Ya Ryan?"

"Beni şoke etti, mezunlar gününe benden özür dilemek için geldiğini söyledi."

"Şaka yapıyorsun! Vay canına, bu harika!"

"Kesinlikle beklediğim gibi değildi." Coco bir yandan konuşmaya devam ederken bir yandan da gizemli adamı görmek için gözleriyle odayı taradı. "Bunun çılgınca geleceğini biliyorum ama onu affettim. Şimdi iyiyim. Özgür kaldığımı hissediyorum. Bunca yıl nefret dolu yaşadım ama bu gece bu duygudan kurtulmaya hazırım."

Coco'yu şoke eden Ryan'a olan nefretinden kurtulabilmesiydi. Öfkeyle yaşamanın onu aşağı çektiğini anlamıştı. Bu toplantıya katılıp Ryan'a hakaret ettiğinde ve onları insanların karşısında rezil ettiğinde, rahatlayacağını sanmıştı. Ama bu da acıyı geçirmeyecek ve zihninin boşalmasını sağlamayacaktı aslında.

Onu affetmek için çaba göstermeyi kabul ettiği anda, bir zamanlar ona hayran olduğu kişiyle karşılaştığı dikkatinden kaçmamıştı. Eğer adamın gözlerindeki ifade bir göstergeyse, hâlâ hayrandı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Katie'ye. "James ortalıkta yok mu?"

Katie başını iki yana salladı. "Hayır... Ben umudumu kaybettim. Angie onun kesinlikle katılacağını söyledi ama gelmedi işte."

"Gelir."

"Senin bu iyimserliğine bayılıyorum ama gecenin yarısı bitti ve James'ten ses seda yok. Belki de benim de geleceğimi öğrendi ve fikir değiştirdi."

"İstediğin fırsatı yakalayacaksın, Katie. İkinizin yeniden bir araya geleceğinize ve her şeyin yoluna gireceğine inan."

"Deniyorum."

Coco üzerine çöken bu rahatlık ve huzur duygusunu Coco ile paylaşabilmeyi diledi. Elinde olsa bu duyguyu şişelerdi.

"Sen burada takıl. Benim bir adama bakmam gerek," dedi.

"Ne adamı?" diye sordu Katie.

"Daha önce konuştuğum biri." Coco salonda etrafına bakındı ve adamı göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Ancak onu bulmayı kendine görev edinmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Katie aslında James'in geldiğini görmemişti, fakat o salona girdiği andan itibaren bundan haberdardı. Tüm vücudu hissetmişti.

Görememesinin sebebi muhtemelen o akşam ilk kez yüzme takımından tanıdığı Jules Benedict ile sohbet ederken sırtını kapıya yaslamasıydı. İçini garip bir duygu kaplayıvermişti. Belki de kalabalığın içinde James'in sesini duymuştu. Bütün akşam onun gelmesini beklediği, onu görüp konuşmak için sabırsızlandığı düşünülecek olursa, bu mümkün olabilirdi. Sebep ne olursa olsun, James eninde sonunda gelmişti işte, önemli olan buydu.

"John ve ben koruyucu aile olmayı düşündük," dedi Jules. "Bence sosyal çalışmalara katılman ve çocukları evlat edinen evler bulman harika... İyi bir ev..."

Bir titreme Katie'nin omurgasından aşağı indi ve kalbi o dev Çin gonglarından birinin vurması gibi çarpmaya başladı. Hemen boğazı kurumaya başlamıştı. "İzin verir misin?" dedi, diğer kadının sözünü keserek.

"Elbette," dedi Jules, şaşkınlıkla bakarak.

Katie içkisinden büyük bir yudum aldı. James'i isim etiketini alırken masada gördü. Neyse ki yanında kız arkadaşı filan yoktu. James giriş işlemini yaptırdıktan sonra dönüp gözleriyle odayı taradı.

Katie'ye odaklanması uzun sürmedi. Gözlerini zorla başka yere çevirmeden önce bir süre kilitlendi. İsim etiketini gömleğine taktı. Sonra Katie'nin durduğu yerin aksi tarafına yöneldi.

Katie'nin hatırladığı genç çocuk değişmişti, artık biraz daha uzun boylu ve omuzları daha genişti. Saçları da kısaydı şimdi.

İyi görünüyordu, fakat çarpıcı değildi. Kimse ondan bir takvim için poz vermesini filan istemezdi. Katie'nin gözünde ise, o hatırladığı her şeydi ve daha fazlasıydı.

Aradan geçen on yıla rağmen ona karşı güçlü bir çekim duyduğunu hissetti. Kimseyi James'ten daha fazla sevmemişti.

Bunca yıl sonra James'in gönüllü olarak onunla konuşmasını beklemiyordu. Eğer bir konuşma olacaksa bunu Katie başlatmalıydı. Ona yaklaşırken Katie'nin sinirleri iyice gerilmişti. James arkadaşlarından biriyle, Bill Watson ile sohbet ediyordu. Katie yanında durduğunda, James onu görmezden geldi.

Bill, Katie'ye baktı ve gülümsedi. "Katie, seni görmek ne güzel."

"Seni de." Katie, James'e bakmaya devam etti. O ise sanki Katie görünmezmiş gibi davranıyordu.

Neyse ki Bill aradaki gerilimi fark etmekte gecikmedi.

"Seninle sohbet etmek güzeldi, James," dedi. "Sonra

görüşürüz." Kısaca Katie ile göz teması kurdu. Gönderdiği sessiz mesajla şans diler gibiydi.

Bill gitti ama James, Katie ile ilgilenmiyordu yine.

"Merhaba James," dedi Katie usulca.

Sonunda James ona bakmıştı. "Katie." Buz gibi bir selamlamaydı bu. Elinde yarısı dolu bira şişesiyle dimdik duruyordu.

"Seni gördüğüme sevindim."

James bakışlarını salonun diğer tarafına çevirdi ve cevap vermedi.

"Değişmişsin," dedi Katie. James'in soğukluğunu görmek ve hissetmek inanılmaz derecede acı vericiydi. Bunun sadece bir tavır olduğuna inanmak istiyordu.

"Hepimiz değiştik, Katie, on yıl oldu, hayat böyle bir şey," dedi James.

Elbette haklıydı.

"Seninle konuşma, bir şeyleri açıklama fırsatı bulmayı umuyordum."

"Ne söylemen gerekiyorsa önemli değil."

"Daha önce seninle bağlantı kurmaya çalıştım ama tüm girişimlerimi engelledin."

"O zaman mesajı almış olduğunu umuyordum, yeniden iletişim kurmak istemiyorum."

"Duymak iste ya da isteme, söylemeliyim."

"Neden?" diye sordu James.

"Çünkü seni incittiğimi biliyorum ve çok özür dilerim, sadece açıklamak istiyorum."

Kaşlarını çattı James.

"Senden ayrılmak beni öldürdü ama o zaman başka seçeneğim yoktu."

James sıkılmış gibiydi. "Dinle, Katie, affedilmek istiyorsan, sorun değil, seni affediyorum. Endişelenmene gerek yok, ne olması gerekiyorsa öyle de oldu. Şimdi öylece bırakalım, olur mu?"

"Yapamam," dedi Katie. "Beni dinlemene ihtiyacım var."

"Bu açıklamayı on yıl önce hak etmiştim, bana şu anda söylemek zorunda olduğun şey anlamsız."

"Sana söyleyemediğimi daha önce anlamış olmalısın," dedi Katie hızlıca.

"Beni anlamıyorsun Katie, artık hiçbir şey önemli değil." James uzaklara baktı. Kesinlikle çok sıkılmış görünüyordu.

"Annen . . ."

"Katie, dur," dedi James düşmanca bakan gözlerle. "Duymak istemiyorum, tek bildiğim, bütün geleceğimi senin için feda ettiğimde beni terk etmeye karar verdin."

"Mesele bu işte, senin geleceğini feda etmene izin vermedim."

"Karar benimdi, senin değil. Geleceğimi benden aldın ama her şey uzun zaman önceydi," dedi, James. "Bunu ait olduğu geçmişte bırakalım."

Katie ne diyeceğini bilemeden başını eğdi ve elini göğsünün üzerine koydu. "Öyleyse neden kalbim böyle acıyor acaba, söyler misin, geçmişi neden senin kadar kolay geride bırakamıyorum?" diye sordu fısıltıyla.

James oradan kaçmak için can atıyor gibiydi. "Sanırım suçlu olduğunu düşünüyorsun ama gerçekten, kendini suçlu hissedeceğin bir şey yok; bunun üstesinden uzun zaman önce geldiğimi söyledim, bunu söylerken samimiyim Katie, senin iyi olmanı diliyorum."

"Bu kadar mı?" Katie dehşetini gizleyemedi. Bu onun en büyük korkusu olmuştu. James'in onu on yıl önceki kadar sevmeyeceğini kabul etmişti, fakat en azından başına neler geldiğini söylemesine izin vermesini beklerdi. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye sordu, James'le birkaç dakika daha konuşmak için uğraşıyordu.

"Daha fazlası mı olmalıydı?"

"Öyle umuyordum... İsterdim..."

"Bildiğim kadarıyla..." James nedense bir anda nazikleşmişti. "İyi görünüyorsun, Katie."

"Teşekkür ederim... sen de."

"Önemli olan tek şey hayatıma yine bir anda girmiş olman. Dediğim gibi, affedilmek için döndüysen, affedildin. Benden özür dilemenle başka hiçbir şey değişmeyecek."

Söylediği hiçbir şeyin fark yaratmayacağını gören Katie, kenara çekildi ve James gitti.

Katie uyuşmuş gibiydi. Aylarca zihninde kurmuş, ümit etmiş, düşlemişti. James'e söylemek istediği daha ne çok şey vardı, hepsi de kalbindeydi. Ancak James bunları duymak istemiyordu. Onunla ilgilenmiyordu bile.

Olduğu yerde donup kaldı Katie, hareket edemedi. Pişmanlık ve hayal kırıklığı onu yıkarken nefes almak zordu.

"Katie?" Coco yanına gelip elini onun koluna koydu. "Hadi sakin bir köşe bulalım."

Katie, başıyla cevap vermeyi başardı.

Coco onu boş bir masaya götürdü, Katie'ye bir sandalye çekti ve sonra da kendisi için bir tane aldı. "Seni, James ile konuşurken gördüm."

Katie yine başını salladı.

"Sana geleceğini söylemiştim."

Katie kendini gülümsemeye zorladı.

"Neler olduğunu açıklayabildin mi?"

"Pek sayılmaz. Beni dinlemedi bile."

Coco, Katie'nin elini okşadı. "Ne bekliyordun?"

"Ben... bilmiyorum, ama böyle bir ilgisizlik beklemiyordum galiba."

"Senin geleceğini biliyor muymuş? Yani, demek istediğim seni görünce şoke oldu mu? Çünkü, bu onun tepkisini açıklayabilir."

"Bilemiyorum... bilip bilmediğini, herhangi bir şey söylemedi."

Coco, "Ona zaman ver, dedi. "Eminim seni yeniden görmek onun da hoşuna gitmiştir."

"Ona ulaşamadım, dinlediğini bile sanmıyorum, sadece uzun zaman olduğunu söyledi."

"On yıl geçti," dedi Coco, nazikçe hatırlatarak.

"Bu kadar soğuk olduğuna inanamıyorum..." James haklıydı, ikisi de değişmişti. O hatırladığı adam değildi artık.

"Katie ..."

"Gitmek istiyorum," dedi Katie, Coco'nun sözünü keserek.

"Nereye?"

"Otele."

"Tamam, ama önce birkaç kişiye veda etmek istiyorum."

Anlaşılan Coco anlamamıştı. "Sen kal, ben otele kadar yürüyeceğim. Çok uzak değil, biraz temiz hava almak istiyorum, düşünmeye ihtiyacım var."

Coco kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Katie durdu ve arkadaşının elini sıktı. "İyi olacağım," diye yalan söyledi ve zorla gülümsedi. "Otelde görüşürüz."

Coco'nun kaşları iyice çatıldı. "Bilemiyorum."

"Endişelenmeyi bırak. Haklısın, James'e haksızlık ediyorum. Sanırım ikimizin de yıllar sonraki bu görüşmeyi sindirmemiz için zamana ihtiyacımız var."

Katie, Coco'ya tartışmak için fırsat vermeden odadan çıktı. Alt kattaki restoran ve bar alanının dolu olduğunu gördü. Her masa doluydu ve salonda, bilardo masasının arkasındaki müzik makinesinden müzik sesi yankılanıyordu.

Akşam hava serinlemişti ve Katie yanına aldığı ince kazak için minnettardı. Sahil tarafına alacakaranlık çökmüştü. Liman Caddesi'nden geçti ve yat limanına kadar olan kısa yolu yürüdü.

Katie, James ile kaldırım boyunca el ele tutuşarak yürüdükleri her anı artık gerçekten kaybetmişti. Batan güneşin pembe gölgeleri suyun pürüzsüz yüzeyinde parlıyordu. Görünürde hiç dalga yoktu. Onun kalbi perişan haldeyken suyun böyle sakin kalabilmesine şaşırdı.

Elbette Coco haklıydı. Beklentileri gerçekçi değildi. Katie, James'in onun açıklamalarını dinlemeye veya en azından bunu duymaya açık olacağını düşünmüştü. Katie'nin onu sevdiği için ilişkilerini kopardığını ve kendisi için geleceğini feda etmesini, bunun bedelini ödemesini istemediğini anlamalıydı.

Katie kimseye bağlanmak istemediğini söylediğinde James ona inanmamıştı. Bu yüzden mektuplar yazmıştı. O mektupları almak Katie'yi öldürmüştü. Sonunda James'ten artık yazmamasını istemişti.

Aksini ispatlayacak çok fazla kanıt vardı ama Katie'nin, James'in hislerinin devam ettiğine dair inancını kaybetmesine neden olmamıştı bunlar. Paylaştıkları şeyler çok derin ve çok gerçekçiydi. Kaç yıl geçerse geçsin, kaybolmaları olanaksızdı.

Ama belli ki yanılmıştı. Anlaşılan artık her şey için çok geçti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oturma odasına girdiğimde, Coco'nun mezunlar toplantısından döndüğünü gördüm. Şöminenin önündeki alanda volta atıyordu. Hareketleri hızlı ve heyecanlıydı.

"Ah merhaba," dedim, onu gördüğüme şaşırmıştım. "Geri döndüğünü bilmiyordum."

Beni gördüğü anda hemen, "Katie'yi gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, her şey yolunda mı?" Coco biraz endişeli görünüyordu.

"Bilmiyorum." Sanki sıcaklık arıyor gibi avuç içlerini ovuşturdu."Benden önce çıktı. Ben de muhtemelen yalnız kalmayacağını düşünüp endişelenmedim. Ama gelmemiş."

"Otele döneceğini söyledi mi?"

"Evet." Coco, pencereden dışarı baktı.

"Onu aramayı denedin mi?"

"Ona iki kez mesaj gönderdim ve aradım ancak cevap vermedi."

"Endişelenmeye gerek olmadığına eminim," dedim çünkü buna gerçekten inanıyordum. "Çok güzel bir akşam, sanırım sahil kenarında yürüyüşe çıkmaya karar verdi, ben de sık sık bunu yapıyorum."

Coco hiç rahat değil

"Ben çay yapayım. Biz çaylarımızı içene kadar gelmemiş olursa onu aramaya gideriz."

Coco duraksadı ve başını salladı. "Tamam, çay iyi fikir. Beni sakinleştirmeye yardımcı olabilir."

Mutfağa girip suyu koydum. Daha önce çalışma odamda bisiklet derslerine bakıyordum. Madem ufkumu genişletip yeni arkadaşlar edinecektim, kurslara katılmak iyi bir fikirdi. Hayatımda fiziksel bir sayfa açmam da iyi olurdu.

Ön kapıdan ses geldiğinde su kaynamaya henüz başlamıştı.

"Katie, neredeydin?" diye soran Coco'nun rahatladığını duydum.

"Yürüdüm."

"Kırk dakika önce çıktığın için endişelendim, seni aramaya çalıştım ve cevap vermediğin için de korktum," dedi.

"Tamam, iyiyim... gerçekten. Telefonumu çantama sığdıramadım, o yüzden odamda bıraktım."

Bence sesi iyi gelmiyordu. Çay yapraklarını demliğe koydum, tepsiye iki fincan koydum ve oturma odasına gittim.

"Sıcak çaya ne dersin?" diye sordum tepsiyi sehpaya koyarken.

"Harika."

Katie, arkadaşının yanındaki kanepeye oturdu. "Lütfen bize katılın," dedi bana.

İkisinin baş başa kalmak isteyebileceklerini düşünüp rahatsız etmek istememiştim. İkisinin yüzüne bakıp davetlerinin içten olduğunu anlayınca, "Olur, teşekkür ederim," dedim. Zor geçen bir günün ardından onlarla olup sohbet etmek iyi gelecekti. Mark gideli yirmi dört saat olmamıştı daha ama onu şimdiden özlemiştim.

Çalışma odasında uyumakta olan Rover kalkıp geldi ve şöminenin önünde kıvrılıp çenesini patilerine dayadı.

Mutfaktan bir bardak daha getirdim ve kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Toplantı nasıldı?" diye sordum. Katie'nin halinden pek iyi gitmediği anlaşılıyordu.

Coco söze başladı. "Ben gerçek bir şok yaşadım," dedi. "Buraya lisedeyken kalbimi kıran ve beni küçük düşüren bir çocuğa haddini bildirmek için gelmiştim. Kendisine pislik derdim. Ama o tek bir söz söylememe fırsat bırakmadan benden özür diledi."

"Zaman içinde olgunlaşmış herhalde," dedim bardaklara çay koyarken.

"Bunca yıl Ryan'dan nefret ederek yaşadım, şimdi bu duygu olmadan yaşamayı öğrenmem lazım." Coco bunu eğlenceli bulmuş gibi güldü. "Aslında benim için biraz hayal kırıklığı oldu. Söylemek istediğim her şey dilimin ucundaydı. Onu yerle bir edecektim ama o rüzgârımın bütün şiddetini kesti."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Hayır, ama alıştığımı itiraf etmeliyim. Gerçek şu ki mutluyum, garip geliyor biliyorum ama aslında omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Yıllardır beslediğim nefret artık yok." Coco hafifçe güldü. "Özrü-

nü kabul etmeye hazır değildim fakat samimi olduğunu görebiliyordum, Onun için benimle konuşmanın kolay olmadığını hissettim. Ama sonra ikimiz de kendimizi iyi hissettik. Bilmiyorum, bunun bir anlamı var mı?"

"Var," dedi Katie.

"Bence de," dedim.

Demlenmiş çayın tadına baktım. En sevdiğim çaylardan biriydi bu.

"Ya sen, Katie?" İlk yudumu almadan önce soğutmak için sıcak çaya üfleyerek sormuştum.

"Toplantı benim için hiç iyi geçmedi," dedi sanki çay falı bakmak ister gibi elindeki fincanı inceleyerek. "Eski erkek arkadaşımla yeniden iletişim kurmayı umuyordum ama olmadı."

"James'e zaman ver," dedi Coco.

"Faydasız," diye fısıldadı Katie. Her iki eliyle bardağı tutarak koltuğa oturdu. "Bana bakmaya bile katlanamıyordu."

"Bu kadar emin olma," dedi Coco. "Sen gittikten sonra James'i izledim."

Katie başını kaldırdı. "Ve?"

"Seni arıyordu."

"Aramıyordur."

"Tamam, pek emin değilim, ama birkaç kez onun salonda bakındığını gördüm, gerçekten seni görmek istediğini düşünüyorum. Bence sana karşı düşündüğün kadar tepkili değil."

Katie'nin omuzları yenilmiş gibi çöktü. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Ne zaman böyle kötümser oldun?" diye sordu Coco.

Katie acı acı gülümsedi. "Bu gece."

Koltuğa yaslanmıştım. "Benim de günüm kötü geçti," dedim onlara, kafalarını dağıtma düşüncesiyle.

İkisi de dikkatlerini bana çevirdiler.

Ben bugün bir arkadaşımı kaybettim," diyerek devam ettim.

"Öldü mü?" diye sordu Katie, sesi yumuşak ve merhamet doluydu. İçten endişesini hissetmek, mükemmel bir sosyal hizmet uzmanının nasıl olması gerektiğini anlamamı sağladı.

"Hayır, ölmedi," diye açıkladım. "Mark, elinden her iş gelen bir arkadaşımdı. Son iki yıl çok yakındık... ama romantik bir yakınlık değil," diye açıkladım. Sonra, "Son zamanlara kadar değildi," diye ekledim.

"Bir yanlış anlama mı oldu?" diye sordu Coco. "Bu konuda konuşmak istemiyorsan, seni zorlamak istemiyorum."

"Aslında size bunu neden anlatıyorum bilmiyorum, ama biraz dertleşmek güzel," dedim.

"Lütfen anlat," dedi Katie. ""Belki ben de biraz kendime gelirim."

Çay bardağımı kavrayıp kehribar rengi sıvıya baktım. "Kocam iki yıl önce Afganistan'da öldü ve Mark ve ben arkadaş olduk, iyi arkadaşlardık. Sonra bir ay kadar önce hiç beklenmedik bir anda, bana âşık olduğunu söyledi."

"Seninle ilgili ne hissettiğini biliyor muydun?"

"Geriye dönüp baktığımda tabii işaretler vardı ama ben acıma kapılmıştım ve onun duygularını da bilmiyordum. İşin garip yanı, bana hislerini açıkladıktan sonra Sedir Koyu'ndan ayrılacağını söyledi."

"Ayrılacağını mı?" diye bağırdı Katie.

Başımı salladım.

"Nedenini söyledi mi?"

"Tek kelime bile etmedi, gerçekten çok tuhaf."

"Bugün mü gitti?" diye sordu Coco.

Yine o kayıp duygusunu yaşadım. "Bu öğleden sonra yola çıktı, bana nereye ya da neden gittiğine dair hiçbir bilgi vermedi."

"Ayrılırken ne söyledi?"

Hıçkırıkla karışık bir kahkaha attım. "Sadece hoşça kal dedi."

"Bir şey saklıyor olmalı," dedi Katie.

"Sence?" dedi Coco.

Aklıma gelen senaryoları söyledim. "Bildiğim kadarıyla başı yasal olarak belada değil."

"Yoksa casus mu?" Coco şaka yapıyordu.

Güldüm. "Muhtemelen değil. Mark çoğu zaman huysuzdu, ancak tanıdığım en cömert adamlardan biriydi... Ahşap işçiliğinden zevk alıyor ve çok güzel mobilyalar yapıyordu. Bir süre önce üçüncü çocuklarını bekleyen bir çifte beşik yapmıştı. Karşılığında o kadar komik bir rakam istemişti ki. Tam bir sanat eseriydi yaptığı."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Katie.

"Hiçbir fikrim yok."

"Öylece gitti mi?" Coco, Mark'ı anlamakta zorlanıyormuş gibi tekrarladı.

Çaresizce başını salladım.

İki kadın da olanları benim kadar şaşırtıcı buluyorlardı.

"Eğer çardağı bitirmek zorunda olmasaydı daha önce giderdi."

"Çardağı o mu yaptı?" diye sordu Katie.

Başımı salladım.

"Vay canına, çok yetenekliymiş."

İçimi çektim. "Onu çok özleyeceğim."

"Sen de ona âşık mısın?" Bu soru Katie'den gelmişti.

Son üç haftadır beni rahatsız eden aynı soruydu. Mark'a karşı hissettiklerim Paul'e âşık olduğumda yaşadıklarımdan tamamen farklıydı. Kocamla müthiş bir çekim yaşamıştık. Neredeyse ilk görüşte âşık olmuştuk. Yıldırım nikâhıyla evlendik ve birkaç hafta içinde Paul, Afganistan'a gönderildi. Evliliğimizin ilk yılında da öldü.

Mark'a karşı hislerimden emin değildim. Belki de yeniden âşık olmaktan, kalbimi riske atmaktan korkuyordum. Fakat Mark gideceğini söyledikten sonra duygularımı değerlendirmem çok zor olmuştu.

Öğleden sonra, Mark'ın Bob Beldon ile konuştuğunu duyana kadar onun bir noktada geri döneceğine inanmıştım. Ama Bob'a böyle bir niyetinin olmadığını açıkça söylemişti.

Coco şaşkın görünüyordu. "Demek sana âşık olduğunu söyledi, sonra da kasabayı terk etti."

Omuz silktim. Mark'ın başında nasıl bir dert varsa, bana karşı duygularının üstündeydi demek. "Kulağa garip geliyor ama gitmesinin nedeni bana âşık olması olabilir."

Tam Katie bir şey söyleyecekti ki kapı açıldı. Finn ve Carrie Dalton akşam yemeğinden dönmüşlerdi. Attıkları kahkahalar ve yaşadıkları heyecan yüzünden kızarmışlardı. Üçümüzün de onlara dikkatle baktığımızı fark ettiklerinde, girişte birbirlerine sarılmış duruyorlardı.

"Ah merhaba," dedi Carrie biraz mahcup. "Burada olduğunuzu fark etmedik."

"Sorun değil," dedim ona. "Yemek güzel miydi?"

"Harikaydı." Kocasına bakışından, yemekten söz etmediğini anlamıştım.

"Nereye gittiniz?" diye sordu Coco. "Ne yediysen aynısından yemek istiyorum."

Finn, Carrie'nin yanında durup cevap verdi. "D. D. Koyu'ndaki yer."

"İyi bir seçim," dedim.

Finn, yukarı çıkan merdivenlere özlemle baktı. "Şimdi bize izin verirseniz," dedi.

"Tabii ki."

"Finn," dedi onu kucağına almaya yeltenen kocasına. "Lütfen yine yapma."

"Ama bana iyi geliyor."

"Egzersiz yapmanın daha iyi yollarını biliyorum," diye fısıldadı Carrie ve Finn'le birlikte merdivenleri çıkmaya başladılar. Kahkahaları merdiven boşluğunda yankılandı, neşeleri bulaşıcıydı.

İkisi gittikten sonra oda sessizleşti.

"Balayındalar," diye açıkladım, muhtemelen gerek yoktu. "Bir geceliğine buradalar, sabah Alaska'ya gidiyorlar."

Katie kafasını eğdi ve kaşlarını çattı. "Alaska hakkında bir kitap okumuştum, yazarın ilk adı Finn'di. Sıradan bir isim değil... Sence mümkün müdür?"

Carrie, kocasının da kendisinin de yazar olduğunu söylemişti ama mümkün olabilir miydi gerçekten? "Hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten harika bir kitap; Alaska'ya gitmek istedim."

"Söylediğin gibi, Finn sıradan bir isim değil."

"Muhtemelen o değildir," dedi Katie. "Hatırladığım

kadarıyla yazar pek ortalığa çıkmıyor, röportaj vermiyor, göz önünde olmak istemiyordu.

Coco saatine baktı. "Hazır mısın?" diye sordu Katie'ye.

"Ne için hazır mıyım?"

"Dışarı çıkmak için. Yüzme takımından birkaç kız krepçide buluşmayı önerdiler. Goldie'nin hâlâ orada olup olmadığı konusunda bahse girdik."

Katie başını iki yana salladı. "Gerçekten kendimi dışarı çıkacak gibi hissetmiyorum."

"Ah hayır," dedi Coco ısrarla. "Odana gidip sızlanmana ve kendine acımana izin vermeyeceğim. Buraya iyi vakit geçirmeye geldik."

. "Hem diğer kızları da tanımıyorum."

"Yanlış," dedi Coco. "Stef, mutlaka bize katılmanı istedi. Ben de geleceğini söyledim."

"Tamam, tamam," dedi Katie, isteksizce.

Coco, "Arkadaşlarla vakit geçirmek en iyi ilaçtır," dedi Coco. "Annem hep bunu söyler."

İki konuğum kapıdan çıktılar. Saat daha dokuzdu ama yorgundum. Zor bir gün geçirmiştim.

Rover kalktı ve beni mutfağa kadar takip etti. Onu arka kapıdan dışarı çıkardım ve tuvaletini yaparken merdivenlerde bekledim.

Dolunay vardı ve ay ışığı, Mark'ın yaptığı bahçeme vuruyordu. Çardağa baktım. Mark'ın bu gece nerede olduğunu ve beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Beni düşündüğünü umuyordum.

Gözlerimi kapadım ve ona bir öpücük gönderdim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Coco ve Katie otele geri döndüklerinde saat neredeyse sabah bir olmuştu. Katie en azından eğlenmeye çalıştı diye düşündü Coco. Arkadaşlarıyla beraber eski günlerden konuşmak harikaydı, yine de, düşünceleri o akşam vakti daha önce rastladığı adama takılmıştı. Açıklayamadığı bir sebepten dolayı ilgisini çekmişti adam. Onu hayal meyal bir yerlerden çıkartıyordu, daha önce beraber ders alıp almadıklarını hatırlamaya çalışıyor, başaramıyordu. Bir iki kez ona doğru baktığını ve bu bakışların bir iki saniye boyunca üzerine sabitlendiğini fark etmişti. Paniklemiş ve kalp atışları hızlanmıştı. Herhangi bir erkek tarafından bu denli ilgi görmeyeli bayağı oluyordu. En çok canını sıkansa, bunun sebebini anlayamıyor oluşuydu. Genellikle randevulaştığı, terbiyeli ve nazik erkeklere hiç benzemiyordu adam.

Erkekler sık sık onu çekici bulduklarını söylerlerdi ki o da öyle demişti. Pohpohlanmaya alışkındı. Ona asıl etkileyici gelen şey ise adamın içten oluşuydu. Ve kullandığı kelime: güzeldi. Coco'nun uzun zamandır duymadığı bir

kelimeydi. Gerçekten öyle hissettirmişti, sanki dünyadaki en güzel kızdı. Kim *böylesi* bir duyguyu sevmezdi ki?

Coco, Jo Marie'nin verdiği talimata uyarak, içeri girdikten sonra arkalarından ön kapıyı kilitledi. Otelin içi sessiz ve sakindi. Jo Marie ve diğer misaferlerin çoktan uyuduklarını düşündü.

"Eğlenceliydi," diye kabul etti Katie, merdivenlerden yukarı çıkarlarken. Gecenin ışığı hafifçe basamakları aydınlatıyordu.

"Demiştim," dedi Coco, dayanamayarak. "Dışarıda takılmak, gecenin tamamını kendi başına odana tıkılı kalarak harcamaktan kat kat daha iyi."

Katie nefesini verirken bir şeyler mırıldandı, ardından daha yüksek sesle konuştu. " 'Demiştim' deme fırsatını asla kaçırmayacağını biliyordum."

"Pek sık haklı çıkmıyorum ama."

"Hem de hiç," diye mırıldandı Katie, olabildiğince az gürültü çıkararak basamakları çıkıyorlardı.

Şimdi Katie'ye sorma şansı bulmuştu Coco. "Akşam, toplantı sırasında konuştuğum adamı fark ettin mi?"

Katie duraksadı, eli merdivenin tırabzanındaydı. "Hayır. Fark etmeli miydim?"

Coco tereddüt etti, ne kadar anlatması gerektiğinden emin olmayarak, "İçkisini devirdim, ona tekrar ısmarlamayı teklif ettim ama kabul etmedi," dedi.

"İsim etiketinde ne yazıyordu?"

"Etiket takmıyordu."

"Vay canına," diye mırıldandı ve esnedi Katie. "Mezunlar buluşmasında ortaya çıkan uzun boylu, karanlık ve gizemli bir adam. Doğal olarak seni meraklandırmıştır, kim meraklanmaz ki?"

"Kim olduğunu buluncaya kadar uyumayacağım." Coco, hazırlanırken, son dakikada, son sınıftaki okul yıllığını atmıştı çantasına. Şimdi onu çıkarıp son saniyede partide beliren bu adamı bulmak için fotoğrafların arasında gezinmek için can atıyordu.

Merdivenlerin başına ulaştıklarında Katie bir kez daha esneyerek ağzını kapattı. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Ben de çok gecikmem."

"İyi geceler," dedi Katie. "Öyle görünmüyor olabilir ama gerçekten geldiğim için mutluyum. Benim reddetmemi imkânsız kıldığın için teşekkürler." Kocaman gülümsedi. "Sanırım bu bir başka 'demiştim' anı."

Coco kilide anahtarını yerleştirmişti. "İyi geceler Katie. Sabah görüşürüz ve merak etme 'demiştim' demeyeceğim. Sınırım günde bir defa."

Odasına girince, Coco kıyafetlerini çıkardı, makyajını sildi ve pijamalarını giyip yatağa girdi. Bağdaş kurup, yıllığın sayfalarını çevirmeye başladı, gizemli adamı buluncaya kadar vazgeçmeye niyeti yoktu.

O akşam, o partiye gelen kişiler üzerinde birkaç kez duraksadı. Oğlanların on yılda ne kadar değiştikleri ona şaşırtıcı gelmişti. Saç stilleri dışında, kızlar aynı kalmış gibiydi.

Onu bulduğu zaman, H harfine kadar gelmişti. Fotoğrafını ve ismini gördüğü anda nefesini tuttu.

Hudson Hamilton.

Partideki gizemli adam Hudson Hamilton mıydı?

Coco inanmakta zorlanıyordu. Son sınıfın ikinci yarıyılında birlikte iki ders almışlardı. Nadiren sınıfta çocuğun ağzından bir kelime çıkardı, ancak her sınavda ve testte tam not alırdı.

Hudson ilginç bir inekti. Yaşlı bir adam gibi kareli gömlek ve askılı pantolon giymek ona hiç yabancı şeyler değildi. Modaya tamamen uzaktı.

İtici ya da garip biri değildi, sadece farklıydı. Son derece utangaç olduğunu ve onunla konuşurken her defasında sözcüklerin bir türlü ağzından dökülmediğini hatırladı Coco. Onu dinlemek neredeyse acı vericiydi.

Coco'yu mezuniyet partisine davet etmişti. Lafı ağzında gevelemiş, konuşurken yerde ayaklarını sürümüştü ve konuya girmesi yıllar almıştı.

Şimdi geçmişi düşününce onunla birlikte mezuniyete gitmek için her şeyi verebilirdi Coco. O zaman, Ryan'la olan hastalıklı şey hiç yaşanmamış olacaktı.

Yakın zamanda bir çalışma arkadaşının genç kızına, "İyi görünümlü olanlara değil akıllı olanlara dikkat etmeli," diye öğüt vermişti. "Akıllı olanlardan daha iyi kocalar çıkıyor." Hudson'ın hayatta nerede olduğunu ya da mezuniyet sonrasında ne yaptığını bilmese de, şimdi bu sözleri ona kehanet gibi geliyordu.

Mezuniyet balosu daveti, sanki yakın zamanda olmuş gibi aklına geldi. Hudson, İngiliz Edebiyatı dersinden sonra ona yaklaşmıştı. Onu durdurduğunda sınıfın kapısından çıkmak üzereydi.

"Coco."

"Evet," diye Coco yanıtlamıştı sabırsızca. Yüzme dersine yetişmesi lazımdı, geç kalamazdı.

"Biliyorsun şu dans olayı var." Zemindeki mermer döşemeyi bir hazine haritasını inceler gibi inceliyordu Hudson.

"Dans? Mezuniyet balosu mu?" diye sormuş Coco, sadece gelmesini isteyerek.

"Evet. O dans. Ben isterim ki. . . benim için bir onur olur. . . eğer sen düşünürsen. . . biliyorum bu. . . "

"Hudson," demişti Coco sabırsızca araya girerek. "Eğer beni dansa davet ediyorsan, ben. . ."

"Evet ediyorum," diye sözünü kesmişti, başını bir umutla yukarı kaldırarak.

Coco, Hudson'la herhangi bir sosyal faaliyete katılmayı hayal bile edemezdi. Hudson hariç herhangi biri olabilirdi. "Ben arkadaşlarımla gideceğim, yine de teşekkürler." Kaba olmak istememişti ama geriye dönüp baktığımızda muhtemelen küçümseyici olmuştu. Hudson'ın zamanlaması da, daha kötü olamazdı. Coco yüzme sınıfına geç kalmak üzereydi. Şimdi geçmişe doğru baktığı zaman, onu sosyal ölçekte kendisinden çok daha aşağılarda gördüğünü acıyla kabullendi.

Hudson başıyla onayladı, sanki bu reddedişi bekliyor gibiydi. "İyi eğlenceler."

"Peki," demişti, reddediş iğnesini umutla geri çekerken eklemişti. "Fakat beni düşündüğün için teşekkür ederim." Sonra oradan ayrılmıştı.

Coco, yatağın başlığına yaslandı ve gözlerini kapattı. Pencerenin perdelerini açık bırakmıştı ve parlak mehtap koyun yüzeyini kayarak aydınlatıyordu.

Mezuniyet balosunu takiben, tamamen utanç verici o olaydan sonra, okula dönmek için epey cesaret gerekmişti. Çoğu kişi ondan uzak duruyordu, bu tam da Coco'nun istediği şeydi. Yanında olmasından rahat ettiği tek kişi Katie idi.

Bir kez daha bir öğleden sonra Hudson dersten sonra ona yaklaşmıştı.

"Coco," demişti, onu durdurarak.

İlk başta duymamazlıktan gelmişti Coco ve kapıyı açmıştı, kaçmak için sınıf arkadaşları arasında yol açmıştı. Bir işe yaramamıştı bu. Hudson koridorda onu yakalamıştı.

"Coco... bekle," demişti aceleyle.

Coco sıkkınlıkla iç çekerek durmuştu ama onun yüzüne bakmayı reddetmişti.

"Bilmeni istiyorum ki... Ryan aptalın teki... Üzgünüm."

Coco'nun tek umduğu şey, kaçmaktı. İstediği ya da ihtiyaç duyduğu son şey, özellikle kalabalık koridorun içinden akan sınıf arkadaşlarının önünde rezil oluşunun bahsini açan Hudson'dı.

"Hudson," demişti abartılı bir sabırla. "Söylemeye çalıştığın şeyi takdir ediyorum, fakat diğerleri gibi tam cümlelerle konuşamaz mısın?" Sonra eklemişti. "Ve daha da önemlisi, neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

Hatırlayabildiği kadarıyla, Hudson bir daha asla onunla konuşmamıştı.

Katie, Coco'nun yatak odasının kapısını yumuşak bir şekilde tıklattı. Anılarla sarsılmış bir halde olan Coco, doğrulup seslendi. "Açık."

Üzerinde sabahlığı ve terlikleriyle Katie, Coco'nun odasına girdi. "Işığının yandığını gördüm, sen de uyuyamadın mı?2 diye sordu.

"Gizemli adamı bulmaya çalıştım." Coco yıllığı kapadı ve bir kenara koydu.

"Kim o?" Katie yatağın kenarında oturdu.

"Hudson Hamilton. Hatırlıyor musun?"

Katie başını iki yana salladı.

"Bu hafta sonuna kadar, liseyi bitirdiğimizden beri bir

kez bile olsa onu düşündüğümü sanmıyorum, onu tanıyamadım."

"O kadar değişmiş mi?"

"Hiç hatırladığım gibi değil, burası kesin, ama hepimiz değiştik, değil mi?" dedi Coco kendi sorusuna cevap vererek. Hudson'la daha fazla konuşma fırsatı bulamadığı için üzgündü. Kısa konuşmalarından beri aklındaydı ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini fark etti.

Hudson partide. Elbette evde kalmayı tercih etmiş bir kadınla evli olabilirdi. Bu düşünce aklından geçtiği sırada bile, bunun inandırıcı olmadığını hissetti Coco. Hudson evli değildi ya da birisiyle bir ilişkisi yoktu. Ondan edindiği izlenim bu yöndeydi.

"Neden onun hakkında bu kadar meraklısın?" diye sordu Katie ve yıllığa uzandı. Hudson'ın fotoğrafını bulana kadar sayfaları çevirdi. Kaşlarını çatarak baktı. "Bu o mu? Bizim sınıfta mıydı? Gerçekten onu hatırlamıyorum."

Gerçek şu ki, Hudson bir kızın hatırlayacağı çocuklardan değildi. "Bana karşı duyguları vardı ve ben ona çok kötü davrandım," dedi Coco utanç verici anılarını hatırlayarak. Pişmanlık bastı bir anda. "Kaba ve kalpsizdim." Eğer bütün bunlar doğruysa, özür dilemeliydi. Hiç değilse bu özür, onunla tekrar konuşmak için bir bahane olurdu. On yıl önce olmayan, ama şu anda Hudson'da onu çeken şeyin ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

"Coco, sen asla kalpsiz değildin," diye ısrar etti Katie.

"Tam bir cadıydım. Hudson'ı daima benden aşağı biri olarak düşündüm. Hiçbir zaman Hudson'la birlikte, mezuniyet balosuna ya da sinemaya gitme fikrini bile düşünmedim. Ona böyle davrandığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Katie başını iki yana salladı. "Hiç de bu kadar acımasız olmadın."

"Hudson'a karşı öyleydim."

"Gençtik, hepimiz böyle aptalca şeyler yaptık," dedi Katie.

"Yaptığım şeyi küçümseme, Katie." Coco öne eğildi ve yıllığı arkadaşının elinden aldı. "Gerçekten, Ryan'dan çok da farklı değilim. Herkesin önünde Hudson'ı, bana Ryan'ın bir pislik olduğunu söylemeye çalışırken aşağıladım. Tek arzusu, benim başıma gelenlerden dolayı ne kadar üzüldüğünü söylemekti. Bense, kimse beni o gece olanlarla hatırlamasın diye onu azarladım. Hudson'a ne kadar üzgün olduğumu söyleyeceğim," dedi. Şimdi kelimeleri yüksek sesle dillendirince, aslında onu ne kadar tanımak istediğini fark etmişti.

"Onu tekrar görceksin," diye rahatlatmaya çalıştı Katie.

"Umarım akşam yemeği ve dansa gelmeyi düşünüyordur."

"Yarın öğleden sonra kolayca öğrenebiliriz," diye hatırlattı Katie. "Angie, tüm bu bilgilere sahip ve spor salonunun dekorasyonuna yardımcı olacak."

"Haklısın, peki seni ne uyutmadı, Katie? Hâlâ James'i mi düşünüyorsun?" diye sordu Coco, konuyu kendinden uzaklaştırabilmek için oldukça istekliydi.

"Onu düşünmeyi bırakamıyorum." Katie alt dudağını ısırdı. "Partiden ayrıldıktan sonra, sence, beni aramış mıdır hiç?"

Coco arkadaşını yanıltmak veya Katie'nin bekletisini gereksiz yere artırmak istemiyordu. "Kesin bir şey söyle-

yemem, ama salonu gözleriyle taradığını gördüm. Eminim ki, seni tekrar görmek onun üzerinde bir etki bırakmıştır."

Arkadaşının gözleri umutlu bir beklenti içersindeydi. "Tahmin ettiğimden çok daha zor oldu karşılaşmamız."

"Muhtemelen James için de öyle olmuştur, değil mi?"

Katie hemfikir değildi, başını iki yana salladı. "Öyle düşünmüyorum, beden dilinden ve sözlerinden anladığım kadarıyla tek isteği benden uzak durmaktı."

Katie'nin düşüncelerini James'ten uzaklaştırmak isteyen Coco, tamamen farklı bir konu açmaya çalıştı. "Jo Marie'nin arkadaşı hakkında bize söylediği şey bayağı ilginç, öyle değil mi?"

"Toparlanıp gitmesi çok garip." Katie de başka bir şey hakkında konuşmaktan dolayı rahatlamış görünüyordu.

Coco, "Gerçekten tuhaf," dedi. "Zor zamanlar geçiriyor. Kolayca fark ediliyor."

Genel olarak Katie, başkalarının davranışlarını çözümleme konusunda daha zekiydi, ancak Jo Marie'nin Mark'a duyduğu hisler gözle görülür bir şekilde ortadaydı. Otel sahibi tamirciye karşı olan hislerini kabullenmemiş olabilirdi, ancak Coco'ya göre diğer kadının arkadaşına âşık olduğu açıkça ortadaydı. Coco, onu uzaklaştıran şey her neyse kısa zamanda çözülmesini umdu.

Katie esnedi, Coco da onun yorgun olduğunu fark etti. Sanki bütün bir ömürlük bir zaman birkaç saat içine sıkışmış gibi geldi. Ryan'la karşılaşması ve onun af dilemesi onu sadece şaşırtmıştı. Ve sonra Hudson'a rastlamıştı.

Kendisi Ryan kadar acımasız davranmamış olsa da, Coco'nun da kendi adına bir şeyleri telafi etmesi gerekiyordu. Bir sonraki görüşmelerinde onu hatırladığını ve davranışlarından dolayı çok üzgün olduğunu söylemek istedi.

Yatağın başucundaki lambayı söndüren Coco çarşafların arasına girdi, yorganı omuzlarının üzerinden çekti ve gözlerini kapattı.

Hudson üzerine bu kadar düşündükten sonra, harika bir rüya görmesi şaşırtıcı olmamalıydı ve gördü de. Rüyanın parıltısı yüzünde bir gülümseme bıraktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Çok yorgun olmama rağmen uyumakta zorlandım. Saat bir gibi Coco ve Katie'nin otele döndüklerini duydum ve uykuya dalmadan önce de bir hayli vakit geçti. Sonra da ne yazık ki, alarmım çalmadan çok önce uyandım. Gözlerim uykusuzluk sebebiyle batıyordu, göğsümde de bir ağırlık vardı. Problemin ne olduğunu anlamam çok da uzun sürmedi.

Mark.

Onu kafamdan atmakta kararlıydım ama neredeyse bütün düşüncelerimi sarmıştı. Bir diğer yandan, onun gidişi ve annemle olan ufak sohbetim beni kendime gelmem için yeterince sarsmıştı. Şimdi tekrar değişme, yeni arkadaşlar edinme ve flört zamanıydı.

Flört?

Tam da o anda hatırladım, akşam bir *randevum* vardı. Bir anda beni bir telaş sardı. Rich Marlow'la olan kısa sohbetimiz hoşuma gitmişti ve ardından Facebook fotoğraflarına baktığım zaman gayet iyi göründüğünü fark ettim. Şükür-

ler olsun ki çiftli buluşma planlanmıştı, böylece Rich ile yalnız kalmak zorunda değildim ve tanışma süreci biraz daha doğal ve sıradan olacaktı.

Kahve hazırladım ve kahvaltı için masayı hazırladım. Rover pek yatağından çıkmaya hevesli değildi; kabının doldurulduğunu duyuncaya kadar yatarak oyalandı. Misafirlerimin otele geç geldiğini biliyordum. Daltonlar da yakın zamanda uyanacağa benzemiyordu. Ben de yukarı kattan sesler duyana kadar kahvaltı hazırlamaya başladım.

İlk inen Coco oldu. Yüzünde bir gülümsemeyle, basamaklardan sekerek iniyordu, bariz bir şekilde bir sabah insanıydı, eğer öyle bir şey mümkünse tabii. Benim gibi kafası bulanık biri için bir parça gün ışığı gibi gelmişti.

"Günaydın Jo Marie."

"Günaydın." Kahvesini ve portakal suyunu koydum ve masasına servis ettim.

Biraz sonra Katie de ona katıldı. Doğrudan kahveye uzandı. İyi uyuyabilmiş gibi görünmüyordu. O da bendendi.

"Umarım ikiniz de rahat etmişsinizdir."

"Prenses bir peri gibi uyudum," dedi Coco.

"Ben pek uyuyamadım," diye itiraf etti Katie cümlesinin sonuna bir esneme ekleyerek. Ağzını eliyle örtüp bir kez daha esnedi. "Daha çok köprü altındaki bir trol gibi uyudum."

"Öyleyse bir gündüz şekerlemesi yapsan iyi olur," diye tavsiye verdi Coco, "çünkü bugün uzun bir gün olacak, hele bir de akşam yemeğini düşününce."

"Ben gelmesem mi diye. . ."

"Sakın aklına öyle bir şey getirme," dedi Coco, işaret

parmağını Katie doğru sallıyordu. "Bu akşamki yemek ve dansı es geçmeyi düşünmene dahi izin vermem. Biliyorum, James yüzünden şevkin kırıldı ama inan bana çözülmeyecek şey değil, her şey olacağına varır."

Coco'nun sözlerinin Katie üzerinde pek bir etki bırakmadığını görebiliyordum. Açıkçası Katie'nin bugünkü hengâmeye katılmama isteğini anlıyabiliyordum. Bu uğraşa girmek için benim de şüphelerim vardı.

Yumurtaları pişirmeyi bitirdim ve tabakların yanına salam, sosis ve taze yabanmersini kekleri koyarak servis ettim. Bu kekler Mark'ın en sevdiği... hayır!

Mark'ın düşüncelerimi işgal etmesini reddediyordum. Olmuş ve bitmişti, atlatmalı ve kendi yoluma bakmalıydım.

"Steph'le buluşacağız," dedi Coco keke uzanırken. Saatine göz attı. "Kırk dakikamız var."

"Biz? Bu kadar erken mi?" Katie'nin sözleri isteksizdi.

"Evet, Steph bu sabah bizi evinde bekliyor. Ardından üçümüz beraber öğle yemeği yiyeceğiz ve oradan da okulun spor salonunu dekore etmeye gideceğiz."

"Ah evet, spor salonu dekorasyon işini unutmuşum." Katie isteksizliğini gizlemekten çekinmiyordu.

"Duyduğuma göre Mercedes'te de indirim varmış," dedi Coco, konuşurken elindeki yarım tostu sallıyordu arkadaşına doğru. "Oraya da uğramalıyız. Kim bilir belki bu gece için ilginç bir şeyler buluruz."

"Alışveriş mi yapmak istiyorsun?" Katie alışverişin fikri dahi onu afallatmış gibi sormuştu soruyu. "Hani akşam için giyeceğin şeyi çoktan seçmiştin?"

"Seçtim, ama hangi sağlıklı birey alışverişe direnebilir

ki? Steph dedi ki, bütün takılarda yüzde elli indirim varmış, artı bazı elbiselerde."

Sabah ilk defa Katie gülümsedi. "Alışverişe direnmek. Hiç senlik değil."

Kahvaltılarını bitirdikten sonra odalarında döndüler ve çıkmak için hazırlandılar. Saat on buçuk civarı kapıdan çıkıyorlardı. Öğleden sonraya kadar onları görmeyi beklemiyordum.

Mercedes'e ben de uğrayabilirdim. Uzun zamandır üstüme yeni bir şey almamıştım – çoğu zaman kot pantolonlarımı giyiyordum–ve bacaklarımı en son ne zaman gösterdiğimi hatırlamıyordum bile. Otel sahibi olarak daima etrafta bir işe koşturmam gerekiyordu ve etekler, elbiseler bu iş için pek uygun değildi. Belki de Mercedes'teki indirime ben de bir göz atmalıydım. Yeni bir kıyafet bu akşamki randevu için gerekli ruh halini verebilirdi.

Balayı çiftinden henüz bir ses çıkmamıştı, ben de onların kahvaltıya inmeyeceğini düşünmeye başladım. Bahçede çalışmak için kıyafetlerimi değiştirdim, Seattle'dan sipariş ettiğim lale soğanlarını halletmeyi planlıyordum. Ekim yağmurları başlamadan onların ekilmesini istiyordum.

Rover, kürekleri ve diğer bahçecilik malzemelerini tuttuğum bahçedeki barakaya kadar takip etti beni. Mark'ın benim için inşa ettiği baraka. Sırf onun aklıma gelmesi bile beni öfkelendirdi, barakanın kapısını çarpasım geldi. Her baktığım yerde ondan kalan bir şeyin olması bana hiç yardımcı olmuyordu.

Lale soğanları paketinin arkasını okudum. Duyduğuma göre yıllar önce Skagit Vadisi'nde, bütün Hollanda'dan

daha fazla lale yetiştiriliyormuş, ne kadarı doğru emin değilim.

Kırmızı laleler sipariş etmiştim, *Gül Limanı Oteli* tabelasının altına ve bahçeye onları ekmeyi istiyordum.

Mark'ın yaptığı tabelanın altına.

Bir kez daha öfkemi kontrol altında tutmakta zorlanarak küreği toprağa sapladım. Mark'ın etrafta olmaması onun adına iyiydi, çünkü şu andaki hissettiklerimle karnına bir yumruk indirebilirdim.

Rover'ın havlaması beni kendime getirdi. Bazen yemin bu köpek aklımı okuyordu.

"Bir şey yok," dedim, öfkemi yutarak ve elimden gelen en sakin ses tonuyla. Ağlama hissi neredeyse galip geliyordu. Bir ayağım toprakta diğeri küreğin üzerinde, gözyaşlarını bastırmak için mücadele ettim. Bu kırılgan duruşum sanki benim hayatımdı. Bir yukarı bir aşağı, bir dakika önce köklü bir ağaç gibi sağlam, sonraki dakika kararsız.

"Onsuz daha iyiyim," dedim, tabelanın altında ıslak çimlere uzanmış Rover'a. Patilerinin üzerine kafasını yerleştirmiş, gözleriyle beni takip ediyordu.

Yorumumla birlikte kafasını kaldırıp yana devirdi.

"Gerçekten öyle," dedim ve tabelanın etrafını kazmaya devam ettim, ekim yapmayı planladığım yerler boyunca büyük bir sınır çiziyordum. Mark tabelanın altına beton dökmüştü, o yüzden o tarafı kazmak tabelanın ne eğilmesine ne de devrilmesine sebep oluyordu. Mark hakkında tek bir şey söyleyebilirdim; o da bir projeye başladı mı onu sonuna kadar başarılı bir şekilde bitirdiğiydi. Eminim atom bombası atılsa bu tabela yine de ayakta durmaya devam ederdi.

Tabelanın etrafında kürekle işim bittiğinde, dizlerimin üzerine oturdum ve malayla işaretlediğim yerlere soğanlar için ufak çukurlar açmaya başladım. Rover bana yanaştı ve vücudunu bana yaslayarak beni rahatlatmak istedi.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz." Konuşmaya başlar başlamaz burnumu çekmem gerekti. Gözyaşları beni her şeyden daha fazla sinirlendiren bir zayıflıktı ve ben hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım.

Kalçamın üzerine oturdum ve bahçıvan eldivenlerimi çıkarttım. Ceketimin iç cebinden bir mendil alıp burnumu sildim.

"Tanrım, beni mantıksız adamlardan koru," dedim Rover'a. "İyi atlattık, değil mi?"

Rover yine başını yana eğdi.

"Ciddiyim," dedim istediğimden daha emreder bir tonda.

Otelin dış kapısı aralandığında, lale köklerinin yarısını ekmiştim. Finn Dalton, elinde iki çantayla belirdi ve park alanına doğru yürümeye başladı.

Balayı çiftim çoktan kalkmıştı ve hazırdı. Ayağa kalktım ve dizlerimdeki toprağı silkip eve doğru ilerledim.

"Kahve, portakal suyu ve kek hazırladım," dedim Finn'e.

"Teşekkürler ama biz kendimiz hallettik."

Kapıyı benim için açık tuttu ve beraber içeri girdik.

Carrie merdiven basamaklarının sonunda duruyordu, çantasını omzuna asmıştı. "İkimiz de uykuyu biraz fazla kaçırmışız. Acele çıkmaktan nefret ediyorum, ama uçağımızı yakalamak için hemen çıkmamız lazım."

"Hiç problem değil," dedim. "Sizi ağırlamak benim için bir zevkti."

"Tekrar geleceğiz," diye söz verdi Carrie. "Sedar Koyu'nda harika zaman geçirdik. İnanılmazdı."

Bakışları eşininkiyle buluştu ve aralarındaki güçlü sevgi akışına şahit oldum. Bunu görmek içimde bir ağırlık oluşturdu ve duygularımı dışarı vurarak kendimi utandırmadan önce bakışlarımı kaçırmam gerekti.

Paul, Lewis/McCord Birleşik Üssü'nde birliğine teslim olmak için gitmeden önce kocam ve ben aynı bakışı paylaşmıştık, aynı bağı. Yirmi dört saat sonra Afganistan'a gönderilmişti ve onu bir daha görmedim.

Laleleri ekmeyi bitirdikten sonra Rover'ı günlük yürüyüşüne çıkardım. Sarsılmaz bir kararlılıkla Mark'ın evinin önünden geçen her zamanki yol yerine farklı bir rotayı takip ettim. Yine de onun artık orada yaşamadığını ve bir daha yaşamayacağını kendime hatırlatmam gerekli.

Eve dönünce mutfağı topladım ve Daltonların odasını temizledim. Çarşafları çamaşır makinesine tıktım ve yatağa yeni nevresim serdim. İşlerim bittiği zaman duş aldım, giyindim ve Mercedes Butiği'ne doğru yola koyuldum.

Mağazanın vitrin camına kocaman bir İNDİRİM yazısı yapıştırılmıştı. Sedar Koyu'na taşınmadan önce de birkaç kez mağazanın ismini duymuştum. Yine de henüz yeni bir şey alma fırsatı bulamamıştım.

Mercedes beni görünce gülümsedi.

"Jo Marie," diye seslendi beni karşılayarak, "seni görmek ne güzel."

"Bu akşam bir randevum var," diye ağzımdan baklayı çıkarttım. Benim neyim var? Son zamanlarda ayaküstü

kısa sohbetler yapamaz ya da bir konuşmayı ilerletemez hale gelmiştim. Tekrar dünyaya dönme vaktim gelmişti.

Mercedes'in gülümsemesi genişledi. "Ah o zaman bu akşam için yeni bir şeyler bakıyorsun?"

"Evet, tepeden tırnağa. Elbise ile başlayalım."

"Akşam yemeği randevusu mu?"

Başımla onayladım. "Facebook'tan gördüğüm kadarıyla düzgün birine benziyor."

"Gündelik bir şeyler mi bakıyorsun?"

Tekrar başımla onayladım.

"Tam da şansına, yeni bir şeyler geldi ve tahmin ediyorum üzerinde harika duracak."

Beni çoktan birçok ürünün satılmış olduğu indirim reyonundan mağzanın arkasına doğru götürdü.

Mercedes askıların arasından gri ve denizci mavisi renklerinde bir uzun etek ve kolsuz beyaz bir üst çıkardı. "Bu renkler beraber harika değil mi?" diye sordu.

Kenarından sarkan fiyat etiketini gördüğümde gözbebeklerim büyüdü.

"Bu kolsuz beyaz üst ve mavi kazakla beraber ikisini bir takım yapardım, bu kombini tamamlamak için çok güzel bir kolyem var."

Bütün kıyafetleri ve takıyı aldıktan sonra deneme kabinine girdim ve hepsini giyince kabul ettim ki Mercedes'in gerçekten çok iyi gözleri vardı. Uzun süre kabinin içerisinde kaldım ve aynadaki yansımamı inceledim. TOMS ayakkabılarım bunlarla birlikte çok iyi giderdi. Kabul etmeliyim ki saç kesimi ve kaşlarımı aldırmam da iyi olurdu ama genel olarak halimden memnundum. Kıyafetler parkta bir yürüyüşte kullanılabilecek kadar sıradan görü-

nüyordu ancak aynı zamanda iyi bir restoranda bir akşam yemeğinde giyilebilecek kadar şıktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mercedes, kabinden çıktığım zaman.

"Alacağım, kolyeyle birlikte."

"Harika. Gerçekten çok hoş duruyorsun Jo Marie."

"Teşekkür ederim."

Otele geri dönerken önceden randevu almamı gerektirmeyen kuaföre uğradım. Kırıklarımı aldırdım ve kaşlarıma biçim verdirdim. Önümdeki buluşma için olabileceğim kadar hazırdım.

Eve vardığım zaman çoktan ikindi vakti gelmişti. Kendim için alışveriş yapmayalı bir hayli zaman olmuştu, kendimi yenilenmiş hissettim. Rich ile buluşma fikri gözümü korkutmaktan çok eğlenceli bir şey gibi görünmeye başlamıştı. Bu bir ilerlemeydi. Yine de her yeni biriyle buluşacağım zaman yeni kıyafetlere ihtiyaç duyacaksam yakında beş parasız kalacaktım.

Ben döner dönmez Rover dışarı çıkmak istedi, ben de verandaya çıkıp o işini bitirene kadar orada bekledim. Benim sezgileri kuvvetli köpeğimin Rich Marlow hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Onun yabancı adamlara karşı tepkisi benim için değerliydi. Eğer Rover'ın kanı Rich'e ısınırsa bu Ryder'ın kardeşi hakkında bilmem gereken her şeye yeterdi.

Bahçe yolundan bir arabanın yaklaştığını duydum, bu Bob Beldon'un arabasıydı. Bir gün önce Mark'la beraberlerdi, onun garajını boşaltmasına yardım etmişti.

Bob, Carrie ve Finn Dalton'dan boşalan park yerine park etti.

"Selam Bob," dedim kollarımı kavuşturarak. Hatırladığım kadarıyla, daha önce Bob, Peggy'siz yalnız başına hiç oteli ziyaret etmemişti. Bu beklenmedik ziyaretin sebebini tahmin edemiyordum.

"Jo Marie." Seahawk şapkasını çıkarttı ve dizlerine vurdu.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, açıklaması için bekledim. Kaldırıma yaklaştı ve bir ayağını basamağın üzerine atıp ona doğru eğildi.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordum, hemen konuya giren biri değildi.

"Mark bana uğramamı söyledi."

"Mark?" diye tekrar ettim, sesim kendime yabancı gelmişti. Sakin görünmeye çabaladım ama başaramadığımı biliyordum.

"Neden gittiğini söylememi istedi."

Birden öfke geri dönmüştü. Mark'a karşı saygım bir anda buhar olmuştu. "Kendisi söyleyemiyor muymuş?" dedim hiç bıkkınlığımı gizlemeden. "Seni mi buldu onun yerine konuşasın diye?"

Bob şapkasıyla bir kez daha dizine vurdu. "Ben de pek meraklı değildim, ta ki sebebini açıklayana kadar."

"Nasıl bir bahanesi olabilirmiş ki?" Sesim hiddetten titriyordu.

Bob'un bakışları beni yakaladı. "O seni seviyor."

O da öyle demişti. "Duygularını göstermek için çok garip bir yöntemi var." Eğer sevgisini göstermek için seçtiği yol buysa, onsuz daha iyi olacağımdan emindim. Daha önce de söylemiştim, yine söylerim. Tanrım beni mantıksız, anlayışsız adamlardan koru!

Bob başını salladı, sanki onun için benim öfkeli sözlerimin hiçbir önemi yok gibiydi. "Eğer Mark yapacaklarını kendisi açıklasaydı, senin onu bundan vazgeçirmeye çalışacağını biliyordu ve Mark seni seviyordu, senin onu ikna edebileceğinden korkuyordu. Bu riske giremem dedi."

"Ne?"

"Belki de içeri geçip konuşsak daha iyi olur Jo Marie. Söyleyeceklerimi duymadan önce otursan daha iyi olur."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hemen sabah oluvermişti. Coco saatine baktığında, akşamki buluşmanın süslemeleri için okula gitmesi gerektiğini fark etti buna inanamıyordu. Stef'in evinde, yıllarca konuşmadığı birkaç sınıf arkadaşıyla tekrar iletişim kurmuştu. Ve doğal olarak, dedikodu yapmışlardı. Tom Peters çok pahalı bir Porsche kullanmaya başlamıştı ve erkeklerden biri bunun kiralık olduğunu keşfetmişti. Hailey Gentry boşanıyordu ve bu onun ikinci evliliği idi. Öğrenilecek ve paylaşacak çok şey vardı.

Katie öğle yemeğinde çoğu zaman sessiz kalmıştı. Coco, Katie'nin James için üzüldüğünü biliyordu. Bu ilk karşılaşma için beklentileri çok yüksekti.

Katie her zaman aşırı duyarlı olmuştu. Bu kötü değildi, onun mükemmel bir sosyal hizmet uzmanı olmasının sebebiydi. İlk tanıştıkları andan itibaren Coco, Katie'nin büyük, cömert bir kalbe sahip olduğunu biliyordu. Haklıyı savunur ve başkalarının hatalarını düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Onu özel kılan da buydu.

Coco, Katie'nin hiç kimseyi, kasten incitmeyeceğinden emindi. Belki de James'le bu gece tekrar konuşabilirdi Katie.

Spor salonunda Coco, Angie Palmer'la karşılaşmıştı. Öğle yemeğinde onunla konuşmayı umuyordu, ancak Angie üç sandalye geride oturmuştu ve konuşmak imkânsızdı.

"Hey, Angie, bir dakikan var mı?"

"Tabii ki, neye ihtiyacın var? Ve bu arada, teşekkürler."

"Efendim?"

"Dekorasyona yardımcı olduğun için."

"Önemli değil," dedi Coco. "Sana Hudson Hamilton hakkında bir şey sormak istemiştim."

Angie kaşlarını çattı. "Kim?"

"Hudson Hamilton."

"Sınıfımızda olduğunu biliyorum," dedi Angie, düşünceli görünüyordu. "Değil mi?"

"Evet, sınıfın ineğiydi?

"Ah doğru, Hudson kahverengi saçlı, asosyal olan? Aklımda çok şey var, özür dilerim, ne öğrenmek istiyorsun?"

"Dekorasyona mı yardımcı olacak?"

"Hayır, bunu ondan asla isteyemezdim."

"Neden?"

"Hadi Coco, ciddi değilsin değil mi? Onun kim olduğunu bile pek hatırlayamıyorum."

Coco ciddiydi. Mümkün olan en kısa sürede onu tekrar görmek istiyordu. Umarım akşam yemeğinde şansı olurdu. "Bu gece geliyor, değil mi?"

"Sanırım."

"Kontrol edebilir misin?"

Sinirli görünen Angie, dekorasyon ekibine baktı. "Daha sonra bakabilir miyim, burada yapacak çok şey var Coco. Hudson'a olan bu ani ilginin sebebi nedir?"

"Dün gece onunla karşılaştım."

"Değişmiş mi?"

"Hayır... evet. Onu tanıyamadım, ama o bu daha çok benim yüzümdendi. Hepimiz değiştik, değil mi?"

"Donny Applegate değişmemiş," diye seslendi Lily Franklin.

"Donny Applegate'in kim olduğunu hatırlatır mısın bana?"

"Donny, son sınıfta sergilenen oyunun başrolüydü. *Bülbülü Öldürmek* oyununda Atticus Finch'i oynadı, hatırlıyor musun?"

Coco cevap vermedi.

Angie kıkırdadı. "Sınıftaki herkesi hatırlamayan tek kişi ben değilim."

"Peki ya Donny?" Katie, Coco'ya katılmak istedi. "Onu bu kadar özel yapan nedir?"

"Gerçekten hiçbir şey," dedi Angie, "Hâlâ oyunculuk yapıyor, Ashley Lambert onu bir televizyon reklamında gördüğünü iddia ediyor."

"O muymuş peki gerçekten de?"

Angie omuz silkti. "Bilemiyorum, bilgi formunu geri göndermedi."

"O halde toplantıya katılmıyor mu?"

"Sanmıyorum, ancak Ashley onu hemen tanıdığını söyledi."

"Evet Coco, şimdi yardıma hazır mısın?"

"Hazır, istekli ve güçlüyüm, bana ne yapmam gerektiğini söyleyin."

Görevi masaları dekore etmekti. Angie kestane ve altın renklerinde masa örtüleri kiralamıştı. Katie'nin yardımıyla: Coco, her masaya mezuniyet yılına ait hatıra ile eşyaları yerleştirdi. CD kapakları, eski dergiler, sınıf fotoğrafları gibi.

Lily, "Hey, Coco, bu çok hoş!" dedi.

Yine Katie'nin yardımıyla her masanın ortasına süsler bir şeyler yerleştirdiler. Dekorasyon malzemeleri ucuz ve basitti ama bittikten sonra Coco masaların güzel göründüğünü düşündü.

Her şeyi saat dörde kadar tamamlamışlardı, bu da akşam için giysilerini değiştirmelerine fırsat verdi.

Angie, Coco'yu durdurdu. "Hudson'ı sormuştun."

"Evet." Coco duyduğu heyecanı gizlemek için zahmet etmedi. "Bu gece için para ödeyip ödemediğini gördün mü?"

Angie dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu ve açtı. "Bakalım, Hudson Hamilton, Hudson ismini tuhaf bulan var mı?" Kayıtlarını tararken mırıldandı.

"Muhtemelen bir soyad," dedi Katie.

"Korkunç bir isim," dedi Lily, Angie'nin arkasında durdu.

Coco, "Bence o kadar da kötü değil," dedi.

"Hudson?"

"Aslında," dedi Katie, "Çin'de Hudson Taylor adında ünlü bir Hristiyan misyoner var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onun hakkında bir şeyler okudum."

"Sen hep okumayı severdin, değil mi?" Lily, Katie'ye baktı. "O burada, fakat anketi doldurmadı, başka söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

"Ah," dedi Coco, hayal kırıklığını gizlemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"James Harper'ın akşam yemeğine kaydolduğundan emin olmak için tekrar kontrol eder misiniz?" diye sordu Katie.

"Tabii ki geliyor," dedi Coco.

Angie bilgisayar ekranına baktı. "Programdan daha yeni çıktım, ikiniz bu geceye kadar bekleyemez misiniz?"

"Sanırım bekleyebiliriz," dedi Katie, huzur içinde.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Angie, küçük ekrana odaklanarak. "Evet, James para ödedi, sana bunu daha önce söylemedim mi?"

Katie cevap vermedi.

Spor salonundan çıktılar. Angie ve Lily, yemek şirketine yardım etmek için geride kalırken, Coco ve Katie otoparka doğru yürümeye başlamıştı.

Katie, Coco'nun arabasına yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. "Bir mi yoksa iki kişi için mi para ödeyip ödemediğini sormalıydım," dedi.

"Neden sormadın?" Coco arabayı çalıştırdı.

"Korkuyordum. James, kız arkadaşını getiriyorsa dayanacağımı sanmıyorum."

"Katie ..."

"Biliyorum, biliyorum, vazgeçmem lazım," dedi Katie. "Bu akşam nihai cevabımı alacağım ve her neyse kabul edeceğim, başka seçeneğim yok."

Coco, arkadaşına ilişkiler konusunda ders verecek bir konumda olmadığını hissediyordu. Kendisi erkeklerle ilişki kurmakta hiç zorlanmazdı. Bununla birlikte, herhangi biriyle ciddi bir şekilde yakınlaşmaya başladığında, ayrıl-

mak için bir bahane bulurdu. Güven konularını bu işe hiç karıştırmazdı. Ryan'ı suçlamak istiyordu, ama gerçek şu ki, sorun ondaydı. Bu yüzden gerçekten harika birkaç adamın hayatından çıkıp gitmesine izin vermişti.

"Korkarım," dedi Coco, sözlerini dikkatle seçerek, "James'i kafanda büyüttün, o senin ilk aşkının kahramanıydı ve yıllar geçtikçe onu şövalye ya da prens haline getirdin. Yanlış yapamazdı, o gözünde mükemmeldi ama gerçek şu ki herkes gibi James'in de kusurları var, "dedi.

"Elbette öyle, tek istediğim bir şans.

"Ona ve kendine karşı fazla baskı uyguluyorsun, Katie, tek bir hafta sonunun on yılı yerine getirmesini bekleyemezsin."

Arkadaşının söylediği şey doğruydu ve Katie'ye umut vermişti.

Sessizce otele döndüler. "Duş alıp üstümü değiştireceğim.

"Evet ben de." Coco koridora çıktı, ama odasına girer girmez fikrini değiştirdi. Hudson hakkında her zamankinden çok daha meraklıydı.

Yatağa oturdu ve dizüstü bilgisayarında Googl'a Hudson Hamilton'ın adını girdi. Üç tane Hudson Hamilton buldu.

İkinci Hudson'ın biyografisi derhal dikkatini çekti. Sayfayı kaydırdı ve fotoğrafını buldu; onun olduğunu teyit etti.

"Hudson," diye tekrarladı kalbi çarpıyordu. "Gerçekten mi?" Tanrı aşkına, diğer sınıf arkadaşlarından herhangi birinin onun hakkında bir bilgisi olup olmadığını merak etti. Lisedekinden çok farklıydı. Hudson'ın sosyal açıdan

yetersiz olduğunu hatırladı. Onunla her konuştuklarında dili düğümlerle bağlanmış gibi görünüyordu ve kelimeler ağzından pek de mantıklı çıkamıyordu.

Dizüstü bilgisayarını yanına alarak yataktan atladı ve Katie'nin kapısına vurdu.

"Açık," dedi Katie.

Coco, bulduğu şeyi paylaşmak için can atıyordu. Odaya daldı. "Buna inanmazsın," dedi Katie'nin yatağında zıplayarak.

Arkadaşı başını saran bir havluyla duruyordu. "Neyc?"

"Hudson."

Katie kaşlarını çattı ve gözlerini kıstı. "Bana neden Hudson'a takılıp kaldığını söyler misin?"

"Bilmiyorum. Bunu ben de merak ediyorum. Belki de onu okulda önemsemediğimiz için." Coco büyülenmiş gibiydi. Bir mazeret icat etmek yerine Katie'nin görmesi için bilgisayar ekranını çevirdi. "Hudson Washington Üniversitesi'nde çalışıyor, en ileri tıbbi araştırmaları yapıyor."

Katie tepkisiz kaldı. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet, yani, o kadar akıllı ki, aslında lisede de bunu biliyorduk. İnsan hayatıyla ilgili bir şeyler yapıyor. Ve çok başarılı."

"Sen de zekisin."

"Pek sayılmaz, uygulamalar geliştirmekte iyiyim." Coco kendi yeteneklerini övmek istememişti. Çalışmalarından hoşnuttu, ancak Hudson'ın çalışmaları daha önemliydi, ne de olsa insanların hayatı değişiyordu.

Yıllar önce Hudson çıkma teklifi ettiğinde, onu reddetmişti. Şimdi her şeyi telafi etmek onu kendi dansa kaldırmak istiyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bob'un kendini rahatsız hissettiği belliydi. "İçeri gel," dedim, kalbim çarpıyordu. Bana ne söyleyeceğini duymaya hasrettim, aynı zamanda Mark hakkındaki gerçeği duymaktan korkuyordum.

Bob, beni takip etti. Rover da her şeyi öğrenmek ister gibi peşimizdeydi.

"Çay yapayım mı?" Annem ciddi bir tartışma yapmak istediğinde ya da beni rahatlatma ihtiyacı hissettiğinde hep çay yapardı.

"Olur," dedi Bob. Oturma odasına girdi ve kanepenin en ucuna oturdu. Yine şapkası elindeydi ve yavaş yavaş döndürüyordu.

Çay yaprakları üzerine kaynar suyu, dökerken ellerim titredi. Tepsiyi düşürmekten korktum.

"Demlenmeye bırakacağım," dedim Bob'a katılarak. Sandalyenin tam karşısındaki koltuğa oturdum ve dizlerimin arasında ellerimi dua eder gibi birleştirdim. Rover, halıda ayaklarımın yanına oturdu. Nefesimi tuttum ve bekledim.

Bob başını kaldırdı ve konuşmadan bir süre bekledi. "Mark senden sanırım iki sene önce Sedir Koyu'na taşındı. Garip görünüyordu. Sen kasabaya taşınana kadar Peggy ve ben onu pek görmezdik. Sen geldikten kısa bir süre sonra ondaki değişimden bahsettik."

"Ne gibi?" Daha önce hiç kimse bunlardan bahsetmemişti. "Daha konuşkan oldu. İnsanlarla görüşmeye başladı. Çok yetenekli bir zanaatkardı. Çizgisinden hiç ödün vermezdi."

"Kasabaya taşınmanın bunlardan herhangi biriyle ne ilgisi var?"

"Peggy, Mark'ın sana âşık olduğunu söylüyordu. Bunlar hakkında pek fazla şey bilmiyorum, bunu açıklamayı eşime bırakıyorum. Peggy, Mark'ın aşkını ilan etmek için kocanın öldüğünden emin olmanı beklediğini söylüyor. Sanırım mantıklı," dedi Mark.

Peggy haklıydı. Ben kör olmuştum. Ama artık hiçbiri önemli değildi."

"Başlıyorum," dedi Bob. Şapkasını bir kenara bıraktı. "Peggy birkaç hafta önce Mark onunla nasıl bir araya geldiğim hakkında sorular sorduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Karanlık ve derin bir sırrının olduğunu biliyorum ve ne olduğunu öğrenmek istedim." Şimdi bunu itiraf etmek beni utandırmıştı.

"Peggy sorduğunda, onun Almanca bildiğini düşündüğümü söyledim."

"Evet," dedim. "Peggy bahsetmişti."

"Mark'ın dillere yakınlığı var, altı ya da daha fazla dili konuşuyor, akıcı bir şekilde Almanca, İspanyolca, İtalyanca, Çince ve Arapça."

"Arapça?" dedim. "Gerçekten mi?"

Bob halıya baktı ve başını salladı. "Evet, gitmeden önce Mark hikâyesinden bahsetti. Onu anlamak için ailesinin güçlü bir askeri altyapısının olduğunu bilmelisin. Hem babası hem de büyükbabasının kariyeri askeri idi. Dedesi büyük bir İkinci Dünya Savaşı kahramanıydı. Babasının Vietnam'da madalya aldığını biliyordu. Mark'ın da askere alınması bekleniyordu ve üniversite mezuniyetini takiben babası ve dedesi gibi orduya katıldı."

"Asıl ismi Jeremy," diye fısıldadım. Bana gönüllü olarak söyledi. "Mark aslında babasının adıydı."

"Sana bunu söylemiş olabileceğini düşündüm. Hâlâ onu Mark olarak kabul ediyorum."

"Ben de." Ben onu hep böyle tanımıştım ve Jeremy bana yabancı gelmişti.

"Mark buraya taşınmadan önce babası öldü."

Bunları Mark'ın kendisinin anlatmamış olması beni incitiyordu.

"Yirmili yaşlarındayken ölen bir kız kardeşi varmış. Kansermiş, sanırım. Annesi çok üzülmüş ve kısa bir süre sonra o da ölmüş. Birkaç yıl sonra da babası. Tüm ailesi gitti ve hepsi kısa bir süre içinde. "

"Yani sadece Mark mı kaldı?"

"Sadece Mark," diye doğruladı Bob. "Özellikle babasına yakındı."

Bildiğim kadarıyla. Mark, babasından bana bahsettiği zamanlarda, sözleri ve sesi sevginin derinliğini ve gururunu ortaya koymuştu.

"Mark, Irak'ta göreve başladı."

"Tercüman olarak mı?"

"İstihbarat toplamaya çalıştığı bilgisi dışında, tam emin değilim, ordunun nasıl çalıştığını ne kadar bildiğini bilmiyorum."

"Paul ile evlendiğinde öğrenmiştim."

"Ben Nam'da yaşıyordum ve yeryüzündeki cehennemdi, bahse varım ki Irak'ta da işler hiç kolay değildi."

"Şüphesiz," dedim.

Bob, şapkasını tekrar döndürmeye başladı ve öne eğildi. "Mark, kendisi ve ailesi için kişisel risk almakla yükümlü, önemli bir Iraklı adamla birlikte çalıştı ve ikisi kardeş gibi yakındı. İbrahim evlendiğinde Mark düğüne katıldı ve İbrahim oğluna Jeremy ile uzaktan bağlantılı bir isim verdi. "

Bob'un bana anlatacağı şeyden korkarak gerilmiştim.

"İbrahim ve eşinin ikinci bir çocuğu oldu, bir kız. Mark ikisini de kendi çocuğu gibi seviyordu."

"Ve...?" Boğazım düğümlenmişti.

"Bir gün Mark'ın takımına Irak'tan çekilmeleri emredildi, ne olup bittiğini ya da nedenini İbrahim'e söylemesine izin verilmedi, Amerikan askeri tesisi bir gecede ortadan kayboldu."

Gerilmiştim. Mark, arkadaşlarına ne olup bittiğini veya nedenini söyleyemediyse... "İbrahim ve ailesine ne oldu?"

Bob sanki sözlerini hafifçe tartıyor gibi cevap vermedi. "Emir kesindi: İbrahim'e hiçbir şey söylemeyecekti. Bu emirler ne kadar az bilinirse o kadar iyiydi.

"Yani Mark'ın arkadaşını ve ailesini terk etmek zorunda kaldığını mı söylüyorsun?" Elbette durum anlaşılırdı. İbrahim, eşi ve çocukları için riskli bir durumdu. Amerikalılarla ilişkisi olduğu bilinen herkes savunmasız kalırdı.

"Evet, ordu, Mark'ı tanıyordu ve en kötüsü, İbrahim'in

tüm Amerikalılara yaptığı yardımdan sonra, kaderinin tüm ülkeyi ele geçirmek isteyenlerin merhametine bırakılmasıydı."

Tüylerim ürpermişti.

"Amerikan Ordusu ile işbirliği yapanlara ve onların ailelerine yapılanların korkunç detaylarına girmeme gerek yok."

Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm. Mark bana bir korkak olduğunu, kara delikten sürünerek çıktığını, arkadaşını terk ettiğini anlatmıştı, sanırım kastettiği buydu. Ama başka seçeneği yoktu, emirleri yerine getirmek ve aileden biri olarak gördüğü adamı geride bırakmak dışında.

"Arkadaşını terk etti, öyle değil mi, arkadaşı artık ölü."

"Şimdi konuya geliyorum."

"Tamam." Koltuğumun ucunda oturuyordum.

"Mark, vicdanının aksine, emirlere uydu. Durumdan nefret ediyordu, bu konuda tartışma çıkardı ve neredeyse üstlerine saygısızlıktan askeri mahkemeye çıkacaktı. Unutma, ailesinin uzun bir askeri geçmişi var, ya aile ismine leke sürecekti ya da emirlere uyacaktı."

"Emirlere uydu." Kendi kendime mırıldandım. "Bunun için kendinden nefret ediyordu."

"Ve tahmin edebileceğin gibi depresif bir hale büründü. Kimse onun ordudan ayrılmasını beklemiyordu, hele babası ve büyükbabasını düşününce. Mark'ın da aynı yolu izlemesi bekleniyordu. Eğer İbrahim olmasa, öyle de olurdu."

"Ailesini de kaybetmesi ile aynı zamana denk geliyor, değil mi?" Bob'un bana söylediği her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Depresyon, kendinden nefret etme, kendini sevdiği herkesi hayal kırıklığına uğratıyor gibi hissetmesi.

"Sen onun kurtuluşuydun Jo Marie; kasabaya yeni gelmiş, yas tutan ve kendini kaybetmiş biriydin ve tam olarak Mark'ın ihtiyaç duyduğu kişi oldun. Sana âşık olmak ona bir amaç vermişti. Ne yapması gerektiğini kabullenmesi uzun zaman aldı."

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturmuştum, Sanki dağılmaktan korkuyordum. "Bana Mark'ın Irak'a dönmeye karar verdiğini söylemek üzereydin, değil mi?"

"Gitti bile, Jo Marie. Eski bir silah arkadaşından, İbrahim ve ailesinin zor durumda olduğunu, Mark'ın yardımına ihtiyaç duyduklarını öğrenmiş. Çok zor durumdalarmış. Gitmemesi için onu ikna etmeye çalıştım, başaramadım."

"Yalnız gitti üstelik." Bu bir soru değildi, çünkü cevabı zaten biliyordum.

Bob'un yüzü kasvetli ve soluktu. "Hükümet teskeresine bağlı olmadan ayrıldı, bu yüzden herhangi bir siyasi hakkı ya da bağlantısı yok, kendi başına ve tamamen yalnız."

"İbrahim hayatta mı?"

"Evet, Mark'ın son aldığı habere göre hayatta. Daha ne kadar hayatta kalır bilmiyor."

"Mark arkadaşı İbrahim ve ailesi için geri mi dönüyor?"

Bob yine bakışlarını kaçırdı. Bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu söylemesine gerek yoktu.

"Bir şekilde başka bir haber aldı mı durumla ilgili?"

"Hayır, İbrahim'e dair başka bir şey duymamış."

"Yine de İbrahim ve ailesinin nerede yaşadığına dair bir fikri olmak zorunda ve...ve onları bulsa bile, nasıl yardımcı olabilir ki? Üstünden yıllar geçti."

"Evet, neredeyse beş yıl. Benim sorduğum soruları soruyorsun, aynı şüpheci yaklaşımı ve itirazı ben de yaptım. Kimse İbrahim'in hayatta olup olmadığından tam olarak emin değil. Hatta nerede olduğundan bile emin değil."

Kalbim sancı veren bir hızda atıyordu. "Fakat Irak'ın büyük bir kısmı radikaller tarafından kontrol altında." Bob'a onun bilmediği bir şey söylemiyordum. Haber bültenleri, Irak'tan gelen cinayet haberleriyle doluydu, özellikle Amerikalılara karşı olanlarla. Eğer Mark'ın bir zamanlar Amerikan Ordusu personeli olduğunu ve esir düştüğünü öğrenirlerse, ona ne yapacaklarını düşünmek istemiyordum. Korkudan nefesim kesildi.

"Jo Marie, Mark sana bütün bunları söylememi, açıklamamı istedi benden, eğer olur da dönemezse diye. . ."

"Orada ölebileceğini bilerek gitti." Aklından neler geçtiğini anlayamıyordum. Gözlerim yaşlarla doldu, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Bu olanlar, Mark'ın Bob'a ahşap işleme aletlerini verirken, istemeden kulak misafiri olarak duyduğum şeyi açıklıyordu.

Bob'un bakışları üzerimdeydi. "Seni hayat sigortasının hak sahibi olarak beyan ettiğini de bilmelisin."

Nefesim kesildi. Başımı birkaç kez iki yana salladım. Mark'ın onun parasını isteyeceğimi düşünmüş olması anlaşılmazdı. Zaten Paul'un sigorta poliçesinin hak sahibiydim. Eminim onun sigortasını almamın benim için ne kadar zor olabileceğini biliyordu.

"Ayrıca evin satışından elde edilen fonların icracısının sen olmasını istedi, bunun babasının adına senin seçeceğin bir hayır kurumuna verilmesini istiyor."

Boğazımdaki düğüm beni konuşamaz, yutkunamaz hale getirmişti.

"Üzgünüm, Jo Marie, bunları duymanın zor olduğunu biliyorum"

Ağzımdan sadece bir kelime çıkabildi "Fakat . . . ?"

Bob'un yüzü acıyla çökmüştü. "Aynı soruları ben de sordum. Oldukça riskli dedim ama söylediğim hiçbir şey onu kararından vazgeçirmedi. Her ne olursa olsun Irak'a dönmeye ve arkadaşına yardım etmeye kararlıydı."

"Niçin..."

"Jo Marie, senin için yaptı."

"Benim için mi?" Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer benim için bir şey yapacak olsaydı, burada Sedar Koyu'nda yanımda kalır ve beni severdi. Birbirimizin en iyi arkadaşıydık. Zamanla belki daha fazlası olacaktık. Bunun potansiyeli vardı ve şimdi Mark her şeyi bir kenara atıp gitmişti. Ne için? Ben bir kahraman istememiştim ki.

"Mark kendini hiçbir zaman sana layık görmedi," diye devam etti Bob.

İnanmayarak ağlamaya başladım.

"Mark vicadanına karşı gelerek ve emirlere uyarak bir korkak olduğunu düşündü. Kalbinde ve zihninde bu kararın yanlış olduğunu biliyordu."

"Başka seçeneği yoktu ki."

"O tam tersine inanıyor. İbrahim ve ailesine ne olduğunu buluncaya kadar vazgeçmeyecek. Ve açıkçası, Irak'taki kaosu düşününce, bunun mümkün olduğundan emin değilim. Senin için en iyisi onu aklından çıkarmak. Muhtemelen bir daha geri dönmeyecek Jo Marie. Bunu kabullenmeli ve hayatına devam etmelisin."

İnanmayarak şaşkınlıkla suratına baktım.

"Bu Mark'ın sana söylememi istediği şey. Kendisinin sana karşı yapamayacağını bildiği şey."

"Bana son mesajı bu mu?"

"Hayır," diye araya girdi Bob. "Son mesajı, seni sevdiği ve ona doğru olduğuna inandığı şeyi yapmak üzere gereken cesareti verdiğin için sana minnettar olduğu."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ben hazırım," dedi Katie, o akşamki buluşma için evden çıkmalarından tam yarım saat önce. Çok gergindi, gerginden de öteydi hatta. Bu gece o geceydi. Bu, onun James'le son şansıydı.

"Biraz erken değil mi?" diye itiraz etti Coco.

Katie arkadaşının randevularına geç kalma huyu olduğunu biliyordu ama Coco'nun da giyindiğini, hazır olduğunu gördü. Harika görünüyordu, gerçi hep öyleydi ya. Sade bir kolsuz beyaz gömlek, altına enine çizgili mavi-beyaz bir etek, üstüne de İrlanda yeşili bir süveter giymişti.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi Katie, arkadaşının doğal tarzına hayran kalarak.

"Sen de öyle," dedi Coco vurgulu bir şekilde.

"Gerçekten mi?" Katie kendi kıyafetine çok özen göstermişti. Ama tabii etkilemeye çalıştığı tek insan James'ti. Eğer James bu akşam ona ikisinin birlikte olma ihtimallerinin olmadığını bir daha söylerse, James'in kararını kabul

edecekti. Ama tüm benliğiyle bunu yaşamamayı umuyordu. Tek umudu şuydu ki, eğer James onu bir dinler ve Katie'nin yaptığı şeyi neden yaptığını anlarsa, onunla olmayı tekrar denemeye yanaşırdı.

"Oraya erkenden gitmeyi gerçekten çok istiyorum," dedi Katie, küçük el çantasını karnına bastırırken Coco'nun odasının dışındaki koridorda volta atarak. "James kapıdan içeri girdiğinde orada olmak istiyorum, beni görmezden gelemesin diye."

"Anladım. Sorun değil," dedi Coco ve Katie'nin kolunu güven verici bir şekilde sıktı. "Hadi o zaman."

Coco'nun bunu itiraz etmeden kabullenmesi Katie'yi şaşırttı. "Sana uyar mı? Yani, sen genelde oraya erken gitmeyi sevmezsin. İstersen beni oraya bırakıp devam edebilirsin."

"Hiç sorun değil," dedi Coco ve kendi el çantasına uzandı. "Benim de kendime göre sebeplerim var." Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

İki kadın basamakları birlikte indiler. Jo Marie ortalıkta değildi, yine de Jo Marie'nin onlar dışarı çıkarlarken fotoğraflarını çekmesi ve otelin Facebook sayfasında paylaşması hakkında kısaca konuştular. Aslında Katie yolunun kesilmemesinden çok memnundu. James gelir gelmez onunla konuşma işi onu çok geriyordu.

Tahmin ettiği üzere, oraya ilk varan onlar oldu. Lise spor salonunun hali adeta onları geçmiş yıllara götürüyordu. Duvarlar onların zamanından kalma fotoğraflarla ve geçmişin önemli sinema, müzik figürlerinin posterleriyle kaplıydı. Katie bu hatıraların James'in kalbini tekrar o özel zamana ve bir zamanlar paylaştıkları aşka döndürmesini umdu.

Coco, Katie'yi kapının yanında bıraktı. Dışarıdan sakin görünüyor olsa da kalbi çarpıntı içindeydi. Fena halde sıktığı çantasının tek parça kalmış olması bir mucizeydi.

Altı civarı birkaç sınıf arkadaşları geldi. Onunla birlikte mezun olan arkadaşlarını hangi masada oturduklarını öğrenmeleri için Angie ve Lily'ye yönlendirirken, Katie kendini karşılama komitesinden biriymiş gibi hissetti.

Altıyı on geçe gibi, James ilk kez gözüne çarptı. Hemen nabzı hızlandı.

James de onu gözlüyor olmalıydı çünkü başta tereddüt etti, yine bir yüzleşme yaşamaktan korkuyormuş gibi adımları yavaşladı. Katie elini ona tereddütlü, titrek bir şekilde uzattı ama James karşılık vermedi.

Katie'nin durduğu yerde, James onu pek de yok sayamazdı. "Birkaç dakika konuşabiliriz belki diye düşünmüştüm," dedi Katie, o yaklaşırken.

James öfkeyle baktı. "Katie, bu konuşmayı dün gece zaten yaptık. Benim açımdan söylenebilecek başka bir şey yok."

"Yanılıyorsun," diye karşı çıktı Katie, sesinin güçlü ve sakin kalmasından memnun kalarak, özellikle de vücudunda başka her yer titrediği için.

"Ben artık seninle uğraşmak istemiyorum, Katie. Benim için hiçbir önemin yok, hem de bayağı bir zamandır."

Katie onun acı veren sözcüklerini duymazdan gelmeyi seçti. "Beni neden yok saymak istediğini anlıyorum," dedi James'e, yaralı duygularının sesine vurmasına izin vermemek için elinden geleni yaparak.

"Öyle mi?"

"Sana davranış şeklime misilleme yapıyorsun."

James acıyan bir tavırla kafasını iki yana salladı, sanki Katie için üzülüyormuş gibi. "Aramızda olanlar uzun süre önceydi. Artık bitti."

"Bitmedi, James ve sen beni dinleyene kadar da bitmeyecek."

"Duymak isteyebileceğim her şeyi duydum," dedi James, sesi dondurucu bir noktaya gelerek. Serinlik, Katie'nin kanını soğutmaya yetti.

James ona doğru geldi, Katie uzandı ve elini onun koluna koydu. "Üç dakika," diye yalvardı. "Senden tek istediğim bana üç dakika vermen."

İçeri giren diğer çiftler yanlarından geçti. Katie bu konuşmayı bir kapı ağzında yapmanın pek de güzel bir fikir olmadığını fark etti.

James'in bakışlarında hâlâ şüphe vardı.

"Üç dakika istiyorum, çok mu?" dedi Katie sessizce. "O sürenin sonunda eğer benim söylediklerimi beğenmezsen, o zaman yollarımızı ayırırız, kırgınlık dargınlık olmadan."

James nefesini verdi ve kollarını kavuşturdu. "Bir şartla."

"Ne istersen."

"Sana üç dakika vereceğim, sonra beni akşamın geri kalanında rahat bırakacaksın. Bu akşamın keyfini çıkarmak istiyorum, rahatsız edilmeyi beklemeden. Kötülük, acımasızlık etmek istemiyorum. Katie, lütfen, aramızdakinin bittiğini kabul et işte."

Kelimeleri hazmederken Katie'nin gözleri büyüdü.

"Kabul mü?" diye sordu James.

Katie'nin duyduğu şeyi anlaması bir saniye sürdü, sonra gülümsedi. James kendinin ona karşı hissiz kaldığını düşünüyor olabilirdi. Ama isteği tersini gösteriyordu, Katie'nin umutlarını yeşertiyordu.

"Kabul," diye yanıt verdi Katie, James'in onun yanıtını beklediğini fark edince.

James bitirmemişti. "Bir de bu akşamdan sonra benimle tekrar iletişime geçmeyeceğine söz ver."

"Hiç mi?" Katie sertçe yutkundu.

"Hiç," dedi James keskin bir dille. "Dediğim gibi, artık seninle bir işim olsun istemiyorum. Hayatımdan tamamen çıkmanı istiyorum, kesinlikle. Beni Noel kartları listene ekleme ve beni Facebook'ta ya da herhangi bir sosyal medya sitesinde arkadaş olarak ekleme."

"Onu denedim zaten. Beni kabul etmedin."

"İnsan anlaşılacağını düşünüyor," diye mırıldandı James sessizce.

Katie aşk ve nefret arasındaki çizginin lazer inceliğinde olabildiğini uzun bir süre önce öğrenmişti. James'in onu hayatının dışına çıkarmayı bu kadar katı bir şekilde istemesi, Katie'ye aslında onunla ilgili duygularının ne kadar derin olduğunu kabul etmeye gönülsüz olduğunu anlatıyordu. Bu ona umut verdi ve Katie bu umuda iki elle sarıldı.

"Anladın mı?" diye sordu James. "Şartlarımı kabul ediyor musun?" diye tekrar etti sabırsızca.

"Tamam. Anladım." Konuşma konusunda o kadar gergin olmasına rağmen, James'in müdahaleciliği onu gülümsetti. Tekrar aynı şeyi düşündü, James acaba biraz fazla mı itiraz ediyordu? Bunu ancak umabilirdi. Girişten kenara çekildi ve James'i spor salonunun uzak köşesine çekti, basketbol potasının altında durdular.

Katie'nin yanına geldiğinde, James saatine baktı. Sanki James gerçekten de kronometresini açmış gibiydi. Katie

üç dakika sonra bir alarm ötmesini ciddi ciddi bekliyordu. Derin bir nefes aldı ve lafa girdi.

"Senden ayrılmak beni neredeyse öldürdü, James, ister inan ister inanma. Benden seninle birlikte Kaliforniya'ya gelmemi istedin ve ben de bunu her şeyden çok istedim, ama ailenin senin arkanda olup olmadığını bilmem lazımdı. Annenle konuştum, o da herkesin sana karşı olduğunu söyledi. Büyükannenle büyükbaban bunun senin için çok yanlış olacağından eminlerdi, annen ve baban da öyle. Bana bunu hiç söylememiştin. Bunların hiçbirinin önemi olmadığını düşünmeme izin vermiştin, ama önemlilerdi. O an anladım ki eğer biz evlenirsek ya da birlikte yaşarsak, senin istediğin gibi, bu ailene yalnızca bir sorun olarak yansıyacaktı. İkimiz ailenle karşı karşıya gelecektik. Onları seni seviyorlardı, seninle ikimiz için en iyisini istiyorlardı ve senin hayatının o kısmında bana böyle bağlanman senin için iyi falan değildi. Benim ailem yoktu ve senin kendi ailenle olan ilişkini bu kadar bencilce yok etmeyi reddettim."

"İki dakika otuz üç saniye," dedi James, saatinin üstünü inceleyerek.

"Sen beni hiç kimsenin sevmediği gibi sevdin. Annemle babamdan, ailemden de fazla... yani, büyükannem hariç ama o da ölmüştü. Ben yalnızdım."

"Sana acımamı mı bekliyorsun?" diye sordu James, konuşmadan sıkılmış gibi bir havayla.

"Acımanı değil, anlayış göstermeni bekliyorum."

"Katie, bitti artık. Benden daha ne istediğini bilmiyorum."

"Ama sana söyledim zaten," dedi Katie yalvarırcasına,

James'in katılığını aşıp olayları onun açısından görmesine ihtiyaç duyarak. James'in aralarına ördüğü duvar betondan daha kalındı ve çatlaması da bir o kadar zordu. "Benim için de kolay bir zaman değildi."

James'in yüzü kızardı. "Evimden ilk kez uzaktaydım. Ailemi özledim ama en çok seni özledim. Paylaştığımız şeyin sanki hiçbir değeri yokmuş gibi beni ortada bırakışın yüzünden delirecektim. Beni mantıklı bir açıklama yapmadan, tamamen kesip attın hayatından. Başka insanlarla görüşmek istedin, öyle mi?" Kahkahası neşeden uzaktı. "Bir gecede bana karşı tavrın tam zıddına döndü. Neler olduğunu öğrenmek için kendimi yiyip bitirdim. Kendini bana tamamen kapadın. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum, seni sevmekten başka."

"Aramızdaki tüm bağları koparmam gerekiyordu," dedi Katie bakışlarını indirerek. "Bunu ancak böyle yapabilirdim."

"Benimle konuşabilirdin, annemle konuştuklarınızı anlatabilirdin, taşınmayı ertelememizi isteyebilirdin. Evet, büyükannemlerin bize karşı olduklarını biliyordum ama sonunda fikir değiştirirlerdi. Büyükannem daha yirmi yaşında değilmiş onlar evlendiklerinde. Genç yaşta öğrenmiş büyükannem aşkı bulmanın ne anlama geldiğini. Senin yaptığın şey birçok yönden çok yanlıştı, Katie, ve şimdi de gelip benden bunları unutmamı istiyorsun. Bana nasıl bir cehennem yaşattığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Katie gözlerini kapadı. O da kendine göre bir cehennem yaşamıştı ama bunu James için yapmıştı.

"Ben üniversiteye gidene kadar bekleyip sonra üstüme böyle bir duygusal bomba attın ve şimdi ben bunu yaşa-

dığımı unutacağım, öyle mi?" diye devam etti James, sesi öfkeyle boğuklaşırken. "Üzgünüm, bunu yapamam."

Katie tekrar denedi, çaresizleşerek. "Bir uzun mesafe ilişkisi yürütmek çok zor olurdu. Annen beni bu konuda uyardı... eğer devam edersek bunun senin dikkatini dağıtacağını söyledi... benim hakkımda endişelenirdin, okul hayatın etkilenirdi bundan."

"Senin yaptığın şeyin sonucu bundan daha hafif miydi sanıyorsun? Ne kadar acımasızca, kalpsizce davrandığının farkında mısın sen hiç?" Jamie'nin sesi yoğunlaşmıştı ve odada birkaç yerin dikkatini çekmişti. James bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü sesini alçaltti. "Şimdi bana birkaç kelimelik açıklamanın ve bir özrün her şeyi değiştirip benim hiçbir şey olmamış gibi davranmama yeteceğini mi sanıyorsun? Şaka bu, değil mi?"

"Umuyordum ki..."

"O zaman hayal dünyasında yaşıyorsun. Yaptığın şeyi iyi ki yapmışsın."

"İyi ki mi?" Katie duyduğu şeye inanamıyordu.

"Bana kendim hakkında birçok şey öğrettin. Şükürler olsun ki evlenmemişiz, çünkü sonunda birbirimizden nefret edeceğimizden neredeyse eminim."

Katie'nin nefesi kesildi, yaşadığı şoku perdeleyemedi.

"Zamanın doldu."

Katie'nin arkasından bir yerden, bir kadın uzandı. "James, buradasın."

Kadın onlara katıldı ve kolunu James'in dirseğinin etrafına sardı, ona gülümsedi. "Beni kapının yanında bekleyeceğini sanıyordum," dedi. "Dikkatinin dağılacağını tahmin etmeliydim. Sınıf buluşmaları böyle olur, değil mi?"

Katie gözlerini James'i sevgiyle inceleyen minyon kumrala dikti.

"Sınıf arkadaşlarından biri mi?" diye sordu ama ne James ne Katie yanıt verdi. Kadın elini Katie'ye uzattı. "Ben Emily Gaffney," dedi.

Katie hayatı buna bağlı olsa bile tek kelime edemezdi.

"Katie Gilroy." James sonunda sessizliği bozarak onları tanıştırdı.

"Selam, Katie," dedi Emily, sıcak ve açık bir gülümsemeyle.

"Emily benim nişanlım," dedi James.

Katie'nin bakışları önce James'e, sonra öteki kadına kaydı. Şokta olmasına rağmen kendini toparlamayı başarıp elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Demek James'le ikiniz lisede arkadaştınız," dedi Emily, onay almak için James'e bakarak. Katie'yle James arasındaki gerginliği sezmiş olmalıydı, çünkü gülümseyişi soldu.

Harika bir kadındı; tam olarak James'in karısı olarak görmek isteyeceği gibi biriydi. James'in artık çok geç olduğunu söylemek için böyle yanıp tutuşmasına şaşmamak gerekirdi.

"Evet, evet," diyebildi Katie, Emily'nin cevabı ondan beklediğini anlayınca. "James'le ikimiz birlikte mezun olduk. Benden bahsetmiş olabilir," dedi, James'in Emily'ye ikisi arasındaki ilişkiden bahsedip bahsetmediğini merak ederek.

"Bence artık diğerlerine katılalım," dedi James net bir şekilde. Kolunu Emily'nin beline doladı.

Katie cevap veremeyecek kadar şok içindeydi.

"Seninle konuşmak güzeldi, Katie," dedi James, Ka-

tie'ye yapmacık bir gülümseme lütfederek. "Sonraki buluşmamızda görüşürüz... on yıl sonra falan, değil mi?"

James ve Emily uzaklaştılar ve Katie basketbol potasının altında donakaldı, normal nefes almakta zorlanıyordu.

Orada ne kadar kaldığını kendi de bilmiyordu. Ondan sonra hatırladığı şey, Coco'nun ona katıldığıydı.

"Katie, ne oldu?" diye sordu Coco, kolunu Katie'nin omuzlarına dolayıp onu en yakın boş sandalyeye götürürken.

İkisi de oturdu, birbirlerine döndüler ve dizleri ötekininkilere değecek kadar yakın oturdular.

"James'in yanındaki o kadın kimmiş?" diye sordu Coco.

"Nişanlısı."

"James nişanlanmış mı?" Sesinden anlaşıldığı kadarıyla Coco da Katie kadar şoka uğramıştı.

"Yalnızca birkaç dakika konuşmak istedim... belki fikir değiştirir diye düşündüm, eğer dinlerse. Karşılık olarak benden söz vermemi istedi, onu tekrar görmeye ya da onunla konuşmaya kalkmayacağıma dair."

"Ah, Katie."

"Bir anlığına düşündüm ki, işte, belki hâlâ umursayabilir... beni sevmeyi hiç kesmemiştir dedim. Ama yanılmışım."

"Kimse ilk aşkını unutmaz, Katie. James de kendine göre seviyor seni, aynı şekilde değil."

Katie kafa salladı. "O Emily'yi seviyor. Bana bakmaya bile dayanamıyor."

"Ben onun doğru olduğuna ikna olmuş değilim."

Katie tartışmak istemiyordu. O cevabını almıştı. James'le ikinci bir şansı tüm kalbiyle ummuş, bunun için dua etmişti ama olacağı yoktu işte.

"Emily'yi doğru düzgün inceleyebildin mi?" diye sordu Coco, onun düşüncelerine okuyarak.

"Evet, tabii. Tam önümde durdu."

"Peki onunla ilgili tuhaf bir şey fark ettin mi?"

"Çok güzel bir kız." Coco'nun söylemeye çalıştığı şey hakkında Katie'nin hiçbir fikri yoktu.

"Aa, Katie, lütfen bir daha bak."

Katie gözleriyle onları aradı ve James'le Emily'yi odanın diğer tarafında, James'in arkadaşlarıyla konuşur halde buldu. James'in Katie'ye sırtı dönüktü ve Katie onun kasıtlı olarak öyle durduğundan emindi.

"Görüyor musun?" diye sordu Coco.

Katie arkadaşına boş gözlerle baktı. "Neyi fark etmem gerektiğini bilmiyorum."

"Emily'yi, James'in nişanlısını."

Kelimeleri duymak bile Katie'nin kalbini sızlatıyordu.

"Katie, kız tıpkı sana benziyor! James tıpkı senin gibi birini arıyor, çünkü seni kafasından atmayı asla başaramadı."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yatağın ucuna oturdum ve kör gözlerimi boşluğa diktim. Kesinlikle üstümü değişip yemek randevuma hazırlanmam gerekiyordu ama hareket etmek neredeyse imkânsızdı. Zihnim sürekli Bob Beldon'ın getirdiği haberle çalkalanıyordu.

Coco'yla Katie'nin mezunlar günü için çıktıklarını duymuştum. Otelin Facebook sayfası için bir fotoğraf istediğimden bahsetmiştim ama fotoğrafı çekmek için gerekenlere sahip değildim. Düşünebildiğim tek şey, hayatımdaki ikinci kez sevdiğim adamı yine benzer şartlar altında kaybetmek üzere olduğum gerçeğiydi.

Mark, Irak'a dönmüştü ve kendi tahminlerine göre, Amerika'ya canlı dönme ihtimalinden emin değildi... ve buna rağmen gitmişti, beni sevmesine rağmen ardında bırakmıştı. Mark'ın özenle yaptığı, güzel ayrıntılarla dolu beşiği ve derinlerde bir yerde aklında kendi çocuğu olup olmadığını düşündüm. Bizim bebeğimiz. Çocuğu evlatlık verdiğinde şoke olmuştum. Geriye dönüp düşününce

zamanlama doğru geliyordu; o sıralarda Irak'a geri dönme kararını vermişti.

Cep telefonum Gina'dan gelen bir kısa mesajla bipledi. **Feribottan şimdi indim. 15 dk ord.**

Bu yemek randevusu için saçımı ve tırnaklarımı yapmış, kendime yeni bir kıyafet almıştım ve bu kadar zahmetten sonra şimdi hazırlanmak için kendimi zorlamam şarttı. Bu akşamı nasıl atlatabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Gina'nın mesajı beni hareketlendirdi. Üstümü değiştim ve kafamı kendi kendime söylediğim şeylerle doldurdum, duygularımın, şüphelerimin, korkularımın ve Bob'un daha sonra vereceği haberlerin umutlarının altından kalkacağıma dair kendime söz verdim.

Rich iyi bir intiba bırakmaya çalışan, düzgün bir insan gibi geliyordu kulağa. Yakında benim en yakın arkadaşlarımdan birinin kayınbiraderi olacaktı. Ayrıca, Rhyder'ı iyi tanıyordum. Bunu başarabilmem lazımdı.

Daha önce Mark için hissettiğim öfke ve üzgünlük yok olmuştu. Artık tek hissettiğim... Hayır, o an bunun üstünde durabilme lüksüm yoktu.

Toms marka ayakkabılarımı giydim ve etek giymenin bana kendimi o kadar tuhaf hissettirmesiyle hayrete düştüm. Bana bankada çalıştığım günleri hatırlattı. Ben kurumsal hayatı bırakalı daha birkaç yıl olmasına rağmen, sanki o zamanlar başka bir hayata aitmiş gibime geliyordu.

Rover misafirlerimin geldiğini bildirmek için havladı. Derin bir nefes aldım, yumruklarımı sıktım, omuzlarımı dikleştirdim ve ön kapıya ilerledim.

Gina arkasında iki kardeşiyle birlikte kaldırımın ya-

rısına gelmişti bile. Kocaman gülümsüyordu ve gözleri beklentiyle, neşeyle parıldıyordu. Canım arkadaşımı daha önce hiç âşık görmemiştim ve söylemem gerekir ki ona yakışmıştı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedim, karşılamamın hislerimden çok daha neşeli yansıdığını umarak.

Gina bana sarıldı, sonra da dönüp Rich'le tanıştırdı. "Müstakbel kayınbiraderim, Rich," dedi, kolunu geniş bir kavisle savurarak. "Tabii Rhyder'ı da hatırlıyorsundur."

"Selam, Rich," dedim, gülümsememin içten görünmesini umarak. Rover tanıştırılmayı bekliyormuş gibi havladı. "Bu da Rover."

Rich bir adım yaklaştı ve elini uzattı. "Jo Marie."

Güzel gözleri var, dedim içimden. Nazik ve dostaneydiler, kahverenginin sıcak ve koyu bir tonuydu, çikolata gibi. Rich kardeşinden iki santim kadar kısaydı, geniş omuzlarıyla biraz daha güçlü duruyordu. Sırf görünüşünden bir ara futbol oynadığını düşündüm.

Rich eğildi ve onu biraz şüpheci gözlerle süzen Rover'ı okşadı.

"O bir dost," diye fısıldadım köpeğime. Ama Rover benim yanıma çok yakın kaldı ve gözlerini Rich'ten ayırmayı reddetti. Yemek partnerim Rover'ın tedirginliğini anlamış olmalıydı çünkü o da gözlerini Rover'dan ayırmadı.

Talimatları takip ederek herkesi eve davet ettim. Üçüne evi şöyle bir gezdirdim, sonra onları oturma odasına götürdüm. O akşamüstü bir peynir ve kraker tabağı hazırlamıştım.

Rhyder ve Gina kanepeyi aldılar, Rich iki berjer koltuktan birine oturdu, ben de tabağı götürdüm. Tabağı bir tep-

siye koyup bir şişe şarap ve dört kadehle birlikte getirdim. Odaya girdiğimde Rich ayağa kalktı ve tepsiyi benden alıp şişeyi açtı, şarabı döktü.

Rover, Rich'i yakından takip etmeye devam etti, adamın her hareketini takip etti ve kendini benim koruyucum olarak iki koltuğun arasına yerleştirdi. Yanlış bir hareket yaparsa Rich'e ancak Tanrı yardım edebilirdi. Rover'in Rich konusunda bu kadar tetikte olmasını garipsiyordum.

Artık hepimizin elinde bir kadeh Merlot, küçük birer tabak peynir ve peçete olduğu için yerime oturdum.

"Rhyder'ın ailesiyle buluşmam iyi geçti," diye konuşmayı başlattı Gina.

"Açıkçası, annem ve babam Rhyder'la evlenmeye gönüllü bir kadın buldukları için o kadar memnun kaldılar ki neredeyse takla atacaklar," diye takıldı Rich kardeşine.

Rhyder kardeşine kaşlarını çattı, sonra gülümsedi. Kadeh kaldırdı. "Aşka ve evliliğe."

"Şerefe," dedi Gina da ve hep birlikte kadehlerimizin kenarlarını tokuşturduk.

Kısa bir sohbet, biraz da şarap ve peynirden sonra restorana doğru yola çıktık. Gina'nın Tayland mutfağından hoşlandığını bildiğim için internette ve benim müşterilerimden harika yorumlar alan yakın bir yer önerdim. Oraya bir süredir gitmeye niyetliydim ama gidememiştim.

Tayland mutfağı Mark'ın hoşuna gitmişti. Bir dergideki Tom Yum çorbası tarifine rastladığımda hiç istemeden öğrenmiştim. Mark tam yemek zamanı uğramıştı, o sıralar bunu alışkanlık edinmişti zaten. Ona ne pişirmeye niyetlendiğimi söylediğimde İnternete girip Tom Ka adında, hindistancevizi sütüyle yapılan, benzer bir çorba tarifi

bulmuştu. Bunun en sevdiklerinden biri olduğunu iddia etmişti.

O gün canım sıkılmıştı. Yemeğe ne yapacağıma karar vermiştim ve o beni başka bir şey yapmaya ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Cömert bir ruhum olduğu için kabul etmiştim. Şimdi elimde olmadan Mark'ın Tayland'da zaman geçirip geçirmediğini merak ediyordum, babasıyla veya şımarık bir ordu mensubu olarak, belki de daha sonraki askerlik kariyerinde.

Hemen yerimize oturduk ve garson menüleri dağıttı. Rich yanımdaki sandalyeye oturdu, menüye göz attı ve bir kenara koydu.

"Karar verdin mi?" diye sordum, bir tavsiye arayarak. Ped Tai'nin meşhur bir yemek olduğunu biliyordum ama biraz farklı bir şey denemek istiyordum.

Sonuçta sipariş verdiğim yemeğin adını hatırlayacağımdan emin değildim. Her neyse çok lezzetli geldi, muhtemelen fıstıklı sosla kaplı olduğu içindi. Ne yazık ki fazla iştahım yoktu ve birkaç lokmadan fazlasını yutmakta zorlandım. Garson endişeli görününce onu tavsiyesinin harika olduğuna ve kalanları paket yaptırıp daha sonra yiyeceğime ikna ettim.

Neyse ki Gina ve Rhyder sohbeti devam ettirdiler, evlilik planları hakkında bir sürü haberleri vardı. Doğal olarak, dedi Gina, benim nedimelerden biri olmamı istiyormuş. Rhyder da Rich'in sağdıcı olmasını istiyormuş. Akşamın büyük bölümü, küçük ve yakın çevreyi içeren bir düğün yapmanın artılarını eksilerini tartışmakla geçti. Rhyder egzotik bir balayına çıkmak istiyordu. Konu, büyük düğünden ve balayından vazgeçip bir ev alıp almamaktı.

"Şöyle bir şey var," dedi Gina, iki erkeğin arasından sesini duyurabilmek için sesini yükselterek, "ben hayatımda yalnızca bir kez evlenmeyi planlıyorum ve güzel bir düğün istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Rich alaycı bir şekilde, başarısız ilk evliliğinden ilk kez bahsederek. "Melissa'nın istediği de bu sanıyordum ama yanılmışım."

Gina, Jo Marie'ye doğru baktı. "Sen Paul'le evlendiğinde küçük bir düğün yapmıştın, değil mi?" Cevap beklemedi. "Hayallerindeki büyük düğünü yapmadığın için pişman değil misin?"

Onun cevabını düşünmeye ihtiyacım yoktu. "Ben Paul konusunda hiç pişmanlık duymuyorum. Onunla birlikte geçirdiğimiz her dakika değerliydi, benim iş işten geçene kadar kıymetini bilemediğim bir hediyeydi. Mark'la farklı. O kadar fazla şeye körmüşüm ki daha önce farkına varmalıymışım. Her şey gözlerimin önündeyken nasıl o kadar kalın kafalı olabilmişim?" Lafımı bitirdiğimde, üç yemek arkadaşımın da bana az önce bir uzay gemisinden inmişim gibi baktıklarını fark ettim.

"Mark?" diye tekrar etti Gina, bana tuhaf tuhaf bakarak. "Mark kim?"

Yok artık! Ben az önce ne yapmıştım öyle? Bob'un Mark hakkındaki haberi beni sandığımdan daha çok etkilemişti belli ki. "Şey... bir arkadaşım."

Rich bana bakarak kaşlarını çattı. "Bana sadece arkadaşın gibi gelmedi." Gözleri benden Gina'ya döndü, sanki bir açıklama bekliyormuş gibi.

"Mark buralarda tesisatçılık ve marangozluk yapan biriydi," dedim, kendime daha derin bir çukur kazmıyor

olduğumu umarak. "Çardağı ve otelin tabelasını o yaptı, sonra benim birkaç projemde daha yardım etti."

" 'Biriydi' dedin," dedi Rhyder. "Geçmiş zaman kullandın."

"Gitti sonra," dedim, ayrıntılara girmemenin en iyisi olacağına karar vererek.

"İstifa mı etti yani?" diye sordu Gina.

"Hayır, yani başka bir yere gitti..."

"Nereye?"

Nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum, cevap vermem gerekip gerekmediğini de. "Savaşa," diye fısıldadım. "Savaşa gitti."

"Orduya mı katıldı yani?" Bu soru Rhyder'dan geldi.

"Hayır, ordudaydı zaten, en azından eskiden. Geri gitti... bir arkadaşına yardım etmek için, gönüllü olarak." Onları bu ufak bilgi kırıntılarıyla tatmin edebilecekmişim gibi durmuyordu, bu yüzden bütün rezaleti yumurtladım.

"Sen ona âşıksın, değil mi?" Bunu Rich söylemişti ve bir sorudan çok beyan gibiydi.

Sertçe yutkundum. "Maalesef öyle olabilir. Beni sevdiğini biliyorum... burada kalacak kadar olmasa da." Bob'un önceden söylediği bir şey hemen aklıma geldi. Bob'a da neredeyse aynı şeyleri söylemiştim, Mark'ın beni yeterince sevmediğini yani. Bob hemen benimle tartışmış, Mark'ın bana olan aşkının benim hayal edebileceğimden veya kabul edebileceğimden de kuvvetli olduğunu ve onun bu yüzden Irak'a döndüğünü söylemişti.

"Daha bu öğleden sonra öğrendim," diye fısıldadım ve tüm çabama rağmen sesim çatladı. "Bana neden gittiğini ya da nereye gitmeye niyetlendiğini söylemedi."

"Fena olmuş," dedi Rich, "bilseydim yemeği başka bir akşam için önerirdim. Keşke bana daha dürüst davransaydın, özellikle de başka bir adama âşık olduğun düşünülürse."

"Rahat bırak kızı," diye terslendi Gina.

Rich'in bir cevabı hak ettiğini düşündüm ve konuştum. "Dediğim gibi, seninle konuşmamızdan önce Mark'ın gitme nedenlerini bilmiyordum. Gerçek şu ki sinirli olmama rağmen devam etmem gerektiğini düşündüğüm için seninle yemeğe çıkmayı kabul ettim. Bob'la henüz konuşmamıştım..."

"Bob kim?"

"Ah, pardon, bir arkadaşım. Bu öğleden sonra gelip Mark'ın neden gittiği konusundaki boşlukları doldurdu. O zamana kadar bilmiyordum. Mark bana sadece gitmesi gerektiğini söyledi."

"Mark var, bir de Bob mu var?" Rich sessizce homurdandı. Garsonun dikkatini çekmek için kolunu kaldırdı, sonra da bütün restoranın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı: "Hesap lütfen."

"Çocuk gibi davranma lütfen," dedi Gina.

"Gina," dedi Rhyder ve elini nazikçe onunkinin üstüne koydu. "Bence artık gitmeliyiz."

"Üzgünüm," dedim Rich'e. "Sana gerçekten bir özür borçluyum. Gelmemem lazımdı... lütfen yemeği ödememe izin ver. En azından onu yapayım."

"Hayatta olmaz," dedi Gina. "Bölüşeceğiz."

Rich kollarını kavuşturdu ve somurttu, biz de o sırada Rhyder'la birlikte hesabı bölüştük.

"Sen şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Gina Rich'e sert-

çe. "Gerçekten Marie'nin senin yemeğini ödemesine izin mi vereceksin?" diye sordu, benim adıma sinirlenerek.

"Sorun değil," dedim ona emin bir dille, uzatmamasını isteyerek. "Gerçekten tuhaf bir durum oldu, suçlusu da benim."

Taylandlı garsonun kredi kartı fişlerimizle dönmesi için rahatsızlıkla geçen birkaç dakika boyunca bekledik. Kimse çay kahve içip oyalanmak için hevesli görünmüyordu, bu yüzden Thai Palace'tan neredeyse hemen ayrıldık. Otele dönüş yolu rahatsız bir sessizlikle geçti.

"Teşekkür ederim," dedim, Rhyder otelin önünde arabayı durdurur durdurmaz.

"Bak, Jo Marie," dedi Rich, "oradaki davranışım için özür dilerim. Ben umuyordum ki... biliyorsun işte."

"Darılmadım," dedim Rich'e, araba kapısını açarken. Dışarı çıkmadan önce Gina'nın kolunu sıktım. "Haberleşiriz," diye söz verdim.

"Haberleşelim lütfen," dedi Gina da.

"Mark konusunda iyi şanslar... Bob muydu yoksa?" diye ekledi Rich.

Üzgün bir şekilde gülümsedim ve araba kapısını kapadım, Rhyder'ın garaj yolundan geri geri çıkışını izledim.

Otel kapısından içeri girdiğimde, Rover hemen karşımda duruyordu. Parke zemine eğildim ve onun boynuna sarıldım. Ağlamanın eşiğinde hissediyordum kendimi.

Hayatımla barışma yolundaki ilk çabam fena halde başarısız olmuştu. Bu randevudan hemen önce Mark'ın gitmesiyle ilgili son olay başıma gelmemiş olsaydı bile hazır olduğuma emin değildim. Kocamı kaybetmeyi henüz hazmetmiştim ve şimdi Mark'ın kendini öldürtme kararlılığı karşısında delirmek üzere bırakılmıştım.

Mark'la konuşmak için neredeyse her şeyimi verirdim. Ne söyleyeceğimi, ona ne anlatacağımı da çok iyi biliyordum. Paul gitmeden hemen önce Afganistan'da görevlendirildiğini öğrendiğimizde ona söylediğimin neredeyse aynısını Mark'a da söyleyecektim.

Hayatta kal. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap. Ben bekleyeceğim. Dua edeceğim, inancımı koruyacağım. Sen sadece hayatta kal.

Sözcüklerim, dualarım, Paul konusunda hiçbir işe yaramamıştı. Mark konusunda işe yarayacaklarını yalnızca umabilirdim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Coco gün boyunca o geceyi beklemişti, Hudson'la tekrar bağ kuracağı için heves içindeydi. Aslında, on yıl boyunca o geceyi beklemişti, Ryan'dan alacağı intikamı kurgulayıp planlamıştı ama olaylar dakikalar içinde çok başka bir hal almıştı. Onu affederek sanki kocaman bir istinat duvarını yıkmıştı. Yalnızca bir gün içinde, dünyayı farklı bir ışıkla görmüştü.

Son yirmi dört saat içinde hem Ryan'a hem de şaşırtıcı bir biçimde Hudson'a hayli kafa yormuştu. Yıllar boyunca erkeklerle olan ilişkilerini hep mesafeli tutmuştu, hiç kimseyle uzun süre çıkmamıştı, erkeklere pek güvenmemişti, gönlünü kaptırmaktan korkmuştu. Artık içi bir çeşit macera hissiyle doluydu, bu koruyucu kabuktan çıkmak, kanatlarını açmak ve havada süzülmek için bir arzu duyuyordu.

Bu yeni benlik hissini denemek için düşündüğü ilk kişi, ona bir zamanlar açık bir şekilde hayranlık duyan Hudson'dı. Gerçek şuydu ki Coco onu bir türlü aklından

çıkaramamıştı ve artık bunun nedenini biliyordu. Hudson aklına her gelişinde, Coco kendini bir mutluluk hissine kaptırıyordu. Hudson sessizdi, içtendi, zekiydi ve daha önce çıktığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. İçgüdüsel olarak, Coco Hudson'ı güvenilebilecek ve şans bulursa onu el üstünde tutacak biri olarak görüyordu. Ve yetişkin hayatında ilk kez gardını düşürüp kalbini açmaya korkmuyordu.

Hudson yemeğe Coco'dan yaklaşık yarım saat sonra gelmişti ve Coco onun bir kez daha yalnız geldiğini fark etmişti. Birkaç kişiye selam verdikten sonra, Hudson odanın çevresinden dolaşmış ve arkada bir yere oturmuştu. Coco ona yaklaşmış, masalarla sandalyelerin oluşturduğu engellerden kurtulmuştu. Hudson'a yetişmeye niyetli olsa da, daha önce konuşmadığı sınıf arkadaşları tarafından birkaç kez durdurulmuştu. Hudson'ı son gördüğü yere ulaşmak için geçen süre ona sonsuzluk gibi gelmişti ama vardığında onun artık masada olmadığını gördü.

Telaşla gözlerini odada gezdirdi. Hudson'ın yerini bulması uzun sürmedi. Bir zamanlar bilim kulübünü oluşturan üç erkeğin içindeydi. Coco bu kulübe yaygın olarak İnek Tayfası dendiğini hatırladı.

Hudson'ın yanındaki diğer iki adam sıkı bir çember oluşturuyordu. Grubun başkanı Hudson'dı ve bu gerçek, Coco'nun aklından uçup gitmişti. Önceki gece yıllığını kontrol etmeden önce Hudson'ın o kulüpte olduğunu bile bilmiyordu. Aslında o sayfalardan Hudson hakkında gayet çok şey öğrenmişti.

Coco bir içecek sipariş etti, sonra da üç erkeğe katıldı. "Selam," dedi, kendini çembere dahil ederek. Gözlerini

kaldırıp Hudson'a baktı ve ona içtenlikle gülümsedi. Erkekler arasındaki konuşma hemen kesildi, sanki Coco gizli bir toplantıyı bölmüş gibi.

"Ben Coco Crenshaw, hatırladınız mı?" dedi Coco, selam verişini takip eden rahatsız sessizlik sırasında.

"Sanırım kim olduğunu hepimiz hatırlıyoruz," dedi Hudson, hiç kimse yanıt vermeyince.

"Özellikle de Hudson," diye yorum yaptı ötekilerden biri.

Diğerleri ona biraz soğuk gözlerle baktılar.

"Sen bilim kulübüne üye değildin, değil mi?" diye sordu, isim etiketinde Willard yazan adam.

Coco onu hiç hatırlamıyordu. "Ben değildim," dedi soruyu önemsemeyerek. "Bir şeyi mi böldün?" Bu, soğukça karşılanışını açıklamaya yardım ederdi.

"Evet, maalesef öyle," dedi Hudson.

"Aa, peki, ama müsait olduğunda seninle konuşmak istiyorum, Hudson." Coco kasıtlı olarak ismini söyledi, onu hatırladığını anlasın diye. "Özel olarak," diye ekledi. Bunun yalnızca ikisi arasında olacağını netleştirmek istedi.

Ötekiler, Coco'ya boş gözlerle baktılar. Coco geri çekildi ve Hudson'ı ilk gördüğü masaya doğru ilerlerken kendine has birkaç güçlü sohbet tekniğini kullandı. Katie'yle ve diğer birkaç kişiyle konuşmasına rağmen, bir gözü Hudson'ın üstündeydi. Bilim kulübü arkadaşlarıyla konuşmayı bitirdiğinde, Hudson onlardan ayrıldı.

Coco takip etti. "Şey, Hudson?" dedi, elini yumuşak bir şekilde onun koluna koyarak.

Hudson kolunun etrafında kıvrılan parmaklara indirdi bakışlarını. Gözlerini kaldırdığında gözleri temkinliydi. "Bu bir şaka mı, Coco?"

"Şaka mı?" Soru tereddüt doluydu. Coco onu suçlamıyordu. Hudson'ın ona karşı, bir zamanlar Coco'nun Ryan'a karşı duyduğu hisleri duyma ihtimalinden korkuyordu.

"Senin kim olduğunu bulmak için biraz çalışmam gerekti," diye lafa girdi Coco. "Keşke cuma günü bana adını söyleseydin."

Hudson bakışlarını korudu. "Gerçek şu ki beni hatırlamanı beklemiyordum. Hatırlaman için bir neden yok."

"Seninle iki ortak dersimiz vardı ve sen beni dansa davet etmiştin."

"Bunu keşke unutmuş olsaydın," diye mırıldandı Hudson ve kaşlarını çattı.

"Seni reddetmiştim," dedi Coco pişman bir tavırla, "ve pek de nazikçe davranmamıştım. Onun için üzgünüm, Hudson ve şunu bil ki o dansa seninle gitmiş olmayı dilerdim."

"O gece neler olduğunu düşününce..."

"Bunun Ryan'la hiçbir ilgisi yok. Bu seninle ve benimle ilgili bir şey. Ben kabalık ettim ve ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Hudson'ın gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. "Takma kafana," dedi Coco'yu rahatlatmak ister gibi. "Üstünden çok zaman geçti. Ben artık üzerinde düşünmüyorum." Gitmek üzere döndü ama Coco onu durdurdu.

"Hudson," dedi yakaran bir sesle, "ben gerçekten üzgünüm."

Hudson sanki ona teşekkür eder gibi gülümsedi. "İkimiz de on yaş daha büyüğüz ve umuyorum ki daha bilgeyiz."

"Teşekkür ederiz," diye fısıldadı Coco.

Hudson kafa salladı ve tekrar uzaklaşmaya başladı.

"Bu akşam bir dans var... yemekten sonra," dedi Coco hemen, onu tekrar durdurarak.

Çatık kaşlarının altındaki gözleri onunkilere dikilse de Hudson bir şey söylemedi, Coco'nun neyi kastettiğinden emin değilmişçesine.

"Benimle dans etmek ister misin?"

Hudson tereddüt etti.

"Yalnızca bir dans?" Coco'nun kafasında bu, Hudson'ın onu affettiği anlamına gelecekti.

Hudson'ın gözleri büyüdü. "Şu var ki Coco, sen beni reddederek bana büyük bir iyilik yaptın. O zamanlar çok kötü dans ederdim ve şu an herhalde daha da kötüyümdür. Sorduğun için sağ ol ama iyi bir fikir değil."

"Dans pistinde ne kadar yetenekli olduğun umurumda değil. Ben her şekilde seninle dans etmek istiyorum."

Hudson onun ısrar etmesinden dolayı şoka girmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "İkimizi de utandırırım."

Coco mümkün olsa beynini parmaklarıyla yoklayacaktı ona ulaşmanın bir yolunu bulabilmek için. "Beni reddedişinden geçmişi unutmayı reddettiğini çıkarıyorum."

"Güven bana, hiç öyle bir şey değil. İkimizi de küçük düşmekten kurtarıyorum."

"*Au contrarie.**"

Hudson'ın gülüşü samimiydi. "Birinci sınıf Fransızca dersinde öğrendiklerimizi unutmadığına sevindim."

Öğrendiklerimiz mi? "Sen ilk yıl benimle birlikte Fransızca sınıfında değildin ama, öyle miydin?" Ona karşı na-

*Fr. Aksine, bilakis.

sıl o kadar dikkatsiz davranabilmişti? Son yıllarından önce Hudson'la ilgili kesinlikle hiçbir şey hatırlamıyordu.

Gülümseme yok oldu. "Sana öyle tutulmuştum ki... Fransızca dersine yazılmamın tek sebebi sendin."

Coco kendini aptal gibi hissetti. "Gerçekten mi? Aa, Hudson, ben nasıl bu kadar kör olabilmişim?"

"Dediğim gibi, uzun zaman önceydi."

Coco onunla daha fazla konuşmak istiyordu ama Hudson izin istedi ve gitti. Coco olduğu yerde, tek başına birkaç dakika kaldı ve az önce olanları hazmetmeye çalıştı. Hudson onun özrünü kabul etmişti ve ona karşı içinde bir dargınlık kalmadığında ısrar etmesine rağmen Coco tersinden şüphe etmişti. Hudson'ın tepkisi bunu gösteriyordu.

Coco asla kolay pes eden biri olmamıştı. Hudson'a en güzel nasıl ulaşabileceğini bilerek, Hudson'ın arkadaşı Willard'ı aradı. Öteki adam, büfe sırasında gözüne çarptı.

Willard cilalı parke zemin boyunca kıvrılan sıranın içindeydi, etrafındakilerle sohbet ediyordu. Coco ona katıldığında, tabağını ve çatal bıçağını almak üzereydi.

"Selam, Willard..."

Willard irkildi. "Artık Will diyorlar. Angela'dan isim etiketini değişmesini istedim ama çoktan basıldıklarını söyledi."

"Peki, Will," dedi Coco vurgulu bir şekilde, ona geniş çe gülümseyerek. "Sen Hudson'ın iyi arkadaşlarından birisin, değil mi?"

Will'in gözleri kısıldı. "Evet?"

"Anladığım kadarıyla, Hudson lisede bana tutulmuş."

Will kıs kıs güldü. "Senin için deliriyordu. Delilikti onun sana karşı hisleri."

"Gerçekten mi?" Yüzünün gülümsemesini saklayamıyordu. "Bilmiyordum..."

"Sen Ryan Temple'la ilgileniyordun ve Hudd'la uğraşamazdın." Konuşurken kaşlarını çattı. "Seni baloya davet etmek için gereken cesareti toplaması tam bir hafta sürdü. Söyleyeceklerini ezberlemişti. Ama sonra neler olduğu konusunda konuşmadı, kimsede de ona sorabilecek cesaret yoktu. Danstan sonra da seninle Ryan hakkındaki dedikodular başlayınca, Hudd fena öfkelendi."

Coco yüzünün utançla kızardığını hissetti ve sertçe yutkundu. "Evet, öyle bir şey vardı."

"Hudd senin için Ryan'la dövüşmek istedi. Senin için deliriyordu ama Gilbert Reynolds ve ben ona Ryan'la dövüşmenin eceline susamak olduğunu söyledik. Ryan güçlü kuvvetli adamdı, biliyorsun, üstelik arkadaşlarının pazıları daha da fenaydı. Hiç şansı yoktu. Ryan onu birkaç saniyede yere yapıştırırdı."

Will artık yemeğe yakındı ve tabağını doldurmak onun için Coco'yla olan sohbetini devam ettirmekten çok daha önemli görünüyordu. "Şansını kaçırdın," dedi Will, tabağına geniş bir lahana salatası öbeği doldurarak. "Hudd senin için her şeyi yapardı." Bir saniye tereddüt ettikten sonra devam etti. "Gerçekten her şeyi yani, anlıyorsundur herhalde."

Ne? Will'in bunu söyleme şekli, Coco'nun ensesindeki tüyleri dikleştirdi. Yavaşça, dikkatlice konuşarak söylediği bu şeyin anlamını düşünmek zorundaydı.

Ve kafasına dank etti.

Ryan'ın lastiklerini kesen Hudson olmalıydı. Onu koruma şekli bu olmalıydı. Ryan suçlu olanın Coco olduğunu düşünmüştü.

Şok içinde, Coco arkasına döndü ve Hudson'ı görene kadar odayı taradı. Hudson bir masanın yanında durmuş, yaşlıca öğretmenlerinden biriyle konuşuyordu. Bay Bellerman, onlar mezun olduğu yıl emekli olan kimya öğretmeni, eğer Coco doğru hatırlıyorduysa. Ne demek için gittiğine fazla kafa yormadan, Coco hızla odanın diğer tarafına yöneldi.

Coco'nun ona yaklaştığını görünce Hudson konuşmayı kesti, yüzü merak içindeydi. Ona doğru yaklaşan Coco'nun kararlı havası, Hudson'ın kendini bir saldırıya hazırlarmış gibi omuzlarını dikleştirmesine yol açtı.

"Merhaba, Bay Bellerman," dedi Coco, yaşlı adamı başıyla selamlayarak. "Hudson'la ikimize biraz izin verirsiniz umarım."

"Tabii, tabii. Siz genç insanların yemek için sıraya girmeniz lazım."

Spor salonu çıkışlarından birine yakın olmaları iyi bir şeydi çünkü Hudson, öğretmeniyle konuşmasının Coco tarafından bölünme şeklini sevmediğini belli ediyordu.

"Şimdi n'oldu?" diye sordu, Coco'yu spor salonunun dışındaki bir koridora yönlendirirken.

Çok uzun bir süre boyunca Coco yalnızca ona yaşlı gözlerini dikebilmeyi başardı.

"Coco?" dedi Hudson kaşlarını çatarak.

Coco ağzını kapadı, onca yıl önce yaşanmış bir olayın onu hâlâ ağlatabilmesinden dolayı utanıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Teşekkür mü? Neden?"

"Bu kadar konuşabilirim." Partiye dönmek isterdi ama biri gözlerinde yüzen, yanaklarına dökülmeye hazır yaşları görürse yerin dibine geçerdi.

Kantin koridorun karşısındaydı, Coco masalardan birine yürüdü ve bir plastik sandalyeye oturdu. Kucağındaki parti çantasını mendil bulabilmek için telaşla karıştırdı.

Hudson varlığının, sıcaklığının, nefesinin neredeyse fark edilemez sesinin çok yakınında olduğunu hissedebiliyordu.

Uzun bir süre sonra Hudson, "Soruma cevap vermedin. Mesele ne? Neden teşekkür ediyorsun bana?" diye sordu.

Kafasını ve kalbini gölgeleyen duyguya rağmen, Coco gülümsedi. "Nedenini biliyorsun, Hudson. İkimiz de biliyoruz. Sendin, değil mi? Ryan'ın lastiklerini sen kestin."

Hudson onun sözcüklerini herhangi bir şekilde algılamadı, gerçi Coco da beklemiyordu. Hudson elini Coco'nun omzuna koydu, dokunuşu o kadar hafifti ki Coco bir süre bunu hayal ediyor olabileceğini düşündü.

"Sen cuma günü partiden ayrıldıktan sonra, ben gidip Ryan'la aramı düzeltmeyi denedim. Ona daha önce yaptığım şeyin zararını karşılamayı teklif ettim."

Arkasına dönen Coco, Hudson'a baktı. Gözyaşları onu neredeyse kör etmişti. "Ryan ne dedi?"

Hudson omuz silkti. "Beklediğim şeyi değil. Benim yaptığım şeyi hak ettiğini ve karşılığında hiçbir şey kabul etmeyeceğini söyledi."

Coco titremeyi engellemek için alt dudağını ısırdı. "Ondan bir tutkuyla nefret ettim, hatta bu buluşmayı bana yaptığı şeyi ona bir şekilde ödetmek için kullanmayı umuyordum. Ben tek kelime edemeden, benden özür diledi."

"Benden de," dedi Hudson.

"Senden mi?"

Hudson kafasını iki yana salladı, söylediği şeyden pişman olmuş gibi. "Boş ver."

Coco, Ryan'ın Hudson'dan özür dilemesini gerektirecek ne yaptığını merak etti. Belki bir gün söylerdi.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu Coco, sesi bir fısıltıya dönüşerek. Hudson kayıtsız görünmeye çalıştı ama Coco bunun önemli bir şey olmadığına inanmayı çok istiyordu.

"Nefret mi ediyorum," diye tekrar etti Hudson düşünceli bir şekilde, sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır. Artık sana karşı herhangi bir şey hissetmediğimi sanıyordu ama şimdi... şimdi pek emin değilim."

Cevabı Coco'yu gülümsetti.

Hudson huzursuzlandı. "İçeri dönsek iyi olur."

Coco kabul etti ve burnunu bir kez çektikten sonra ayağa kalktı, Hudson'ı takip edip tekrar spor salonuna girdi. Neredeyse herkes yemek tabağını doldurmuştu ve masalara geçmişti. DJ gelmişti ve dans yakında başlayacaktı. Coco buluşma komitesinin seçtiği şarkılara bir göz atmıştı ve ortamın onları biraz sonra lise günlerine döndüreceğinin farkındaydı.

Gözleri hemen Katie'yi arayan Coco, arkadaşının masada başı eğerek oturduğunu gördü. Henüz büfe sırasına girmemiş gibi duruyordu.

Hudson arkadaşlarına doğru hareketlendi ama Coco onun adını fısıldadı.

Hudson omzunun üstünden baktı.

"Ben daha sonra birlikte dans etme konusunda ciddiydim," diye hatırlattı Coco.

Hudson'ın gözleri kısıldı. "Coco, lütfen, gerek yok. Ben dans etmem."

"Sadece bir dans. Bu kadarcık şey istiyorum senden."

Sanki bir kez daha reddedecekmiş gibi duruyordu. Ama Coco, "Bir dans, Hudd, lütfen," dedi.

"Ben figürleri bilmiyorum," diye itiraz etti Hudson.

"Bilmene gerek yok."

Hudson tereddüt etti.

Coco bir parmağını havaya kaldırdı. "Bir tanecik?" dedi gülümseyerek.

Hudson'ın gözleri yumuşadı. "Hayır demeyi çok zorlaştırıyorsun..."

Coco'nun gülümsemesi sıcak ve genişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Katie, Coco ile birlikte açık büfede sırada beklerken yukarı baktı. James ve Emily'nin lisedeki arkadaşlarıyla birlikte yakın bir masada oturduğunu gördü. Baş başa vermişlerdi ve eğlenceli bir şeyler paylaşıp gülüşüyorlardı. Onların birbirlerini bu kadar yakın olduklarını görmek derin bir rahatsızlık verdi ve bakışlarını onlardan zaklaştırdı.

Coco Katie'nin onlara baktığını yakaladı. "Dediğimi hatırla, James senin yerine geçecek birisini arıyor."

Katie buna inanamadı. O gerçekçiydi ve haklı olduğunu bildiğinde onunla tartışmaya girmiyordu. Sonunda, aksini ispatlamak için yeterli bir delil bulmuştu.

"Bana görmediğini söylemiyorsun değil mi?" diye çıkıştı Coco. "Neredeyse seninle aynı boyda ve aynı ten renginde. Saçlarını da aynı senin lisede yaptığın gibi yapıyor. "

Coco görebilirdi ama Katie görmüyordu. Coco haklı olsa bile, bunu ona kabul ettiremezdi. James'in evlenmeyi seçtiği kadın Emily idi.

Hayatına devam edebilmek için James'in kendisi için bittiğini kabul etmek zorundaydı. Bu noktadan sonra geri dönüş yoktu.

İkisi de salata, antrikot ve güveç alarak masaya geri döndüler.

"Hudson'la konuştuğunu gördüm," dedi Katie, masaya oturduklarında.

Konuyu kendisi ve James'ten uzak tutmaya hevesliydi. "Nasıl gitti?"

"Şaşırtıcı derecede iyi" dedi Coco antrikotundan bir ısırık alırken. "Hatırladığımdan çok farklı."

"Öyle mi?" Katie, Coco'nun yıllıkta gösterdiği fotoğraftaki haliyle hemen hemen aynı görünüşte olduğunu düşünüyordu. Hiç şüphe yok ki epey kilo almıştı ve daha az tuhaf giyiniyordu. Fakat öte yandan mezuniyet fotoğrafında şu an olduğundan daha yaşlı görünüyordu.

"Onunla birazdan dans edeceğim. " Coco'nun gözleri beklentiyle aydınlandı. "Tam olarak kabul etmedi, fakat onu ikna edeceğim."

"Şüphesiz edeceksin." Kendi acınacak haline rağmen Katie gülümsedi. Coco, Ryan'a olan saplantısından kurtulup hızla Hudson'ı takıntı haline getirmeyebaşlamıştı. O böyle biriydi. İkna edebilirdi, bu kesinlikle olasıydı ve Katie, dans edeceklerinden emindi. Bakışları yine James'e doğru kaydı ve sürpriz bir şekilde göz göze geldiler. Buna kesin bir son vermeden önce bir saniye öyle kaldılar.

Katie dikkatini nişanlısı Emily Gaffney'ye çevirdi. James'in, kendisine olan benzerliği nedeniyle onu seçtğine inanmak istiyordu; açıkçası böyle bir benzerlik yoktu. Tamam, belki de saçlar. Emily'nin de kıvırcık kırmızı saçları vardı, ama hepsi bu kadar.

Coco yemeğini bitirdi ve dans pistine ayak basmaya hazırdı. Sadece birkaç ısırık almış Katie, karnının şiştiğini hissetti.

Müzik başlamıştı ve şimdiden iki ya da üç çift piste çıkmıştı. James kalktı ve Emily'ye elini uzattı. İkisini izlemek çok acı verici olacaktı - Katie buna katlanamadı. Nereye gideceğini bilmemekle birlikte, Coco'ya kadınlar tuvaletine gittiğini söyledi.

Coco onu durdurmadı; Katie Coco'nun; kendisinin o an neler hissettiğini anlayabileceğini biliyordu.

Spor salonuna en yakın olan yerde dolaştı. Okul kafeteryası spor salonuna bitişikti.

James'in ona matematik çalıştırdığı zamanlar birlikte oturdukları masayı bulana kadar alanı dolaştı.

Elini sandalyelerden birinin üstüne uzattı ve gülümsedi. Anılar, sanki dün olmuş gibi süzüldü: James'in masada karşısına oturmak yerine sandalyeye oturduğu ilk gün. O felaket buluşmadan sonra yüzme havuzunun dışındaki ilk öpücüğü.

Katie sandalyenin arkasında duran eliyle gözlerini kapadı ve ilişkilerinin en güzel günlerinin aklında dolaşmasına izin verdi.

O harekete geçmişti ve Katie için de aynı şeyi yapmanın zamanı gelmişti.

"Sen, değil mi?"

Sanki gaipten bir ses duyulmuştu; Katie gözlerini açtı ve yavaşça döndü.

James'in nişanlısı birkaç adım uzakta duruyordu.

Diğer kadına bakarken Katie'nin ağzı kurumaya başladı: "Efendim?" dedi, anlamadığını ima ederek.

"O sensin, değil mi?" diye Emily tekrarladı. "Sen James'in bir zamanlar sevdiği kadınsın." *Bir zamanlar sevdiği...*

Emily birkaç adım ilerledi. "Bana senden bahsetti, ama adını söylemedi."

"Ben Katie... daha önce tanışmıştık."

Emily sanki bir üşüme hissetmiş gibi kollarını kavuşturdu. "Biliyorum, o koyu sohbette ikinizi birlikte gördüğümde tahmin etmeliydim."

Katie, ne diyeceği konusunda emin değildi. Yapabildiği en iyi şey "öteki kadın" durumundan kurtulmak için hemen karşısındakine güven telkin etme girişiminde bulunmak oldu. "Endişelenme, benden korkman için sebep yok, James ve benim aramda olan şey çok uzun zaman önceydi."

"Sen onun kalbini kırdın," dedi Emily.

"Evet," diye cevap verdi Katie üzgün şekilde.

Emily daha da yaklaştı. "James'e tuvaleti bulacağımı söyledim."

"Şurada," dedi Katie tuvaleti tarif ederek. "Köşeyi dönünce."

"Bu bir yalandı, uzaklaştığını gördüm ve seni bulmaya geldim."

Katie kaşlarını çattı. "Niçin?"

Emily ellerini ovuşturarak yere baktı. "Birkaç dakika önce birbirinize değen bakışlarınızı gördüm, gözlerindeki özlem ve acı beni buraya getirdi."

Ellerini yumruk yapıp kalbinin üzerine koydu. "Hâlâ ona aşıksın, değil mi?"

Emily çok akıllıydı; Katie'nin kalp atışlarını açıkça

görebiliyordu. "Evet, mezunlar gününe geldim, öyle olduğunu umuyordum ... ama sonra sana rastladım, çok geç olduğunu gördüm."

Emily, uzun bir süre Katie'nin sözlerini kabullenmeye çalışırcasına sessiz kaldı. Yavaş yavaş James ile Katie'nin bir zamanlar birlikte çalıştıkları masaya doğru yürüdü. "Bana ikiniz hakkında çok şey anlatmadı ama hatırladığım kadarıyla sana matematik çalıştırdığını söylemişti . İkiniz burada mı oturuyordunuz?"

Katie başını salladı. "Bu masa."

Emily bakışlarını sabitledi. "Bahsetsene biraz "

Katie bulunduğu depresif durumdan kıyıdaki bir kara parçası üzerinde kalarak kurtulmuştu. James ona ilk ders çalıştırmaya başladığı zamanlar başı önde gezen, küçük kusurlarını kafaya takan ve aynı zamanda utangaç biriydi.

Kendini matematiksel kavramları hiçbir şekilde anlayamadığına şartlamıştı. James onun için çabalamaktan vazgeçebilirdi ama yapmamıştı. Birkaç hafta boyunca, artık anlamaya başlayana kadar onunla görüşmeye sabırla devam etmişti.

"Bana karşı sabırlıydı ve kibardı. Bana ders verirken sinirlendiği zamanlar dışında."

"Ama sen kalpsizdin." Emily'nin sesi sert ve kızgındı.

Katie tekrar "öteki kadın" durumuna düşmemek için hemen cevap verdi. "Kalpsiz değildim, nedenlerim vardı."

Emiliy'nin kısa süren gülmsemesi alaycıydı.

Katie nereden bildiğini tam olarak anlamadan Emiliy'e bakıp "Bir zamanlar sevdiğin birileri seni üzdü, öyle değil mi?" dedi.

Şimdi her şey anlamlıydı.

James ve Emily arasındaki çekimin , iki kadın arasındaki fiziksel benzerliklerle hiçbir ilgisi yoktu. Ortak noktaları kayıplarıydı: İkisi de bir zamanlar sevdiklerinden ayrılmak zorunda ayrılmışlardı.

Katie; Emily'nin kafasını sallayıp gözlerinin irileşmesinden tahmininin doğru olduğunu anlamıştı ve Emily bunu inkar etmek istese de edemezdi. "Yıllar önceydi ve çoktan unutuldu."

"Lise? Yüksekokul?"

"Yüksekokul." Ayrıntı vermedi.

Katie, Emily'nin gerçeği gizlemeye çalıştığını ve hikayeyi anlatacak havada olmadığını görebiliyordu. "Öteki kadın" acıyı sindirmeye çalışıyor ve yutkunuyordu.

"Unutması kolay olmuyor, değil mi?" dedi Katie, sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Söylediğim gibi, uzun zaman önceydi."

"Zaman görecelidir."

Emily'nin omuzları gerildi; inanç ve kararlılıkla konuştu: "James ile evleneceğim."

"Evet, elbette, ben... inanıyorum ki birbirinizi mutlu edeceksiniz."

Emily'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve Katie bunu fark etti. "Benden korkacak bir şeyin yok; James kararını verdi."

Emily uzunca bir süre boşluğa baktı ve Katie'yi şaşırtarak sandalyeyi masadan çekip oturdu. Sonra Katie'nin ona katılmasını teklif etti. Katie yanına oturduğunda Emily ellerini onun dizlerine koyup sordu. "Neden ona zarar verdiğini bilmem gerekiyor"

"Gerek yok . . ."

"Lütfen."

Katie kendini kontrol etmek için çaba sarf etti ve direndi. "Bu geçmişte kaldı. artık önemi yok." James'in nişanlısı ile ne garip ve beklenmedik bir sohbetti bu.

"Benim için önemli, bilmem gerekiyor."

Ve Katie sonunda anlattı. Olanları anlatırken mümkün olduğunca hikâyeyi kısa tutmaya çalıştı. Emily'ye bakarak konuşmak zordu ve tıpkı on yıl önce yaptığı gibi masadaki o çocuksu ifadeyi bir kez daha takındı.

Emily onu dinledi ve sadece bir soruyla araya girdi. Katie bitirince sessiz kaldı.

"Ya sen?" diye sordu Katie.

"Ben mi?"

"Kalbini kim kırdı?"

Emily başını iki yana salladı. "Önemi yok , birbirimize bunları hatırlatmamızın gereği yok, uzun zaman önceydi "

Katie "Bu adil değil," diye karşı çıktı. "Ben sana hikayemi döktüm; en azından sen de bana kendininkini anlatmalısın."

Emily başını eğdi ve ellerini ovuşturdu. "Jayson'ın ailesi beni onaylamadı." Durakladı ve ekledi. "Onunla aynı inanç içinde yetiştirilmedim, bir de özellikle annesi Jayson'ı kilisede evlenmesi için zorladı. Onun için zor bir karardı çünkü onun gerçekten beni sevdiğine inanıyorum. Sonunda doğru olanı yaptı."

"Kim için doğru?"

"Ailesi ve Jayson için. Şimdi dini inançlarını paylaştığı bir kadınla evli ve geçen yıl bana bir doğum günü kartı gönderdi; kartta karısının hamile olduğu yazıyordu."

Anlattıkları kalbe saplanan bir bıçak gibiydi. "Bu biraz duyarsızca, değil mi?" diye sordu Katie.

Emily başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki, ben onun için çok mutluyum, aramızdaki şeylerden ve benimle ayrılmak için verdiği sert karardan dolayı kendini çok kötü hissettiğini biliyordum. Vicdanını rahatlatmak için çok mutlu olduğumu duymayı umdu. Onun; âşık ve evlenmek üzere olduğumu bilmesine izin verdim.

Gözyaşlarının gözlerini doldurmasına rağmen Katie gülümsedi.

Emily kaşlarını çatarak öne eğildiğinde elini Katie'nin koluna koydu. "Özür dilerim... ne dedim?"

"Hayır, hayır, sorun değil... özür dilemesi gereken kişi benim." Utanmıştı, Katie'nin yanaklarından gözyaşları dökülüyordu. "Görüyorsun, anlıyorum, çok iyi anlıyorum, Jayson'ı mutluluğu bir başkasında bulmasını kabullenecek kadar sevdin. İnancı, ailesi ve sana olan sevgisi arasında sürekli bir çatışma olacağı için asla seninle birlikte olamayacağını fark etti."

Emily, alt dudağını biraz daha ısırdı. "Evet, mutlu olmasını istiyorum."

Katie, Emily'nin parmaklarını sıkarak kendininkilerinin arasına aldı. "Görmüyor musun? Bu yüzden James'le benim aramda endişeleneceğin hiçbir şeyin olmadığına söz veriyorum, onu da onun için en iyisini isteyecek kadar seviyorum, onu benim için mutlu et, Emily, onu benim için sev."

Gözyaşları Emily'nin gözlerinde parladı ve kollarını Katie'nin omuzlarına sardı. İkisi sarıldılar.

Arkalarından ayak sesleri duyuldu.

Ne Katie ne Emily, sarılmalarını bozmadı. Kalpleri, birbirlerine olan anlayışları ve ortak acıları ile bağlanmıştı.

"Burada neler oluyor?"

Katie'nin konuşanın James olduğunu öğrenmek için geri dönmesine gerek yoktu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Müzik başladığı an Coco kalçalarını sallamaya başladı. Britney Spears'ın Do Something şarkısı onu 18 yaşına geri götürmüştü. Hemen Hudson'a bakındı.

Cesaretini kaybetmeden onu aramaya devam etti. Onu Willard (Will, kendini hatırlamasını sağladı!) ve bilim kulübünden iki diğer üye ve flörtleri ile birlikte bir masada otururken buldu.

Onlara doğru yaklaştığında Hudson onun gözlerini yakaladı. Hudson gözlerindeki beğeni ve arzuyu gizleyemedi. Bakışı Coco'nun kalbinde çılgınca etkiler bıraktı.

"Seninle dans etmeyi gerçekten çok isterim," dedi.

Hudson gözlüklerini burun köprüsüne doğru itti ve onu reddetmek gösterebileceğinden daha fazla çaba gerektireceği için derin bir iç çekti. "Hatırla, seni kibarca uyardım."

"Evet, uyardın!" diyerek onayladı Coco, ama bu onu caydırmak için yeterli değildi.

"Onunla dans edecek misin" dedi Will, Hudson'ı dirseğiyle dürterek. "Birkaç yıl önce bu fırsat için ruhunu bile satardın."

Hudson Will'e sert bir bakış attı.

Coco ona elini uzattı. "Hadi Hudson, bana sende neler olduğunu göster."

Ayağa kalkıp, onun parmaklarını kendininkilerle kavradığında Hudson'ın yüzünde çocukça bir gülümseme vardı. "Bana seni uyarmadığımı söyleme sonra."

Dans pistine çıktıkları anda bir Usher parçası sona erdi ve yavaş bir şarkı başladı. "Şimdi gerçekten başımız dertte," diye mırıldandı Hudson onu kollarının arasına aldığında.

Coco sarılmasına çok iyi uydu, ona baktı ve gülümsedi. "Bu o kadar da kötü değil, değil mi?"

Hudson sırıttı ve çenesini başının üzerindeki taca dayadı. Onu tutmaktan biraz daha fazlasını yapıyor ve biraz adımlarını karıştırıyordu. Coco bu durumdan memnundu. Hudson onun sırtını okşadı ve Coco başını onu öpebilecek seviyeye kadar yukarı kaldırdı. Hudson titriyordu ve neredeyse hiç hareket etmiyor olmasına rağmen dengesini kaybetmek üzereydi.

"Affedersin."

Hudson, boğazını temizledi, "Sorun değil."

Coco başını eğdi ve ona gülümsedi. "Kendimden hoşlanıyorum ve itiraf etmek istemesen de sen de öyle."

Gözlerini kapayarak onayladı. "Hep seninle dans edebilmeyi hayal ederdim." Sözler ağzından çıktığı anda Hurson, Coco'nun yanlışlıkla onun ayağına basmıştı.

Coco elinde olmadan yüzünü buruşturdu.

Hudson kendi kendine lanet etti. "Sanırım, en iyisi konuşmayalım, olur mu?"

"Peki." Black Eyed Peas'ın parçasında hafifçe sallanarak hoşça ve yavaşça dans ettiler. Bir süre sonra Coco gözlerini kapadı, onun kendisini saran hazzını yaşıyordu. Hudson ona daha da yaklaştı ve Coco kollarını onun boynuna sardı, kendisini ne kadar hoşnut hissettiğine şaşırmıştı.

Gözlerini açtığında Hudson'ın konsantrasyonunun yerinde olduğunu ve sürekli gözleriyle kendi ayaklarını takip ettiğinden alnının hafifçe kırışmış olduğunu fark etti.

Coco başını Hudson'ın omzuna yasladı. Başka bir şarkı çaldı, bir slow daha ve çok ağır dans ediyorlardı. Müzik dinlendirici ve romantikti. Hudson ayağına ikinci kez bastığında Coco'nun gözleri kapalıydı.

İstemsiz bir çığlık attı. Ayakları yalnızca birkaç santim hareket ederken ayağına basmak bir başarıydı. Eğer yüzündeki utangaç ifade olmasa onun bunu bilerek yaptığından şüphelenebilirdi.

"Bu kadar yeter," dedi Hudson kollarını bırakarak. "Bunda iyi olmadığımı sana daha önce söyledim."

"Benimle dans etmekten hoşlanmadın mı?" diye fısıldadı Coco, ona bakıyordu. O an temaslarının sona erceğği düşüncesinden nefret etmişti.

"Hayır bundan hoşlanıyorum, eğer bilmek istiyorsan çok hoşlandım. Ama kasabayı koltuk değnekleriyle terk etmeni istemiyorum."

Cevabı Coco'yu gülümsetmişti. "Burası çok mu sıcak oldu?" diye sordu Coco elleriyle yüzünü serinleterek.

Hudson ona baktı.

"Dışarı çıkıp biraz serinlemek ister misin?" diye sordu Coco.

Hudson cevap vermedi ama ona bakmaya devam

etti. "Burası sıcak," diyerek onayladı ve elini onun eline uzatarak sıkıca tuttu. Dans pistinin önünden geçerek salondan dışarı çıktılar.

Dışarıda yürüklerken Coco çantasını tutuyordu. Hudson onu binanın yanındaki yoldan futbol sahasına ve sonra da tribünlere götürdü. Açık tribündeki beton oturma bölümlerinde üçüncü sıraya oturdu. Coco onu izledi ve yanına oturdu.

Ona doğru eğilip başını omzuna koydu, gökyüzündeki gece manzarasına baktı. Gece hava açıktı, ay parıldıyordu ve yemyeşil futbol sahası üzerinde altın rengi bir ışıma yapıyordu. Coco'nun kendisi bile bundan daha romantik bir ortam hayal edemezdi. Ay, yıldızlar ve son zamanların en büyük sürprizi yanında oturuyordu.

"Bu, muhteşem," diye fısıldadı.

Hudson sanki olup bitene inanmıyormuşçasına kaskatı olmuştu: Her şey Coco'nun beklediğinden de ileri gitmişti – Coco bilmiyordu. Ama o an, o gece, olup biten hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmayacaktı.

"Bana sarılabilirsin," dedi Coco, Hudson'ın dokunuşundan hoşnut bir şekilde.

"Üşüdüysen hırkanı giyebilirsin."

"Üşümedim."

"Ah," dedi Hudson, hâlâ sırtı dik oturuyordu.

Hudson döndü ve Coco'yu süzdü. Gözleri yalnızca bir şüphenin sebep olabileceği şekilde kısılmıştı. "Biliyorsun sen ve ben iki insanın birbirinden olabileceği kadar farklıyız." Zıt kutupların birbirine olan çekimini hiç duymadın mı? Sana beni bir görüşte cezbettiğini hatırlatabilir miyim? Seni kesinlikle çekici buluyorum ve senin de benim için aynı şeyleri hissettiğini umuyorum.

Hudson teslim olmuş gibi görünüyordu ve kolunu ona sardı. Coco ona daha fazla sokuldu ve başını omzuna koydu.

Uzun bir dakikaymış geçen sürenin ardından, Hudson derin bir nefes verdi, soluğu ciğerlerinden akıyordu. "Bir soru."

"Tamam," dedi Coco.

"Benimle oynuyor musun?"

"Seninle oynamak mı?"

"Bu bir şaka değil mi? Gerçekten söylediğin şeyi mi ima ediyorsun?"

Kendini ispatlamak istercesine, başını omzundan çekti ve ani bir hareketle doğrulup kalktı. Doğrudan onun karşısına dikilmişti.

Hudson ona baktı. Gözleri irileşmişti ve merak doluydu. "Ne yapıyorsun?"

Gülümseyerek eğildi ve ellerini Hudson'ın omuzlarına koydu. Dudaklarını nazikçe onun dudaklarına götürdü. Kollarını onun beline doladığında Hudson'ın sakinleşen nefes alışını duyabiliyordu. Uzun süren ve derin bir öpüşmeydi. Dudakları onun dudaklarına değdiği andan itibaren Hudson kontrolü aldı, onu kendine doğru çekti ve Coco kucağına oturdu. Dudakları onunkilere yapıştı ve adeta onun soluğunu kesti.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Coco bulutların üzerindeydi. En son böyle öpüştüğünün üzerinde üzerinden uzun bir zaman geçmişti. Kendisine gelmesi biraz zaman aldı.

"Bu çok güzeldi," diye fısıldadı, sesi güçlükle çıkıyormuş gibiydi. Hudson onu kendine doğru çekti, Coco başını

onun boynuyla omzunun arasına koydu. Uzun süren bir sessizliğin ardından, "Hudson?" dedi.

"Evet?"

"Benimle oynuyor musun?" Coco onun gülümsediğini hissetti.

Bunun üzerine Hudson elini çekti ve Coco'nun yüzünü kendine çevirdi. Sanki onun tadını yeterince alamamışçasına, sert ve uzun bir şekilde onu tekrar öptü. Coco oturuyor olduğuna mutluydu, çünkü oturmasa dizlerinin bağının çözüleceğini düşünüyordu. Hudson'ın öpüşleri öyle güçlüydü ki, başının en tepesinden ayaklarının uçlarına kadar onları tamamen hissediyordu. Hudson rahatlayıncaya kadar ikisi de güçlükle soluk alıyorlardı.

"İyi bir dansçı olmayabilirsin Hudson Hamilton ama başka hünerlerin var." Bu adam sürprizlerle doluydu.

Yine Hudson'ın gülümsediğini fark etti. Hudson onu boynundan öptü ve kolları yukarıdan aşağı ürpermişti. O an hissettiği şey Coco'ya bu gece hiç bitmesin dedirtiyordu.

"Senin ruhundan hoşlandım," dedi Hudson. "Sen geçmişte, daha sonrasında ve şimdi, her zaman özgünsün. Moda sektöründe mi çalışıyorsun?"

"Yok hayır."

"Yok hayır?"

"Modayla başladım ancak üniversiteden mezun olduktan sonra bulabildiğim tek iş, Seattle 5. Cadde tiyatrosunda kostüm tasarımında yarı zamanlıydı, yarı zamanlı işte çalışarak faturalar ödenmiyor."

"Ya şimdi?"

"Ben mobil cihazlar ve tablet teknolojileri için uygulamalar geliştiren bir şirketin ortağıyım."

"Telefon uygulamaları?" Kendisi için bunun bir sürpriz olduğunu gizlemedi.

"Bana soru sormayı bırak ve beni tekrar öp, olur mu?"

Sanki vücudu onunkine tamamen uyum sağlayacakmış gibi hissettiğinde o da bunun için can atıyordu.

"Bana sormadığın bir soru var."

Bir kez daha kaskatı oldu Hudson. "Ben kaçıyordum."

"Niçin?" diye sordu Coco.

"Sanırım vereceğin cevaptan korkuyorum."

Coco başının üstünü öptü. "Sor bana."

"Pekâlâ, biriyle birliktesin, değil mi?"

Meraktan kıvranması için bekledi, ancak kısa bir süre için. "Aslına bakacak olursan, değilim."

"Ama öyleydin?"

İma etmeye çalıştığı şey, yakın zaman önce ara verdiği ve sürüncemede olan bir ilişkisi olduğuydu.

"Bazı flörtlerim oldu." Coco tereddüt etmişti, onu güven telkin etmeye ve son on yılı açıklamak için en iyi yolu bulmaya çalışıyordu. Gerçek şuydu ki, liseden bu yana kendini koruyabilmek ve savunmasız olmama ihtiyacı hissediyordu. İçgüdüsel olarak Hudson'a güvenebileceğini hissetti. "Ryan'dan sonra ilişkiler benim için bir güven sorunu haline geldi."

Kendini hafiflemiş hissetti.

"Yani bekar mısın?"

"Evet. Peki ya sen, hayatında önemli biri var mı?"

"Aslında birkaç kişi."

"Birkaç?"

"Kardeşim ve eşinin deli olduğum iki kızları var."

Coco şakayla omzuna vurdu. "Bu çok saçma" dedi ve hemen onu tekrar öptü.

"Bilmem gereken başka ilişkilerin var mı?"

"Hayır."

"Bunu duymak çok güzel."

Hudson Hamilton ve Coco gülümsemeyi kestiler. Tekrar dengesini sağlayabilmek için derin bir nefes aldı, "Peki beni ve uygulamalarla ilgili mesleğimi biliyorsun. Bana kendini anlat." dedi. Başını daha önce olduğu gibi onun boynuna yaslayıp tekrar ona sokuldu.

"Neyi öğrenmek istiyorsun? Gerçekten anlatacak çok fazla şey yok. Oldukça sıkıcı bir hayatım var."

"Her şeyi bilmek istiyorum." Hudson'ın kulak memesi hemen önündeydi ve Coco kendini onu dişleriyle yakalayıp nazikçe emmekten alıkoyamadı. Hudson'ın tepkisi anlıktı ve tepkinin tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

"Coco!"

"Affedersin." Onu kızdırmak eğlenceliydi.

"Belki de içeri dönsek iyi olacak."

"Hayır," diyerek hemen karşı çıktı Coco. "Bana mezuniyetten beri neler yaptığını anlatacaksın."

"Peki. Washington Üniversitesi'nde biyoteknoloji laboratuvarında çalışıyorum. Şu an grubum, yüksek verimli aktivite taramasına ikincil ilgi göstererek, nükleik asit ve protein sıralamasındaki protein tasarımını tamamlamak için devrim yaratan teknolojiler geliştiriyor." Birkaç dakika daha şevkle anlatmaya devam etti, belli ki katıldığı bu araştırma ile ilgili oldukça heyecanlıydı.

Birkaç dakika sonra bir an tereddütte kaldı. "Çok uzattım, değil mi?"

"Hayır" dedi Coco. "Yaptığınız şey harika. Hayatlar kurtarabilme potansiyeline sahip değil mi?"

"Daha henüz çalışmanın erken evrelerindeyiz ama evet, öyle olacağını umuyorum. İşimden keyif alıyorum.

"İşine duyduğun heyecan hoşuma gitti." Onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığını itiraf etmek hata olabilirdi. Ama Coco kendine söz geçiremedi.

Hudson sessiz kaldı.

"Söylemeye çalıştığım şey, harika biri olduğunu düşünüyorum." Coco başını omzuna yaslayıp gökyüzünde parlayan yıldızlara baktı.

"Bu bir nostalji ; birbirimizi uzun zaman sonra yeniden gördüğümüz için " dedi Coco'nun kendisi için olan sözlerini daha mütevazi kılarak.

"Sana göre öyle," diye karşı çıktı Coco. "Ve hayatını riske atarak beni Ryan'a karşı korumaya çalıştığın gerçeğinden ötürü sen güvenilir bir dost ve dürüst birisin. Ryan'a lastiklerini kesenin sen olduğunu itiraf etmek zorunda değildin. Hakkında son 24 saatte öğrendiğim şeyler de bana çekici geliyor."

Uzunca bir süre sessiz kalarak oturdular, o an beraber olmanın verdiği memnuniyetle.

"Sanırım içeri dönmeliyiz," dedi Hudson saatine bakarak.

Coco'ya kalsa gecenin geriye kalanını dışarda geçirmeyi isterdi. Ancak Katie'nin mutsuz olduğunu, otele dönmek istediğini ve ağlamak için bir omuza ihtiyacı olduğunu biliyordu. Katie'yi düşündü ve onun yanında olmak istedi.

Hudson kalkmasına yardmcı oldu ve elini tekrar tuttu. Onu okula götürdü.

"Yarın piknikte görüşür müyüz" diye sordu Coco.

"Üzgünüm ama hayır. Yarın sabah Seattle'a dönüyorum."

"Ah." Hayal kırıklığına uğramıştı. "Sana iletişim bilgilerimi vereceğim."

"Gerek yok," dedi Hudson.

Bilgilere zaten sahiptiler. Elbette sınıf mezunları hakkındaki güncel bilgiler toplantı komitesince toplanmış ve kendilerine sağlanmıştı.

"Harika bir geceydi Hudson, teşekkür ederim."

"Benim için de öyleydi," dedi Hudson ve ona yoğun bir duyguyla baktı, onu yeniden öpmemek çok zordu.

Spor salonuna girdikten sonra isteksizce onun yanından ayrılıp arkadaşlarının yanına döndü. Coco'nun Katie'yi arayan bakışlarını izledi ve ona bu güzel geceden dolayı teşekkür ederim manasında gülümsedi. Aslında gerçekte teşekkür eden kişi Coco olmalıydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uyku sorunu yaşamam benim için sürpriz olmadı. Bu cumartesiden daha duygusal bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum. Doğal olarak başım Mark ile ve onun arkadaşını kurtarma konusundaki kararlılığıyla ilgili bildiklerimle doluydu. Her uyumaya çalıştığımda sanki odada benimleymişçesine varlığını güçlü şekilde hissettim.

Hep hoşça kal dediği zamanki gözlerindeki bakışı hatırlardım. Onun bilip benim bilmediğim-yapacağı şeyin ne kadar tehlikeli olacağıydı. Ah, onu ne kadar yanlış tanımıştım. Kendimi hislerime o kadar çok kaptırmıştım ki Mark'ın yaşadığı sıkıntıyı gözden kaçırmıştım. Keşke geçmişini Bob Beldon'a bırakmak yerine benimle paylaşacak kadar rahat olsaydı.

Bana daha fazla güvenmesini istememe, geriye dönüp baktığımda sebeplerini bana açıklamaması için sebeplerini anladım. Ama beni o kadar iyi tanıyordu ki, sanırım geri durmakta haklıydı. Sedir Koyu"ndan ayrılmamasına onu ikna etmek üzere elimden gelen her şeyi yapardım.

Felaket geçen yemek buluşması sebebiyle akşam karışmıştı.. Gina'nın gelecekteki kayınbiraderiyle çıkmayı kabul etmem büyük bir hata oldu. Rich işe yaramazın tekiydi. Muhtemelen o da benim için aynı şeyi hissetti.

Ne Rick'in ne de benim birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi biliyordum. Mümkün olsaydı da son dakikada yemeği iptal edebilseydim. Mark hakkında öğrendiğim yıkıcı haberler beni çok sarstı.

Onun adından bahsetmek istememiştim; geriye dönüp baktığımda belki en iyisi olmasına rağmen.

Uyumaktan vazgeçtiğimde hâlâ karanlıktı. İki misafirim de programlarına göre sabah otelden ayrılacaklardı ve şükür ki pazartesiye kadar rezervasyon yapılmıştı. Kendime ait nadir bir pazar olacaktı.. Coco ve Katie ayrıldıktan sonra odalarını temizletir ve bir öğle uykusu çekerdim.

Katie sabahlığıyla merdivenlerden indiğinde yaklaşık 5:30'du. Demlenen kahvenin kokusunu almış olmalıydı ki mutfağa doğru yürüdü.

Beni orada gördüğüne şaşırmış halde "Ayakta olması beklemiyordum," dedi.

"Genelde bu kadar erken uyanmam " diye yanıtladım esneyerek.

Katie, bir kupaya uzandı ve kahve makinesinin önünde kahvenin demlenmesi için bekledi.

"Sen de mi uyuyamadın?" diye sordum, konuşmaya çok hevesli değildim ama konuşmak isterse açık kapı bırakarak.

"Gözümü bile kırpmadım."

"Üzüldüm."

Katie arkasını bana döndü kahve makinesinin önünde

durarak. Konuştuğunda sesi çok düşüktü, kelimeleri ortaya çıkarması için zorladım. "James nişanlandı, nişanlısıyla tanıştım."

Sesinin içindeki acı her hecede belirgindi. "Ah, Katie, ne kadar hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

"Adı Emily."

Kolumu uzattım, ona moral vermek için sarılmak istedim ama tereddüt ettim, bir yabancının dokunuşunu hoş karşılar mı emin değildim.

"Şey, ondan gerçekten hoşlandım, konuştuk; sadece ikimiz, biraz kendinden bahsetti, o sırada James bizi buldu."

Ayrıntılara girmedi .Gözyaşı dökmemek için çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu. Kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "James benimle ilgilenmedi ama Emily'yi aldı ve onu spor salonuna geri götürdü, programa başlamaya hazırlanıyorlardı... İçeri geri dönmedim; Coco beni kafeteryada bulup gelip gelmek istemediğimi sordu ben de döndüm, bir dakika daha devam edebileceğimi sanmıyorum. "

"İkinizden biri mezunlar günü toplantısında geç saaate kadar kalmadı mı?"

"Hayır, Coco'ya geri dönmesi gerektiğini söyledim, ama beni duymazdan geldi... O beni terk etmek istemedi." Durakladı ve ekledi. "O iyi bir arkadaş."

Kahve demlenmişti, Katie kupayı doldurdu ve oturma odasına taşıdı. Onun konuşmak istediğini hissettim ve bu yüzden kendi kupamı da doldurup onu takip ettim. İşini dışarıda halletmiş olan Rover, hemen hemen her zaman yaptığı gibi benimle geldi.

Şöminenin karşısında yan yana duran berjerlerde oturduk. Rover aramızdaki halıya kıvrıldı.

"Kendi adıma iyi bir akşam geçirmedim," dedim Coco'ya . O, bana güven verdiği için ben de ona karşı kendimi rahat hissettim.

"Ya?" Belli belirsiz bir yudum almadan önce sıcak kahveyc üfledi.

"Dün bahsettiğim adam - arkadaşım Mark hakkında oldukça çarpıcı haberlerim var.

Neiçinmücadeleettiğimibilmiyordumama...hayatımda bir şekilde ilerlemeye niyetliydim." Öğrendiklerim ışığında tutumum için kendime öfkeliydim.

"Sen bir dulsun, değil mi?" diye sordu Katie.

İki elim arasında kupayı tuttum, sıcaklığının kollarımı ısıtmasına izin vererek. "Kocam Afganistan'da öldü."

"Yalnız yaşamayı zor buluyor musun?"

Yalnız değildim. Rover'la misafirlerim vardı, ama neyi sormak istediğini anladım. "Bazı günler. 30'larıma gelene kadar evlenmedim, kendi kendime yaşamaya alıştım, aşk beni sürpriz şekilde yakaladı ve aşık olunca çok yoğun yaşadım ."

Katie her kelimeyle daha da etkilenir görünüyordu. "Bunun benim için de olup olmayacağını merak ediyorum."

"Kalbini açık tut" diye tavsiyede bulundum.

"Daha önce evlenmemiş olmanın sebebi var mı... Yani, hiç başkasıyla karşılaştın ve yürümedi mi? Çok kişisel sorular soruyorsam özür dilerim" dedi.

"Hayır, sorun yok, umurumda değil Gerçek şu ki, daha önce hiç başkasıyla karşılaşmadım, bağımsız ve

kendimden emin iş dünyasında hayatımı yaşadım, şirket merdivenlerini tırmandım. Ve sanırım doğru insanla tanışmadım. "Şimdi baktığımda başkasının hayatıymış gibi görünüyor."

Katie, kahvesine dikkatle baktı. "Onu bırakmak zorundayım."

İçimde bunu benden çok kendi kanına söylediği hissi oluştu. "Ben de," diye fısıldadım.

Katie bana baktı. "Kocanı mı?" diye sordu.

Mark hakkında uzunca bir açıklama yapmak yerine başımı salladım. Dediğim şey doğruydu. Paul'u kaybettiğimde bu duyguyu yaşamıştım Er ya da geç, Mark'ın da hayatımın dışında olduğuna dair güçlü bir ihtimal olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Merdivenlerden inen ayak sesleri yankılandı. "Hey, siz ikiniz bensiz bir parti mi veriyorsunuz?" diye sordu Coco. Gülümsemesi yükselen güneşten daha parlaktı. Mutluluk saçıyordu. Anlaşılan, Katie ve ben değil, dün gece onun için iyi geçmişti.

"Evet, bir parti-acınası bir parti!" dedi ona Katie .

"Ah, Katie, uyuyamadın değil mi?"

"Denemedim bile... biliyorum, biliyorum, James'i atlatmak zorundayım ve ben de ..."

"Zamanla," diye onun yerine bitirdim. "Zaman her şeyin ilacıdır." Ve bunu bilen bir konumdaydım.

Katie arkadaşına "Mezunlar Günü iyi vakit geçirmene sevindim" dedi. "Keşke beni bırakıp geri gitseydin. Gitmeliydin."

"Bir arkadaşa ihtiyacın vardı."

"Mezunlar Günü'nü mahvettim."

"Dün geceyi hiçbir şey mahvedemezdi," dedi Coco ve mutlu, rüya gibi bir görünüme büründü.

"Kahve?" diye sordum; Ona da bir tane hazırlamak üzereydim ki Coco beni durdurdu.

"Sen hazırla, alacağım." Bir anlığına ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra elinde buharı tüten bir kupayla döndü. Katie'nin önündeki kanepede otururken, Mississippi Nehri kadar geniş bir gülümseme takındı.

Katie, "Coco sınıfımızdan biriyle yeniden bağlantı kurdu," diye açıkladı.

Coco Katie'ye baktı. "Kim Hudson'ın böyle harika birine dönüşeceğini düşünürdü."

Katie; arkadaşını bu kadar mutlu görmekten hoşlanıyormuş gibi görünerek "senin tipin olarak düşündüğüm biri değil," dedi.

"Bu doğru, ama onu muhteşem buluyorum."

Katie, "O böyledir, bilirsin" diyerek bana davranışını bana açıkladı.

"Hiçbir şeyi yarı yolda bırakmaz"

Coco yavaş, memnun bir şekilde iç çekerken o hülyalı bakış geri dönmüştü. "O sadece harika ve eğer bilmeniz gerekirse gerçekten iyi öpüşen biri."

Bu sabah ilk kez Katie gülümsedi. "Onunla dışarı çıktın, değil mi?"

"Açık tribünlerde oturduk ve çok uzun bir süre konuştuk."

"Sanırım konuşmaktan fazlasını yaptılar," dedi Katie yarım ağızla.

Katie'den etkilendim. Depresif olmak ve arkadaşını kıskanmak yerine, Coco'nun yeni ilişkisinden zevk alıyor

gibiydi. Bana göre bu gerçek bir karakterin işaretiydi.

"Hudson'ı tekrar ne zaman göreceksin?" diye sordu Katie.

Coco'nun gözlerinden mutluluk fışkırıyordu. "Aslında bir zaman ayarlamadık, bu sabah bir ara mesaj atacağını söyledi ancak sanırım daha çok erken" dedi.

"Biraz kahvaltıya ne dersiniz," dedim, Fransız usulü güveçte yumurtalı ekmek ile karın doyurmanın zamanı geldi diye düşündüm; yanında komposto yaban mersini, ve yumurtanın içine karıştırmak için rendelenmiş peynir ve doğranmış frenk soğanı hazırlayabilirdim.

"Kahvaltıdan sonra Seattle'a geri dönceğiz," dedi Katie.

"Peki ya sınıf pikniği?" Coco' nun elindeki bir broşürde, buluşmanın Manchester Eyalet Parkı'nda yapılacağı hakkındaki notu gördüm

"Dün gece Hudson, Seattle'a geri dönmesi gerektiğini söyledi," dedi Coco ve üzgün şekilde konuştu. "Gerçekten o görmek isteyeceğim tek kişi " dedi.

"Ve ben ... şehre geri dönmeyi tercih ederim," diye ekledi Katie.

Kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa geçtim. Fırını ısıtıp güveci fırına koydum, kıyafet değiştirmek için odama gittim. Rover arkamdan ilerledi ve yemek kabının önünde durdu.

"Merak etme, kahvaltın birazdan geliyor."

Kot pantolon ve bir gömlek kaptım ve sonra yatağımı hazırladım. Yaptığım her şey rutindi ama sıradan bir gün değildi ve bunu biliyordum. Bunu hissettim.

Mark uğramayacaktı. En sevdiği kurabiyeleri koyup koymadığını gözetlemek için kavanoza bakmayacaktı

veiskelede oturup kahve içerek günbatımını izleme bahanesiyle bu akşam uğramayacaktı.

Birkaç hafta boyunca "alışılmadık bir şekilde" uğramamıştı, fakat bu farklıydı. Oldukça farklıydı. Mark gerçekten gitmişti, belki de temelli. Irak'ta kendisine ne olduğu hakkında hiç fikrim yoktu, ya da Bob'un mesajı şimdiye kadar öğrenmiş olduğum son şeydi.

Kahvaltı sekizde masada idi ve Katie'yle Coco alt kata giyinik geldiler. Coco'nun cep telefonuna bakmakla meşgul olduğunu fark ettim. Mesaj sesi duyuldu ve telefonu kaptı, metni okudu, kafası karışık görünüyordu ve sonra kaşlarını çattı.

"On gibi ayrılırız diye düşünüyordum," dedi Katie' ye birkaç dakika sonra. "Bu senin için de uygunsa."

"Ah tabii," dedi. "O Hudson mıydı?" diye sordu; doğrudan Coco'nun telefonuna bakıyordu.

Coco kaşlarını çatarak başını salladı.

"Ona mesaj at" diye önerdi Katie

"Hayır," dedi Coco kararlı bir şekilde başını sallayarak.. Dün gece dansta çok istekli göründüm, ilgilendiğimi açıkça belirttim.Artık bir sonraki hamle ondan gelmeli. "

"Senin için delirmişti."

"Öyleydi," diye tekrarladı Coco. "Şimdi ne hissettiğini bilmem lazım, iletişim bilgilerime sahip, beni elinde tutmak istiyorsa nasıl yapacağını biliyor, artık ona bağlı."

Katie omuz silkti. "Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, bütün akşam gözlerini senden alamadı, onu parmağının ucunda oynattın."

Coco hiç ikna oldmuş görünmüyordu. "Zaman gösterecek."

Birlikte kahvaltıya oturduk ve Coco'nun her çalışında telefonunu kaptığını fark ettim. Katie'nin bakışları arkadaşınınkilerle çarpışıp durdu ve Coco başını sallayarak istediği mesaj veya e-postanın olmadığını belirtti. Tartıştıkları bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama yakında onun iletişim kuracağına inanmak zorundaydım.

"Hadi yola çıkalım," dedi Coco kahvaltıyı bitirir bitirmez. "Gitmek için can atıyorum."

"Ben de hazırım," dedi Katie.

Bavullarını arabaya yüklemeleri yalnızca birkaç dakika sürdü. Benimle işleri bitmişti. Rover ve ben sundurma üzerinde durup ikisinin garaj yolundan çıkışını izledik.

Arabaları uzaklaşırken orada durdum, sadece birkaç gün içinde dünyamın nasıl bu kadar tamamen değiştiğini kabullenmeye çalışıyordum.

Mark gitmişti harap olmuştum.

Ve otel beni yüzüstü bırakmıştı. Burası satın aldığımda Paul otelin bana ve burada kalacak herkese iyi geleceği hayalini dile getirmişti.

Ancak Katie kırık bir kalp ile ayrılmıştı ve Coco da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Kısacası otel hepimizi hayal kırıklığına uğratmıştı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cuma akşamı, Mezunlar Günü'nden iki hafta sonra, Katie küçük dairesine gitti ve ayakkabılarını çıkarıp attı. Evlat edinme konusunda çalıştı ve öğleden önce, 3 ve 4 yaşlarında yarı kardeş iki küçük kız çocuğunun, sevgi dolu bir aile tarafından evlat edinildiği bir davada bulunmak üzere mahkemedeydi. Bunun gibi dosyalar onda büyük bir başarı hissi ve mutluluk uyandırıyordu.

Her zamanki alışkanlığıyla akşam haberlerini açtı ve hazırlayabileceği dondurulmuş yiyeceklere bakmak için dondurucuyu kontrol etti. Telefonu çaldığında hâlâ seçimini yapmamıştı. Arayan Kimiliği menüsü, ona arayanın Coco olduğunu söyledi. Hudson'dan hiç haber almamıştı ve bu onu acı bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Katie telefonu kulağında tutarak tekrar dondurulmuş yiyeceklerin seçimine koyuldu. Mahkeme geçen telaşlı günün ardından hazırlaması kolay ve basit bir şey seçti.

"Hey, Coco, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben de pek bir şey yok, sen ne yapıyorsun?" Sedir

Koyu'ndan ve yeniden buluşmadan sonra birkaç kez mesajlaşmışlar ama hiç konuşmamışlardı.

"Bu akşam için bir planın var mı?" diye sordu Coco.

"Hayır yok. Senin?" The Lean Cuisine makarna Katie için en iyi akşam yemeği seçeneği olacaktı. Dondurucudan çıkarıp mutfak tezgahına koydu.

"Biraz dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Coco. Bir arkadaşım parti veriyor ve birisini bana ayarlamaya çalışıyor ve açıkçası, hiç havamda değilim."

"Sana hangi şey modunda olduğunu düşündürebilir?" diye sordu, paketin arkasındaki pişirme talimatını okurken.

"Senin de muhtemelen benimle aynı durumda olacağını düşündüm. Dışarı çıkmak sana da iyi gelecek. Bu adam pek benim tipim gibi gelmedi."

Katie güldü, "Yani başka bir deyişle beni kalkan olarak mı kullanmak istiyorsun?"

"Christian'ı ilgi çekici buluyor olabilirsin, bana tarzım değil gibi geliyor. Hadi ama, ikimiz de bir duygu patlaması yaşayabiliriz."

Katie dondurulmuş makarnayı geri koydu. "Peki, tamam. Sanırım seninle geleceğim."

Coco homurdandı "Biz acınacak haldeyiz, biliyorsun değil mi?"

Katie güldü. Hudson'dan haber olup olmadığını sormak için kararsızdı ama eğer olmuş olsaydı Coco'nun bunu kendisine söyleyeceğini biliyordu.

"Seni yarım saat sonra alacağım," dedi Coco.

"Hazır olacağım." Katie'nin cuma akşamını geçirmek için daha iyi bir planı yoktu ve parti eğlenceli olabilirdi. Parti modunda değildi, ama kendi kabuğundan sıyrılıp geçmişe bir sünger çekmesi gerekiyordu.

Oraya vardıklarında parti tüm hızıyla ilerliyordu. Herkes Coco'yu tanıyordu ve gittiğinde alkışlar koptu. Katie uzun sürmeden bir bira aldı. Denemek için bir yudum aldı ve Coco tüm coşkusuyla kendini meydana atarken geri çekildi. Partiye geldiklerinden beri on dakikadan fazla olmamıştı. Coco oturma odasının tam ortasındaydı. Kolları başının üzerinde dans ediyor ve flört ediyordu. Coco partinin odağıydı ve sanki herkes onun gelişini bekliyordu.

Her ne kadar Katie sadece oradaki birkaç kişiyi tanıyor olsa da halinden hoşnuttu. Koltuğun kenarında oturuyordu, birasını yudumlarken dans edenleri ve onların kahkahalarını izledi.

"Merhaba, ben Christian."

"Katie." Şişelerini tokuşturdular.

"Coco, yanına gelip sana kendimi tanıtabileceğimi söyledi."

Müziğin sesinden ve gürültüden onu güçlükle duyabiliyordu. "Yani sen O'sun."

"O?" diye sordu Christian kaşlarını çatarak.

"Boş ver," dedi, onu süzüyordu. Aslında koyu siyah saçları ve güler yüzüyle oldukça çekiciydi.

Diğerlerine doğru baktı. "Dans etmek ister misin?"

"Tabii, neden olmasın?" Biraz ona cesaret vermişti.

İlk dans ardından bir dansı, o da ardından bir diğerini getirdi. Gecenin sonuna doğru Christian ile birbirlerine telefon numaralarını verdiler. Müziğin gürültüsünden sohbet edebilmek mümkün değildi, onun hakkında sadece tıpkı babası ve amcası gibi Boeing'te çalışan bir metal işçisi olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Akşam boyunca kendisine iki bira limiti koyan Coco, arabayla Katie'yi eve götürdü.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Coco.

"Evet, Christian hoş birine benziyor."

"Ondan hoşlanacağını tahmin etmiştim."

O an Katie aslında başından beri şüphelenmesi gerektiğini fark etti. "Bu bir kurguydu, öyle değil mi?" Aslında o hiçbir zaman senin görüşeceğin kişi değildi. Christan ile benim buluşmamızı ayarladın. "

"Biraz," diyerek itirafta bulundu Coco.

"Bu doğru," dedi Katie daha iğneleyici bir tavırla.

"Bir gün bana bunun için teşekkür edeceksin. Christian harika biri ve artık ikimiz için de eğlenmenin vaktinin geldiğini düşünüyorum."

Arkadaşı haklıydı. "Harika vakit geçirdim. Beni davet ettiğin için teşekkürler." "Ben de iyi vakit geçirdim," dedi Coco şaşkın bir ses tonuyla.

"İyi vakit geçirmeyi ummuyor muydun?" diye sordu Katie.

"Hayır... tamam, biraz. Sadece Hudson'ı düşünmekten kurtulmayı istiyorum."

Coco'nun kapıyı açmasından yararlanarak Katie içeri girdi, "Yorum yok!"

"Yok." Sözcük yalın ve netti.

"O tam bir aptal."

Coco omuz silkerek, "Sanıyorum bu onun seçimi," dedi.

"Sende onu her zaman arayabilir ya da mesaj atabilirsin," diye önerdi Katie. Coco'nun neden yapamadığını ise anlayabiliyordu.

"Hayır. Ben mesajı aldı. Benimle ilgilenmiyor."

Katie durumu çok iyi anladı.

Şaşırarak fark etti ki, Katie, cuma gecesi, buluşmadan sonraki her geceden daha iyi uyudu. Uyandı ve telefonunu mesaj var mı diye kontrol etti ve Christian'dan bir tane geldiğini gördü.

Kahve için buluşalım mı? 45'inci Cadde'deki Starbucks. 10?

Tabii. Görüşürüz.

Katie gelene kadar, Christian bir masa kapmıştı. Yaklaştığında kalktı ve ona sarıldı.

"Gün ışığında daha da güzelsin." dedi. "Sana balkabaklı pasta ve baharatlı latte sipariş ettim, aslında ne istediğini sormalıydım – sorun olur mu?"

"Yo harika."

Yaklaşık bir saat sohbet ettiler ve Katie rahatlamaya başladığını hissetti. Christian hoştu ve iyi anlaşıyor gibiydiler. Ancak ortada aşk kıvılcımı henüz yoktu. Christian'ın bunu fark edip fark etmediğinden emin değildi ama Katie kesinlikle emindi.

Eve geri dönerken, James'le olduğu gibi, başka bir erkeğe aynı bağlılığı hissedip hissetmeyeceğini merak etmekten kendini alıkoyamadı. Bir daha asla; onu bırakırken zorlandığı kadar ileri götürmeyecekti. İleri gitmesine izin verirse, ona hissettirdiklerinden ve sevgisinden de vazgeçmek zorunda kalacaktı. Onu James'in sevdiği kadar seven birini bulmak mümkün mü bilmiyordu.

Sevdiği. Geçmiş zaman. Emily ile evleniyordu ve bunu kabul etmek zorundaydı.

Bir gün, aynı derecede harika birine âşık olacağına dair kendine söz verdi.

Evine geri döner dönmez cumartesi sabahları yaptığı temizliğe başladı. Süpürgeyi dışarı çıkardı ve intikam duygusuyla etrafı süpürdü. Yatak odası halısını süpürürken biraz zaman geçmişti. Etrafı süpürürken, yatağın altında saklı kalmış sert bir nesneye çarptı ve o da diğer taraftan dışarı başka bir kutunun fırlamasına neden oldu.

Makineyi kapatıp, saklandığı yere geri göndermek için kutuya doğru ilerledi çünkü içinde ne olduğunu fark etmişti... .

Mektuplar..

Kutuda, James'in üniversiteye gittiğinde gönderdiği mektuplar vardı. Katie kutuya baktı ve istemeden gözleri gözyaşlarıyla doldu. Onları en son okumasının üzerinde aylar geçmişti.

Her birini saklamış ve sayısız kere okumuştu. Bazılarını neredeyse ezberlemişti. Birkaç tanesi James'in ondan bir haber almak için yalvardıklarıydı; gözyaşlarıyla lekelenmişlerdi. Kızgınlıkla yazılanları okurken sayfayı titreştirdiği için kenarları kıvrılmıştı. Sonuncusu, hayatının ayrıntılarıyla dolu günlük cümleleri gibi okunuyordu. Sınıflar, öğretmenler ve arkadaşları hakkında yazıyordu sanki Katie yanıt vermese de birbirlerine bağlı kalmaya çalışıyormuş gibi yazmıştı.

Her mektubun sonunda, Katie artık onu sevmese bile kendisinin sevmekten asla vazgeçmeyeceğini söylemişti. Katie son mektuba cevap vermese ve kendisine bir daha yazmamasını söylemese daha ne kadar devam edeceğini merak etmekten de kendini alamadı. Bu düşünce onu yiyip bitiriyordu ama buna son vermesi gereken kişinin kendisi olması gerektiğini biliyordu. Tıpkı James'in Emily ile

evlenerek hayatına devam edecek biri olması gerektiğini bildiği gibi.

Mektupları sakladığı müddetçe hiçbir zaman James' den tamamen kurtulamayacağı aklına geldi. Mektuplar kendisini yok etmeden önce onları yok etmek zorundaydı. Bunu yapabileceğini hissettiği tek yer bir zamanlar sıklıkla buluştukları Manchester Eyalet Parkı'ydı

Kendi başına bunu yapamayacağından korkuyordu. Elinden tutan birileri olmadan onları yakmak için cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Kendisini anlayabileceğini düşündüğü tek kişi Coco'ydu.

Bugün için planınız var mı? Lise arkadaşına mesaj gönderdi.

N'oldu?

Sedir Koyu'nda birinin yardımına ihtiyacım var.

Sedir Koyu'mu?????

Benimle geliyor musun? Gelmiyor musun?

Bana ihtiyacın varsa, oradayım.

Teşekkür ederim.

Katie arkadaşıyla buluşur buluşmaz amacını açıkladı.

"Bundan emin misin?" diye sordu Coco.

"Yok hayır." Katie, Coco'ya karşı dürüst olabileceğini biliyordu. "Bu mektupları yakmak beni öldürecek ama yapmadıkça James'i asla bırakamayacağımı biliyorum."

"Neden Manchester Eyalet Parkı?" diye sordu Coco feribot hattında beklerken. "Bunu daha yakın bir yerde yapamaz mıyız, kasabaya son ziyaretimiz hakkında pek fazla iyi anıya sahip değilim."

"Biliyorum ... ben de aynı durumdayım, sanırım dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorum.

Coco anlıyor gibiydi. Feribot yolculuğunda ve koyun etrafındaki sürüşte pek konuşmadılar. Sonbahar fırtınası başlamıştı. Parka giriş ücretini verdiler ve bir piknik masasıyla mangal bulunan bir kamp buldular.

Kısa bir süre sonra ikisi de ateşi yakacak şey getirmeyi düşünmediklerini fark ettiler. Eğer o kadar trajik olmasaydı, eğlenceli olabilirdi. Bir kampçı onlara acıdı ve kısa süre sonra birkaç tane tutuşmuş çıraları vardı.

"Hazır mısın?" Coco, kutuyu açarken sordu.

Katie sertçe yutkundu ve başını salladı. Kutunun içine uzandı. James'in yazdığı son mektuplardan birisini çıkardı ve kısa bir tereddütten sonra onu alevlere attı. Bir an için yanarken pişman oldu ve onu ateşten kurtarma isteğine karşı direndi. Kâğıt alevler tarafından çabucak tüketildi. Duman yükseldi ve onunla beraber de ilk aşkının kalıntılarından biri gitti.

Katie'nin boğazı düğümlendi. Mektupları yakmanın zor olacağını anlamıştı ancak bu kadar da zor olacağını düşünmemişti.

"İyi misin?" diye sordu Coco, onu merak ediyordu ve endişeli görünüyordu. "Solgunsun ve titriyorsun."

"Ben mi?" diye sordu Katie, sesi cılızdı ve titriyordu. Artık duramadı. "Sıra sende."

Coco tereddüt ederek, "Bunu yapmamı istediğinden emin misin?"

"Evet, lütfen." Bunun faydası olabilirdi, çünkü üç hatta belki dört tane vardı ve onları kendisinin yakabileceğinden emin değildi. Bunun için Coco'nun yardımına ihtiyacı vardı.

Coco kutuyu açtı.

"Hayır onu değil..." diye bağırdı Katie panik halde. "Henüz değil..."

Coco mektubu kutuya geri koydu. "Hangisi olacağına sen karar ver," dedi.

Katie bir sonraki mektubu seçene kadar dakikalar geçti.

Coco sakin bir şekilde mektubu alevlerin içine attı. Katie ağlamamak için yutkundu. Tüm vücudu titremeye başladı ve o an bir yere çöküp oturma ihtiyacı hissetti. Neyse ki elinde katlanmış halde duran piknik masası vardı.

Coco Katie'ye daha yakından baktı ve "Bunu yapmaya hazır olduğunu düşünmüyorum Katie,"Katie karşı çıktı. "Buna artık son vermem gerekiyor."

"Biliyorum ama hepsini aynı anda mı yakmak zorundasın?"

Katie cevap verebilmek için fazla travmatik bir haldeydi.

Coco piknik masasında oturan Katie'in yanına oturdu ve öneride bulundu. "Niçin ayrılabileceğini düşündüklerinden kurtulup, biraz rahatlayıncaya kadar diğerlerini yanında eve götürmüyorsun?"

"Ben hiçbir zaman rahat olamayacağım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek sözünü kesti Coco. "Bu durum seni öldürüyor. Yaprak gibi titriyorsun.

"Tamam, bugün sadece yarısını yakalım." Yarısıyla idare edebilirim diye geçirdi aklından.

Ama Katie yanılmıştı. Öğleden sonra birçoğunu yakmayı başardılar. Yaktıklarının her biri kalbinden bir parça koparıp götürüyor gibi hissediyordu.

Kutuyu arabaya geri yükleyip Seattle'a geri döndüler. Gelecek hafta geri kalanları yok edecekti. Katie kararlıydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Mark Sedir Koyu'ndan ayrıldığından beri neredeyse bir ay oluyordu. Günler boş gelse de, onsuz hayata iyi kötü alışmıştım. Mark sürekli düşüncelerimde ve dualarımdaydı. Irak'a varıp varmadığını ve vardıysa güvende olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. Dualarım tamamen ona odaklanmıştı, güvende olması ve Tanrı'nın onu bana geri getirmesi için dua ediyordum. Dua etmek beni çok az rahatlatıyordu. Paul için de her gün dua ediyordum, ama Tanrı'ya o kadar yalvarmama rağmen kocamı kaybetmiştim. Dua etmenin tek iyi yanı bana endişelerim için bir çıkış noktası vermesiydi.

Mark'tan haber almak için Bob Beldon'la iletişime geçme isteğime karşı koydum, herhangi bir şey duysaydı benimle iletişime geçeceğinden emindim. Olumlu açıdan bakmak gerekirse, sabit bisikletle kardiyovasküler egzersizlere başlamıştım ve fiziksel olarak daha aktif olmaya bayılıyordum. En tuhaf yanı ise, bir saatlik egzersizimi bitirdiğimde, kendimi son derece zayıf hissediyordum ve

yürümek neredeyse imkansız geliyordu. Her gün Rover'ı dışarı çıkararak egzersiz yapmama rağmen, ne yazık ki formumu kaybetmiştim.

Dersin bir diğer faydası ise, benimle yaşıt, evli ve birkaç çocuğu olan Dana Parson'la arkadaş olmaktı. Kocası evden çalışıyordu ve bu ona oğlu ve kızı öğleden sonra uyurken sabit bisiklet dersine katılmasına imkan tanıyordu.

Otel için çok sayıda kitap toplamaya devam ettim. Bu hızla devam edersem, yıl sonuna kadar kara geçebilirdim. Pazartesi günü nadir bir şekilde sabah tamamen bana aitti. Pazar günü gelen konuklarını gitmişti ve bir sonraki misafirlerim o akşam geleceklerdi. Bremerton'daki donanma üssünde görev yapan oğullarını ziyarete gelen Kansas City'den bir çiftti.

Rover yürüyüşe çıkmak için çok hevesliydi ve sabırsızca sabah işlerimi bitirmemi bekledi. "Pekâlâ, pekâlâ, geliyorum," dedim ona kafamı sallayarak. Bu köpeği ben şımartmıştım ve kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Kayışını alır almaz, Rover mutluluktan kendi etrafında dönüp kapıya koştu ve nihayet der gibi omzunun üzerinden bana baktı. Kayışını tasmasına takıp dışarı çıktım, havanın bu kadar serinlemesine şaşırdım. Artık ekimdi ve rüzgar yaprakları uçuşturuyordu. Çok renkli yaprakları temizler temizlemez, bahçemde yeni bir yığın beliriyordu. Hiç bitmeyecek bir işti.

Rover'la birlikte her gün yürüdüğüm üç kilometrelik yolu takip ederek tepeyi tırmanmaya başladım. Hava kapalıydı ve yağmurluğumu iyice etrafıma dolarken rüzgar yaprakları yerden kaldırıyordu. Ayın ilk günleri olmasına rağmen, her yerde Cadılar Bayramı'nın yaklaştığına dair

işaretler vardı. Birkaç mahallede bahçeler veranda basamaklarına yerleştirilen balkabağı fenerlerle süslenmişti ve alçak çalıların üzerinde birkaç inceçik örümcek ağı serilmişti. Evlerin birinin ön bahçesinde dibinde samanlar ve birkaç mısır sapı olan bir korkuluk vardı.

Rover ve ben Mark'ın yaşadığı sokağa yaklaştık. Gittiğinden beri evinin önünden geçmekten kaçınıyordum. Ön bahçedeki Satılık levhası beni üzüyordu ve bana gittiğini hatırlatan yerden uzak durmanın en iyisi olacağını düşünüyordum. Gerçi hafızamı harekete geçirecek hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Yokluğunu her gün hissediyordum.

O gün Rover Mark'ın sokağına her neden saptıysa, kararlı bir şekilde beni o yöne sürükledi. "Orası yürüyüş rotamızın bir parçası değil," diye ona hatırlattım.

Rover bana aldırmadı. Bu taraftan gitmemizde ısrar ediyormuş gibi omzunun üzerinden bana baktı.

"Ah, pekâlâ, madem istiyorsun, ama Mark orada değil. Bunu biliyorsun, değil mi?" Benim hatırlatıcı bir şeye ihtiyacım olmayabilirdi ama anlaşılan Rover'ın ihtiyacı vardı.

Rover'ın kısa bacakları hızlandı ve beni beraberinde çekiştirdi. Eve yaklaştığımızda, onu tutmakta zorlanıyordum. Mark'ın dükkanına giden araba yoluna vardığımızda, Rover Mark'ın dışarı çıkıp bizi selamlamasını bekliyormuş gibi sert bir şekilde havladı.

Rover kayışını iyice gererken, "O artık burada değil," diye ona ikinci kez hatırlattım.

Sonra fark ettim.

Evin önündeki SATILIK levhasının üzerinde SATILDI yazan geniş bir bant vardı.

Durup detayları çözebilirmişim gibi levhaya baktım.

Her nedense saçma bir şekilde Mark dönene kadar evin satılmayacağını umut etmiştim...tabi dönerse.

Satılık işaretini görmenin üzerimde tuhaf bir etkisi oldu. Kayıp hissinden korumak için elimi kalbimin üzerine koydum. Bu Mark'ı unutmam gerektiğini gösteren bir başka işaretti. Bob'ın bana söylememesine şaşırdım. Hemen Mark ve üstlendiği görev hakkında bana söylemediği başka şeylerin olup olmadığını merak ettim.

Otele döndüğümde yorgun ve üzgündüm. Rover da öyleydi, çünkü onu her zamanki gibi üç kilometrelik bir yürüyüşe çıkarmamış, yürüyüşümüzü kısa kesmiştim.

Geri döndüğümüzde ilk iş olarak çay için su kaynattım.

Anneme ihtiyacımın olduğu o anlardan biriydi. Evin satılması beklemem gereken bir şey olmasına rağmen, bu kadar kırılgan hissettiğimi itiraf etmekten nefret ediyordum. Mark'ın evi bir ayı aşkın bir süredir satılıktı; ama bu kadar kısa sürede satılacağını hiç ummamıştım.

Çay demlenince mutfaktaki küçük masama oturup cep telefonuma uzandım ve beni ailemle buluşturacak numarayı tuşladım.

Annem telefona üçüncü çalışında yanıt verdi. Evin içinde bulunduğu yere bağlı olarak mutfaktaki telefona yanıt vermesi bu kadar uzun sürdü. Annemin cep telefonu olmasına rağmen nadiren yanında bulundururdu ve babam ise telefonunu asla şarj etmezdi.

"Jo Marie!" dedi. "Aradığını duymak çok güzel."

"Merhaba, anne."

Selamımı kısa bir duraksama izledi. "Bir şey duydun, değil mi?" Ters giden bir şey olduğunu hemen anladı. "Sesinden anlayabiliyorum."

Ağzımdan sadece iki kelime çıkmıştı; sıkıntımı gizlemeye çalışmıştım ama anlaşılan yeterince iyi gizleyememiştim.

"Annemle biraz canlandırıcı bir sohbete ihtiyacım var," dedim ona. Öne doğru eğilip dirseğimi masanın üzerine koydum ve içimde mücadele verirken elimi alnıma dayadım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Mark'tan haber mi aldın?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Beni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu gizlemeye gerek yoktu. "Bu sabah Rover'ı yürüyüşe çıkardım ve beni Mark'ın evinin olduğu sokağa götürmekte ısrar etti."

Annesi kısa bir süre duraksadı. "Ev satılmış, değil mi?"

Bazen zihnimi okuyabildiğini düşünüyordum. "Evet. Bunun mantıksız olduğunu biliyorum. Emlâkçıların yaptığı şey bu. Onlar ev satarlar. Ve o evini çok çabuk satış yapmasıyla bilinen bir emlâkçıya vermişti."

"Ve bu seni üzdü."

"Biliyorum. Bu çok saçma. Kaçınılmazdı... er ya da geç olacaktı."

Annemin sesi yumuşadı. "Hislerimize hakim olamayız. Kalbini önemsemezlik etme. Neyin doğru ya da yanlış olduğuyla ilgisi yok, Jo Marie. Bir kayıp yaşıyorsun; üzgün olman çok doğal. Evin satılması Mark'la olan bir bağını daha kopardı, o nedenle seni etkilemesi normal. Yerinde kim olsa etkilenir, üzerine gitmeyi bırak."

Annem haklıydı. Kendimi azarlamamalıydım. Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. "Onu tekrar görememekten çok korkuyorum." İşte, yüksek sesle dile getirmiştim. Korkuyordum ve bu korku Paul Afganistan'a gittiğinde hissettiğim duyguya çok benziyordu.

"Jo Marie, ağlıyor musun?"

"Ağlamamaya çalışıyorum." Ama boğazım kasılırken ve göz yaşlarım gözlerimi yakarken bu çok zordu. "Düzelirim..."

"Elbette, düzeleceksin," dedi teselli edercesine. Kelimeleri yüksek sesle söylerse beni daha çok üzmekten korkuyormuş gibi, "Ondan haber almadın mı? Hiçbir şey duymadın mı?" diye tekrar sordu sesini alçaltarak.

"Hiçbir şey duymadım. Ama iyiyim." Daha doğrusu bu sabaha kadar iyiydim. "Birkaç yeni arkadaş edindim."

Bir kez daha kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Kadın mı erkek mi?" diye sordu.

"Anne!"

"Üzgünüm. Dana'dan bahsettiğini duymuştum ama kadın mı erkek mi olduğunu bilmiyorum."

"Kadın. Birlikte sabit bisikletle egzersiz dersi alıyoruz." Dana ve ben derslerden sonra sık sık Starbucks'a uğrayıp yağsız sütlü kahve alırdık. İkimizin de eve dönmeden önce biraz gevşemeye ihtiyacı vardı. Dana'yla birlikte gülebiliyordum ve neşemi yerine getirecek bir arkadaşa ihtiyacım vardı.

Mark bazen gerçekten bir baş belası olabiliyordu ama aklımda en çok tartıştığımız ve birlikte güldüğümüz anlar yer ediyordu. O anları özlüyordum.

Mark'ı özlüyordum. Onu çok özlüyordum.

Annem ve ben birkaç dakika daha havadan sudan konuştuk. Önemli şeyler değildi, sadece kadın kadına sohbet ettik. Beni çok iyi anlayan bir annem olduğu için minnettardım. O tanıdığım herkesten daha iyi bir şekilde beni kendime acımaktan kurtarıyordu ve onunla konuşurken duygularım hakkında dürüst olabileceğimi biliyordum.

Telefonu kapatır kapatmaz kapı zilim çaldı. Saatime baktım ve misafirlerin gelmeleri için henüz erken olduğunu gördüm. Ön kapıya vardığımda Rover çoktan orada kuyruğunu sallıyordu. Ziyarete gelen kişi her kimse bir dost olduğu kesindi, yoksa Rover tetikte olurdu. Köpeğin gelen kişinin kim olduğunu görmeden bunu nasıl bildiğini anlayamıyordum.

Bob Beldon'ı verandamda bulunca hiç şaşırmadım. Benimle göz göze geldi, kasvetli ve ciddi bir ifadesi vardı. İçeri gelmesi için sessizce davet eder gibi kapıyı açtım.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedim onu oturma odasına geçirirken.

Bob beni izledi ve kanepeye oturdu. Üzerinde ceketi vardı ve saçları küçük yağmur damlalarıyla ıslanmıştı. Rover'ı daha önce dışarı çıkardığıma sevindim.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Demek biliyorsun. Evin önünden geçip geçmediğini merak ediyordum."

"Ne zaman satıldı?" Mark'ın evinin önünden en son neredeyse bir ay önce geçtiğimden bahsetmedim.

"Sanırım teklif hafta sonu geldi."

"Evin satılmasının daha uzun süreceğini sanıyordum." Son birkaç sene içinde emlak piyasası yavaşlamıştı ve içimde bir yerde teklif gelene kadar birkaç ayın geçeceğine dair küçük bir umut vardı. Ama önemi yoktu. Bir ay, üç ay ya da daha uzun sürse de, eninde sonunda başka biri Mark'ın uyuduğu yerde uyuyacaktı.

"İyi bir teklifti," diye açıkladı Bob.

"Teklif hafta sonu geldiyse, satıldı işareti neden bu kadar çabuk koyuldu?" Bu genellikle zaman alırdı – Seattle'daki apartman dairemi ve daha sonra oteli satın aldığımda öyle olmuştu.

"Nakit satın alındı. Satış kapama bu hafta bir ara yapılacak ve sonra sana çeki getireceğim."

Bob bana Mark'ın evden gelen parayı bağışlamamı istediğini söylese de, henüz onunla ne yapacağıma karar vermemiştim. Bunu düşünmemek için ona başka bir soru sordum. "Evin yeni sahipleri hakkında...herhangi bir şey biliyor musun?"

Bob kafasını salladı. Kanepe minderinin kenarına çok yakın oturuyordu ve dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. "Ev hakkında bilgi vermek dışında sana söylemek istediklerim olduğu için uğradım."

"Öyle mi?" Otel sıcak ve rahat olmasına rağmen içim ürperdi.

Bob halıya baktı. "Peggy benimle gelmek istedi ama kütüphanedeki bir gönüllü toplantısına takılıp kaldı. Tek başıma gitmemi, yoksa ikimizin birlikte seninle iletişime geçmesinin bir ya da iki hafta sürebileceğini söyledi."

Söylemek istediği şey her neyse ciddi olmalıydı. Kaskatı kesildim, kötü bir haber vermek üzere olduğundan emindim. "Mark'tan haber mi aldın?" Gerginliğimi gizlemeye gerek duymadım.

Bob kafasını iki yana salladı ama gözlerime bakmaktan kaçındı.

"Onun hakkında bir şey bilen birinden mi haber aldın?" diye sordum, bana söylemek istediği her neyse devam etmesini istiyordum.

Bob olumlu anlamda kafasını salladı.

"Ve?" Söylemeye çalıştığı şeyi bana söylemekten korkmuyorsa, beni neden merakta bıraktığını anlayamıyordum. "Bu kötü bir haber, değil mi?"

"Bir haber. İyi değil. Kötü değil. Mark Irak'a varmış."

"Arkadaşını bulabilmiş mi?"

"İbrahim, ben..."

Bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğum için devam ettim. "Evet, evet. Onu bulmuş mu? Yaşıyor mu? İbrahim'i kastediyorum, Mark'ı değil. Eğer yaşıyorsa, onu ve ailesini ülkeden en erken ne zaman çıkarabilir? İbrahim ve ailesini Birleşik Devletler'e getirmesi mümkün mü?"

"Jo Marie," dedi Bob elini havaya kaldırarak. "Bu soruların hiçbirinin yanıtını bilmiyorum."

"Bana bildiğin her şeyi anlat ve lütfen hiçbir şeyi gizleme. Ne öğrendiysen, dayanabilirim."

"Pekâlâ." Biraz daha öne doğru eğildi. "Tek bildiğim Mark'ın Irak'ta olduğu."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Biriyle mi konuştun?"

"Hayır." Bob kafasını salladı. "Bu postayla geldi." Ceketinin cebine uzanıp çıkardığı kartpostalı bana uzattı.

Ön tarafında Dubai'deki gökdelenlerin resmi vardı. Arkasını çevirdim ve küçük harflerle, **Sınırı sağ salim geçtim**, yazıyordu. Hepsi buydu.

"Bunu kim gönderdi?" diye sordum, kartpostalı kimin göndermiş olduğuna dair bir işaret olup olmadığını görmek için arkasını inceledim.

"Bilmiyorum."

Bob'a odaklanırken bana doğruyu söyleyip söylemediğini merak ettim.

"Bu Mark'ın el yazısı değil, öyle değil mi?" diye sordu bana.

Onun el yazısı olmadığını biliyordum. "Hayır."

"Anladığım kadarıyla, bunu postaya veren kişi Mark'ın Irak'a sağ salim vardığını bilecek kadar onunla vakit geçirmiş."

"Mark'ın birine adresini verdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum sinirlenmemek için kendimi zorla tutarak.

"Sana bunu da söyleyemem. Özür dilerim, Jo Marie, keşke daha fazla bilgiye sahip olsaydım ama elimde sadece bu var."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Coco arabadan inerken rengarenk naylon yağmurluğunu etrafına dolayıp otoparktan en sevdiği Starbucks'a koştu. Normalde arabaya servise giderdi ama sıra çok uzundu ve vakti yoktu.

Düzenli müşteri olduğu için neredeyse bütün baristalar onu sima olarak bilmeseler de adını biliyorlardı. Tatil dönemi yaklaştığı için naneli sütlü kahve sipariş edip sonra doğruca ofisine gitmeye karar verdi.

"Hey, Coco, yağmurluğunu sevdim," diye onu karşıladı barista Jill.

"Teşekkürler."

"Yeni mi?"

"Evet." Onu kendisi dikmişti ama bundan Jill'e bahsetmedi. Son birkaç aydır ailesi ve arkadaşlarına Noel hediyeleri yaratmak için vaktinin çoğunu dikiş makinesinin başında geçiriyordu. Coco orijinal giysiler yaratmanın heyecanından hoşlanıyordu. Ofiste değilken zihnini aktif tutmak Hudson'la ilgili düşüncelerini bir kenara itmesini

sağlıyordu. Henüz aramamış ya da onunla iletişim kurmamıştı, ve bunca zaman sonra arayacağını ummaktan vazgeçmişti. Yüzlerce kez, belki daha fazla, dans gecesini zihninde tekrar yaşamış ve neyi daha farklı yapması gerektiğini merak etmişti. Ne düşünürse düşünsün geriye bir gerçek kalıyordu: Hudson onunla ilgilenmiyordu. İlgileniyor olsaydı, şimdiye kadar ondan haber alırdı. Evet, hayal kırıklığına uğramıştı ama daha önce de hayal kırıklığına uğramış ve zamanla unutmuştu. Eğer niyeti yıllar önce onu reddetmesinin intikamını almaksa, başarmıştı ama Hudson'ın bu kadar küçük düşündüğüne ya da düşmanca olduğuna inanmak istemiyordu.

Reddedilmenin acısını çıkarmak amacıyla, Coco kendisini sosyal hayata atmıştı, neredeyse her gece dışarı çıkıyor, aynı anda iki ya da üç erkekle çıkıyordu. Etrafındakiler hayatını yaşadığını sanıyorlardı. Coco durumun böyle olmasını isterdi. Açıkçası, canı çok sıkılıyordu. Dengesini bulması altı haftasını almıştı.

Ancak mezunlar gününün tek bir güzel yanı vardı. Coco ve Katie daha iyi arkadaş olmuşlardı. Daha önce iletişimde kalmış ve yıllar boyunca bağlantılarını koparmamışlardı. Birkaç ayda bir öğle ya da akşam yemeği yemek ve bazen de sinemaya gitmek için buluşurlardı. Sedir Koyu'nu ziyaretlerinden sonra bu değişmişti. Neredeyse her gün ya telefonda konuşuyor ya da mesajlaşıyorlardı. Coco'ya sebebini soran olsaydı, ortak hayal kırıklığı olduğunu söylerdi – bu onları birbirlerine yaklaştırmış gibi görünüyordu.

Neyse ki, Katie ilerleme kaydediyordu. Arkadaşı artık ondan mektup yakma seferlerinde ona eşlik etmesini istememişti ve kabuğundan çıkıyor gibi görünüyordu. Chris-

tian'a karşı romantik hisleri olmadığını iddia etse de, Katie onunla birkaç kez çıkmıştı. Daha sık görüşüyorlardı. Hatta arka arkaya iki hafta sonu çıkmışlardı. Katie Oktoberfest kutlamasının son hafta sonu Leavenworth'e yaptıkları yolculuğu detaylı bir şekilde Coco'ya anlatmıştı. Kısa bir süre önce, Katie ve Christian Colombia Crest şaraphanesindeki bir rock konserine katılmışlardı. Christian Katie'den hoşlanıyordu ve arkadaşını onu gerçekten takdir eden biriyle birlikte görmek Coco'nun kalbine iyi geliyordu.

Son zamanlarda, Coco sosyal hayatı azaltmıştı, daha ılımlı yaşıyordu. Hudson'dan haber alamamanın hayal kırıklığının üstesinden çılgınca flört ederek gelmeye çalıştığını anladı. Reddedilmenin onu bu kadar çok etkilemesine şaşırdı. Ondan gerçekten hoşlanmıştı. Ondan uzun zamandır çıktığı birçok erkekten daha çok hoşlanmıştı.

"Sütlü kahven hazır, Coco," dedi Jill düşüncelerini bölerek.

"Ah, üzgünüm, dalmışım." Coco naneli sütlü kahvesine uzandı ve gitmek üzere arkasını döndü. Çıkışa doğru ilerlerken iki adamın yaklaştığını fark etti. Biri ona kapıyı açtı ve diğer tarafa geçti. Teşekkür etmek için kafasını kaldırınca şok oldu.

Karşısındaki Hudson Hamilton'dı.

Onu bir adım ötesinde görmek öylesine büyük bir şoktu ki, kahvesi elinden yere düştü. Kağıt bardağın içeriği anında kaldırıma saçıldı. Coco nefesini tuttu ve kahvenin üzerine sıçramaması için geri çekildi.

İkisi de Üniversite bölgesinde yaşadıkları için üç hafta boyunca onunla karşılaşıp karşılaşmayacağını merak etmişti. Ama on senedir rastlamadıkları düşünülürse, aynı

anda aynı yerde olma ihtimalleri oldukça düşük görünüyordu.

"Coco." Hudson da onun kadar şaşırmış görünüyordu.

Çılgınca bir an boyunca sadece birbirlerine baktılar.

"Çok üzgünüm," dedi kendisini toparlayıp tekrar nefes alabildiğinde. Eğilip boş kağıt bardağı yerden aldı ve çöp kutusuna attı. Çalışanlardan biri bir sürahi suyla gelip yere dökülen kahveyi kaldırımdan akıttı.

"Kahvem üzerine sıçradı mı?" diye sordu Coco beyaz laboratuar önlüğü ve pantolonlarına sıçramış olmasından korkarak.

"Hayır. Peki ya sana sıçradı mı?"

"Bir şeyim yok," dedi ona, artık kaçmak için can atıyordu.

"Sana bir içecek ısmarlamama izin ver," diye teklif etti, anlaşılan kaza yüzünden kendisini sorumlu tutuyordu.

"Hayır... hayır, gerçekten sorun değil."

"Coco," dedi kesin bir tavırla. "Israr ediyorum."

Saatinin kaçı gösterdiğini fark etmeden bileğine baktı. "Belki başka zaman. Üzgünüm, işe geç kalamam." Ve bunun ardından, kendisini gitmeye mecbur hissedip trafiğe dikkat etmeden otoparkta hızla ilerledi.

Arabasına bindiğinde, elleri o kadar şiddetle titriyordu ki, anahtarı kontağa yerleştirmekte zorlandı. Kendisini tam bir aptal gibi hissediyordu. Otoparktan çıkar çıkmaz Katie'yi aradı.

Katie hemen telefona yanıt verdi. "Günaydın," dedi arkadaşı neşe ve pozitif enerjiyle. "Erkenden dışarı çıkmışsın."

"Hudson'a rastladım," dedi Coco panik dolu bir sesle. Kalbi hâlâ bir yük treni kadar hızla çarpıyordu.

"Ne?" dedi Katie ve sonra tekrar denedi. "Pekâlâ, pekâlâ, bana her şeyi anlat. Neredesin?"

"Şu anda arabamdayım. Az önce oldu."

"Neredeydin?"

"Starbucks'ta. Her zamanki gibi sabah kahvemi almaya gittim ve dışarı çıkıyordum. Beyaz laboratuar önlüklü iki adam gördüm ve hiçbir şey düşünmedim. Dikkat etmiyordum, bilirsin?"

"Elbette," dedi Katie.

"Hudson bana kapıyı açık tuttu ve sonra kafamı kaldırınca onu gördüm ve Katie, ah Katie, ne yaptığıma inanamayacaksın. O kadar şaşırmıştım ki, kahvemi elimden düşürdüm ve hepsi kaldırıma döküldü."

"Ah, Coco, bu çok utanç verici."

"Hudson bunun kendi suçu olduğunu düşünmüş olmalı, çünkü hemen bana bir kahve daha almayı teklif etti. Kabul etmedim ve Freddy Kruger peşimdeymiş gibi uçarcasına orayı terk ettim. Hâlâ titriyorum."

"Bu her sabah uğradığın Starbucks'ta mı oldu?"

"Evet."

"Onu daha önce orada hiç görmedin mi?"

"Asla."

Katie duraksadı. "Seni arıyor olabilir mi?"

"Sanmıyorum. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. Bu beni çok sinirlendirdi. Ne kadar kızgın olduğumu anlatamam."

"Kızgın mı?" diye tekrarladı Katie şaşkınlıkla. "Hudson'a mı?"

"Hayır," diye üsteledi Coco. "Kendime kızdım. Bunca haftadan sonra nasıl beni hâlâ sinir edebiliyor? Ona dair beni bu kadar huzursuz eden şey ne?"

"Bu sorunun cevabını bilmiyorum." Katie nazik ve anlayışla dolu bir karşılık verdi.

"Sorun şu ki, ben de bu soruların cevabını bilmiyorum."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattılar. Coco günü atlattı ve daha sonra akşam dikiş makinesinin başına oturup dikkatini dağıtacak bir şeyler arayarak sabahın erken saatlerine kadar Noel hediyeleri üzerinde çalıştı. Ertesi sabah alarmı çaldığında, gözleri yanıyordu ve oldukça keyifsizdi. İhtiyacı olan en son şey Hudson'a tekrar rastlamaktı ve neredeyse Starbucks'a uğramaktan vazgeçti.

"Aşırı tepki gösteriyorsun," dedi kendi kendine arabasına binerken. "Yakın bir zamanda onu tekrar görme ihtimalin çok düşük. Muhtemelen hayatının geri kalanı boyunca o Starbucks'a uğramaktan kaçınacak." Arabaya servis bölümüne gitti ve elbette orada ona rastlamasına imkan yoktu.

Hatta, bir sonraki hafta boyunca her gün arabaya servis bölümüne gitti, Hudson'ın görünürde olmaması ona uyuyordu.

Şükran Günü tatilinden önceki Çarşamba günü, en sevdiği barista Jill'i arabaya servis bölümünün penceresinde buldu.

"Günaydın, Coco."

"Şükran Günü'n kutlu olsun," diye gülümseyerek karşılık verirken yaklaşan tatile minnettardı. Doğru düzgün bir tatil planı yoktu – erkek kardeşinin evinde tıka basa hindi eti yemek ve daha sonra Katie'ye Noel alışverişine çıkmak dışında. Seattle'ın merkezindeki dükkanlar yılın bu zamanı çok güzel dekore ediliyorlardı.

"İçeriye tekrar ne zaman döneceksin?" diye sordu Jill sesini alçaltarak.

"Bilmiyorum. Neden?"

Jill pencereden yarı sarktı. "Geçen hafta çarpıştığın adam var ya?"

Coco'nun kalp atışları aniden hızlandı, kaburgalarına sertçe vuruyordu. "Evet, ne olmuş ona?"

"O günden beri her sabah burada. Birkaç kez seni sordu. Seni liseden tanıdığını söyleyip ne sıklıkla uğradığını bilmek istedi."

"Ona ne söyledin?"

"Sadece düzenli müşterimiz olduğunu söyledim. Belki de söylemeliydim, çünkü o günden beri her gün senin uğradığın saatte buraya geliyor."

Coco parmaklarıyla direksiyonun üzerinde ritim tuttu, bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

"Belki de, hiçbir şey söylememeliydim," dedi Jill.

"Hayır, hayır. Sorun değil."

Jill omzunun üzerinden baktı. "Şu anda burada."

"Şimdi mi?"

Jill kafasını salladı.

Coco'nun arkasındaki araba sabırsızca kornasına bastı. Coco da kornasına basarak karşılık verdi, sonra caddeye doğru devam etti. Hudson Starbucks'a geri dönmeyi ihmal etmemişti. Bu hareketi ilgisini çekti ve bloğun çevresini dolaşıp otoparka geri döndü.

Davranışı hiç mantıklı değildi. Hudson onunla iletişim kurmak istiyorsa, tek yapması gereken onu aramak ya da ona mesaj göndermekti. İletişim bilgilerine sahipti ama ona ulaşmak için hiç çaba göstermemişti. Coco kendisini

karar verebilecek gibi hissedene kadar birkaç dakika daha arabasında oturdu.

Ama merakı galip geldi.

Çantasını alıp arabasından indi ve az önce satın aldığı sütlü kahvesini geride bırakıp Starbucks'a doğru ilerledi. Jill onu görünce Hudson'ın diz üstü bilgisayarı açık, dikkatle ekrana bakarak oturduğu masaya doğru başıyla işaret etti. Coco görünmezmiş gibi ona hiç aldırmadı.

Ne yapacağını bilmeden, siparişini vermek için görüş alanına girdi. Her geçen saniye kendisini daha aptal hissederek ona arkasını döndü ve yakınında olduğunu fark etmemiş gibi davrandı. Sakin görünmek için elinden geleni yapsa da, kalbi gümbür gümbür atmaya devam ediyordu. Başka birinin kalp atışlarını duymaması bir mucizeydi.

Tezgaha çok yakınken birinin ona yaklaştığını hissetti.

"Coco?" dedi Hudson.

O olduğunu bilmesine rağmen, şaşırmış gibi ona bakıp gülümsedi. "Merhaba, Hudson."

"Sana bir kahve ısmarlamak istiyorum."

"Neden?" diye sordu son derece sakin bir şekilde.

"Lütfen izin ver," diye karşılık verdi. "Geçen hafta düşürdüğün kahveyi telafi etmek istedim ama işe gitmek zorunda olduğunu söyleyip bana bir fırsat vermedin."

"Gerçekten, buna hiç gerek yok. Senin suçun değildi. Sakar olan bendim." Daha hızlı konuşamazmış gibi bunların hepsini tek nefeste söyledi. Gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes alıp tekrar denedi. "Hiç gerek yok," dedi cüzdanını sıkıca tutarak.

"Düşürdüğün kahveyi telafi etmezsem, kendimi kötü hissederim."

Başka bir deyişle, kendisini mecbur hissettiği için son bir haftadır her sabah Starbucks'ta takılıyordu. Bunun onu görmeyi ya da onunla konuşmayı istemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Büyük bir hayal kırıklığı hissetti. İçinden ilk olarak tartışmak geldi, ama bu gülünç olurdu.

"Pekâlâ," dedi en sonunda.

Sipariş verme sırası ona gelene kadar yanında durdu. Sıranın önüne ulaştıklarında, ona siparişini vermesini işaret etti ve kendisi için sade kahve istedi. Hudson ikisinin de ücretini ödedikten sonra kahvesini beklerken, Coco sütlü kahvesini almak için tezgahın diğer ucuna doğru ilerledi.

"Siparişini daha önce alamadın mı?" diye sordu başka bir barista, Dan.

Coco ona dik dik bakıp sorusunu duymamış gibi yaptı. Dan sütlü kahvesini tezgaha bıraktı.

Hudson ona katıldı, ama sessiz kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi ve ona bir kez daha, "ama hiç gerek yoktu," diye hatırlattı. Bekleyip ona sohbet başlatması için yeterince zaman tanıdı.

Ama sohbet başlatmadı.

Coco çantasını omzuna taktı. "Umarım Şükran Günü'n güzel geçer," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Hudson aceleyle eşyalarını toplayıp diz üstü bilgisayarını kolunun altına alarak peşinden dışarı çıkınca şaşırdı. "Görüşürüz," diye peşinden seslendi.

"Tabi. Görüşürüz," diye karşılık verdi.

Bu Coco'nun başından geçen en tuhaf karşılaşmaydı ve nasıl yorumlaması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Fikrini sorabileceğini düşündüğü tek kişi Katie'ydi.

"Kendisini suçlu hissediyor," dedi arabasıyla işe giderken kablosuz kulaklığıyla konuşan Coco.

"O baristanın Hudson'ın bir hafta boyunca her sabah geldiğini söylediğini söylememiş miydin?"

"Evet, ama kendisini suçlu hissettiği için."

"Bu suçluluk duygusundan fazlası, Coco. O seni görmek istemiş."

"Ama beni gördüğünde bana söyleyecek hiçbir şeyi yoktu," diye karşı çıktı, meseleyi neden hâlâ irdelediğinden emin değildi, özellikle de Katie'nin söylediği her kelimeye inanmak istediği düşünülürse.

"Eğer tek istediği içeceğinin ücretini ödemek olsaydı, sana bir hediye kartı bırakabilirdi," diye ısrar etti Katie. "Her gün, Coco. Seni ilk gördüğünden beri her gün Starbucks'taymış. Bunu bir düşün."

"Düşünüyorum, ama hiç mantıklı değil."

"Hudson'a dair herhangi bir şey sana hiç mantıklı geldi mi?" diye sordu Katie.

Arkadaşı bu konuda haklıydı. Coco'nun söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmekten başka seçeneği yoktu. "Asla. O tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor." Oldukça öngörülemezdi.

Coco Hudson'ın fikrini değiştirmiş olabileceğine inanmak istedi ama tekrar hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordu. Onu okumayı imkansız buluyordu.

"Test et."

Katie ne demek istediğini anlayamadı. "Bunu nasıl test edeceğim?"

"Genellikle arabaya servisi kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Gerekli olmadıkça arabasından inmezdi.

"Pazartesi günü içeri gir ve Hudson'ın orada olup olmadığına bak."

"Orada olmayacak," diye nedenini bilmeden tekrar karşı çıksa da, asıl istediği buydu.

"Bunu bilemezsin," diye karşılık verdi Katie. "Hem görüşürüz dememiş miydi?"

"Evet, ama sadece lafın gelişiydi."

"Söylediği her şeyi ciddiye alan biri varsa, o kişi Hudson Hamilton'dır. 'Görüşürüz,' derken seninle görüşmeye niyeti olduğunu kastetti."

Coco gururlanıp dikleşti. "Bu doğruysa, beni bulabilir. Nerede yaşadığımı biliyor. Mezunlar günü kitapçığında yazıyor; numaramı istiyorsa nerede bulacağını biliyor. Peşinden koşmayacağım."

"Pekâlâ, istediğin buysa," dedi Katie. "Dinle, kapatmalıyım. Gitmem gereken bir toplantı var."

"Elbette, sorun değil, görüşürüz," dedi Coco hiç düşünmeden.

"Evet, görüşürüz," diye doğruladı Katie, "ve bana kalırsa, Hudson'la da tekrar görüşeceksin."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Katie'nin radyo istasyonu Şükran Günü'nden çok önce Noel müzikleri çalmaya başlamıştı. Mutfakta durmuş Coco'nun ailesinin düzenlediği Şükran Günü yemeğine elmalı ve cevizli turta yapmak için ihtiyacı olan bütün malzemeleri bir araya toplarken en sevdiği tatil şarkısını duymak ona çok uygun geldi. Akşam yemeği Coco'nun erkek kardeşinin Seattle'ın kuzeyindeki evinde verilecekti. Coco Katie'yi de davet etmişti ve seve seve kabul etmişti. Son birkaç senedir Katie Şükran Günü'nü iş arkadaşlarından biriyle ve onların ailesiyle birlikte geçiriyordu.

Beline bir önlük bağlamıştı ve un kutusu bir parça domuz yağıyla birlikte mutfak tezgahındaydı. Yılda bir iki kez turta pişirdiği için bu işi oldukça ciddiye alırdı. Dükkandan satın alınan hazır turtaları yeterince iyi bulmuyordu. Her şeyi sıfırdan yapmak konusunda ısrarcıydı.

Radyo çalarken, Katie şarkıyı mırıldanarak elmaları soydu. Önce şarkının bir parçası olduğunu düşünüp zilin çaldığını fark etmedi. İkinci ve üçüncü kez çaldıktan sonra kapıda birinin olduğunu anladı.

Bıçağı kenara koyup ellerini önlüğünde kuruladıktan sonra seslendi. "Geliyorum." Kilidi açmadan önce gözetleme deliğinden baktı.

Emily. James'in Emily'si kapısının önünde duruyordu.

İlk aklına gelen şey James'e kötü bir şey olduğu ve Emily'nin bizzat haber vermek için gelmiş olabileceğiydi.

"Emily," dedi kapıyı açarken.

Kadının özür diler gibi bir hali vardı. "Haber vermeden geldiğim için çok özür dilerim. Evde olabileceğini düşündüm... önce aramam gerekirdi."

"Özür dileme. Lütfen içeri gir."

Kadın Katie'nin dairesine girerken bile emin değilmiş gibi görünüyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ve bilmek zorundaydı. "James iyi mi? Bir kaza mı oldu?"

"Bildiğim kadarıyla, geçen haftaya kadar James son derece sağlıklıydı."

Emily bir haftadır onu görmediğini ima etti. Bir şey olduğu çok açıktı ve Katie Emily'nin ona ne olduğunu anlatmak üzere olduğuna emindi.

"Lütfen otur. Sana bir şey getirmemi ister misin? Çay? Kahve? Su?" Katie kulağa bir restorandaki garson gibi geldiğini fark etti ama gerginliğini gizleyemiyordu.

"Hiçbir şey istemiyorum, teşekkür ederim." Emily kanepeye oturdu. Bir süredir doğru düzgün uyumuyormuş gibi solgun ve yorgun görünüyordu.

Katie önlüğünü çıkarıp mutfağa bıraktı ve sonra kadının yanına döndü.

"İşini böldüm," dedi Emily mutfak tezgahında yarı soyulmuş elmaların olduğu kaseye ve turta tabaklarına bakarak.

"Şükran Günü için turta pişirecektim," dedi. "Coco ve ailesi beni davet ettiler. Coco'yla tanışmıştın, değil mi?"

Emily kafasını iki yana salladı. Sanmıyorum... tanışmış olabilirim. Mezunlar günü gecesi birçok insanla tanıştım."

"Biraz bunaltıcıydı, değil mi?" dedi Katie nazikçe.

Emily ellerine baktı.

Oda sessizleşti ve Katie Emily'nin konuşmasını bekledi. Emily'nin onu öylesine ziyarete gelmediği belliydi. Anlatmak istediği bir şey olduğu çok açıktı ve Katie James'in fiziksel bir tehlikesi olmadığını bildiği için Emily'yi acele ettirmeye gerek duymadı.

"Mezunlar toplantısından sonra James ve benim için her şey değişti," dedi Emily kısa bir süreliğine ona bakarak.

"Anladığım kadarıyla bu iyi anlamda bir değişim değil, öyle değil mi?"

"Hayır, tam tersi."

"Üzgünüm."

"Bütün sorunun James'te olduğunu söylemek isterdim ama değil." Emily dikleşip Katie'ye zayıf bir gülümsemeyle baktı. "O geceden sonra ben de değiştim."

"Öyle mi?" Katie ne diyeceğini bilemedi, ama sosyal hizmet görevlisi eğitimi ona insanların, özellikle de zor durumlarda, kendi hızlarıyla konuşmalarına ve sorunları açıklamalarına izin vermesini öğretmişti ve bu o tür bir duruma benziyordu. Birçok sorusu vardı ama cevapların zamanla geleceğine bilecek kadar sabırlıydı.

"Kafeteryada seninle geçirdiğim süre birçok şeye gözlerimi açmamı sağladı," dedi Emily ve devam etmeden önce kendisini toparlamak için birkaç saniyeyi ihtiyacı varmış gibi duraksadı. "Birini, o kişiyle birlikte değilsen hayatının

yaşamaya değer olmadığını düşünecek kadar sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Artık daha iyiyim," diye fısıldadı Katie, Emily'nin o geceden sonra hayatına devam edebildiğini bilmesini istedi. "Aslına bakarsan, harika bir çocukla çıkıyorum."

"Onu seviyor musun?" diye sordu Emily gözlerini ondan ayırmadan.

Katie dürüst olması gerektiğini biliyordu. Emily yalan söylediğini rahatlıkla anlayabilirdi. "Hayır."

Doğruyu söylediği için Katie'yle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi.

"O iyi biri," diye hemen ekledi Katie. "Kibar, düşünceli ve beni güldürüyor."

"Ve zamanla onu gerçekten seveceğine inanıyorsun, değil mi?"

Katie tereddüt ettikten sonra yanıt verdi. "Evet," diye itiraf etti. "Böyle olmasını umuyorum."

"James'le evlenmeyi kabul ettiğimde ben de aynı şeyi düşünüyordum. Onunla tanıştıktan birkaç hafta sonra Jayson'dan karısının hamile olduğunu yazdığı bir kart aldım. O kartı neden gönderdiğini anlamam uzun zaman aldı. Senin gibi, ben de beni üzmek istediğini düşündüm ama Jayson'ı tanıyorum ve kasıtlı olarak beni daha fazla üzmek için hiçbir şey yapmaz. Bana sevecek başka birini bulmam gerektiğini söylemeye çalıştığını anlamam uzun sürdü."

"Ve hayatında James vardı."

"Evet. Bir süre çıktık ve senin tanıştığın bu adam gibi..."

"Adı Christian," diye araya girdi Katie.

"Christian'la olan ilişkin gibi, biz de yavaş başladık.

İkimiz de yaralı kalplerle bu ilişkiye girdik. James'in iyi ve güvenilir bir adam olduğunu anlamam uzun sürmedi. Christian gibi o da nazik ve düşünceli."

"Hassas ve ilgili," diye ekledi Katie.

"Bu da doğru," dedi Emily. "İki sene flört ettikten sonra evlenmeye karar verdik."

"Bu kadar uzun mu sürdü?" diye sordu Katie.

"İyi arkadaştık."

Katie James'in ne kadar iyi bir arkadaş olabileceğini biliyordu. "Sana benden bahsettiğini ama ismimi hiç söylemediğini söylemiştin?"

"Tek bildiğim bir zamanlar bütün kalbiyle sevdiği ve ilişkinin bittiğiydi. Detaylardan bahsetmedi ve bahsetmeyişinin bir sebebi vardı."

"Öyle mi?"

"İkimizin de geçmişten bahsetmesine gerek yoktu. İlişkiler bitmişti. Ben de James'e Jayson'la olan ilişkimin detaylarından bahsetmemiştim. İkimiz de geçmişi geride bırakıp geleceğe odaklanmaya...tabiri caizse, yeni bir başlangıç yapmaya kararlıydık."

Katie de aynı şeyi yapmak için elinden geleni yapmıştı. "Ne demek istediğini biliyorum. James'in mektuplarından bazılarını yaktım. Aylarca bana neredeyse her gün yazmıştı... mektupları yürek burkuyordu. Beni paramparça etmelerine rağmen sevgiyle doluydular... ama artık hepsi gitti."

"Kısa bir süre öncesine kadar mektupları sakladın," dedi Emily anlamış gibi.

"Hepsi bir kutudaydı."

"Ama mezunlar toplantısından sonra onları yok ettin," diye fısıldarken bunu duyduğuna üzülmüş gibiydi.

"Birkaç hafta sürdü... bazılarını sakladım... on beş tanesini. Onları yakmaya kıyamadım. Mektuplardan kurtulursam bunun ilişkinin tamamen bittiğine dair somut bir işaret olacağına ikna olmuştum. İkiniz nişanlanmıştınız ve size mutluluklar diledim."

Emily gülümsedi ama bu acısını gözler önüne seren bir gülümsemeydi. "Biliyorum. Jayson'ı mutlu olmasını isteyecek kadar sevdim...seviyorum. Ebeveynlerine çok yakındı, özellikle de annesine ve benimle evlenmek ilişkilerine onarılamaz bir şekilde zarar verirdi. Bunu ne Jayson'a ne de annesine yapabilirdim. Annesi ona ne kadar hayran olduğumu ve onu ne kadar sevdiğimi hiçbir zaman anlamadı." Gözleri doldu ve hemen gözlerini kırpıştırdı.

Katie ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Söylediğim gibi, mezunlar toplantısından sonra James'le aramızdaki her şey değişti."

Güçlükle yutkunan Katie diğer kadının devam etmesini bekledi.

"James'i Jayson'ı sevdiğim gibi sevdiğini görebiliyorum."

"Evet, ama..."

"Daha da önemlisi," dedi Emily sözünü keserek, "James'in sana hâlâ âşık olduğunu keşfettim."

Katie birden nefesini tutmasına engel olamadı. Kadının sözlerini dikkate almıyormuş gibi birkaç kez kafasını salladı. "Yanıldığına eminim. Dönüp bana bakmadı bile, bir zamanlar paylaştığımız her şeyin bittiğini, öldüğünü açıkça belirtti."

Emily bir kez daha üzgün bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Çünkü buna inanmanı istedi. Bu doğru değil, Katie. O seni sevmekten asla vazgeçmedi."

Göğsündeki sıkışıklık yukarı doğru ilerleyip normal bir şekilde nefes almasını zorlaştırdı. İki eliyle yüzünü örtüp hıçkırmamak için kendini tutmaya çalışan Katie'nin omuzları sarsıldı. Öne doğru eğilip alnını dizlerine yasladı ve bu şiddetli duygunun geçmesini bekledi. Duyduklarına inanamıyordu.

"Sana nişanımızı bozduğumuzu söylemek için geldim," diye fısıldadı Emily. "James ve ben evlenmeyeceğiz."

"Ah, hayır," diye bağırdı Katie.

"En doğrusu buydu," diye üsteledi Emily ve uzanıp kısa bir süre Katie'nin elini sıktı. "James ve ben düğün planlarımıza devam edebilirdik ama ikimiz de hak ettiğimizden daha azıyla yetinmek zorunda kalacaktık."

Yavaşça kendini toparlayan Katie dikleşti. "Peki ya James? Ona bunu söylediğinde nasıl bir tepki gösterdi...ne yaptı..." Cümlesini tamamlayamadan sordu.

"Şaşırmadı. En azından şaşırmış gibi görünmüyordu. Sanki bunu bekliyordu. Açıkçası, beni nişan yüzüğünü saklamam ve bütün bu meseleyi çözene kadar nikahı ertelememiz için ikna etmeye çalıştı."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Hayır," diye karşı çıktı Emily. "Hiçbir şey değişmeyecekti. Yüreğinin derinliklerinde, James de bunun farkındaydı, sadece kabullenmek istemiyordu."

"Bu bir hafta önce mi oldu?"

"Evet. Geçen hafta sonu ailelerimize düğünü iptal ettiğimizi söyledik."

Katie James'in ebeveynlerinin yaşadığı hayal kırıklığını tahmin edebiliyordu.

"Bunu bir çift olarak yapmamızı istedim ama James ai-

lesiyle tek başına görüşmesinin daha iyi olacağını söyledi. Ebeveynlerim haberi pek iyi karşılamadılar. Mutlu olmamı istiyorlar ama ne yazık ki ancak evlenip bir çocuk sahibi olursam mutlu olabileceğime inanıyorlar. Doğru insanla olmayınca evliliğin hiçbir şeye yaramayacağını anlamıyorlar."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Katie, son birkaç ayın bu kadın için ne kadar acı verici ve zor olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Ben... gelecekte beni neyin beklediğini bilmiyorum. Bilmeme gerek yok. James'in geleceğine gelince, sanırım bu sana bağlı," dedi.

"Bana mı bağlı?" diye tekrarladı.

"Eğer James'i hâlâ seviyorsan, ve sevdiğini biliyorum, o halde bunu ona söylemelisin."

"James onun için ne hissettiğimi zaten biliyor. Bunu daha açıkça ifade edemezdim."

"Onunla konuşmayacak mısın?" Emily gözlerini ona dikti.

Katie kafasını salladı. "Yapamam. Mezunlar toplantısında ondan beni dinlemesini istedim ve onunla bir daha iletişim kurmamam şartıyla beni dinlemeyi kabul etti. Sanırım artık bu tamamen onun kararına kalmış."

Emily ona bakmaya devam etti. "Bunca şeyden sonra gururun sana engel olmasına izin vereceğini mi söylüyorsun?"

Katie küçük bir kahkaha attı. "Bu gurur meselesi değil, Emily. Mezunlar toplantısına hislerimi belli ederek geldim. Koleje gittiğinde neden ondan ayrılmaya zorlandığımı açıklamaktan başka bir şey istemiyordum."

"James onu gerçekten sevseydin, cbeveynlerinin ya da başka birinin ne düşündüğünün önemi olmayacağına inanıyor," dedi Emily ona.

Katie kafasını kaldırdı. "Mezunlar gününden sonra benim hakkımda konuştu mu?"

Kafasını salladı. "Sanırım ilk kez dürüstçe sohbet edip birbirimize içimizi döktük. Bana her şeyi anlattı. Aranızda olanlara çok üzülmüş ama bunu zaten biliyorsun. Bana kalırsa, *o kadar* üzgündü ki, olaylara senin açından bakamadı. İkiniz de çok gençtiniz ve ailen sana destek olmadı! James'in de ailesinin desteğini kaybetmesinin nasıl bir şey olacağını biliyorsun ve senin gibi acı çekmesini istemedin."

Emily içinde bulunduğu durumu James'ten daha iyi anlıyordu.

"Onunla iletişime geçmeyeceğime dair söz verdim, ama bundan daha fazlası var, Emiy. James öfkesinden vazgeçmedi. Geçmişin tamamen geride kaldığına ancak bana gelirse ikna olabilirim."

"Katie..."

Elini kaldırıp onu susturdu. "Aramızda bütün o kırgınlıklar ve kızgınlıklar olduğu sürece bir ilişkinin bu noktadan daha ileri gidebileceğini sanmıyorum."

Emily bunu sindirmek için birkaç saniye duraksadıktan sonra yavaşça kafasını salladı. "Anlıyorum."

"Peki ya sen?" diye sordu Katie.

Emily geleceğin kendi başının çaresine bakmasına izin verecekmiş gibi omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Birinci sınıflara ders verebilirim ve işimi seviyorum. James'le tanışmadan önce memnuniyeti bulmuştum ve tekrar bu-

labileceğimi düşünüyorum." Bunun üzerine, ziyaretinin amacını yerine getirmiş gibi ayağa kalktı.

"En son karşılaşmamızda benden James'i senin yerine sevmemi istemiştin. Bu beni çok etkiledi. Sana o sözleri geri vermek istiyorum. Eğer ikiniz birbirinize geri dönebilirseniz, umarım Jamesi benim asla sevemediğim şekilde seversin. Hayatını neşe ve kahkahayla doldur. Ona çocuklar ver. Bir aile kurmaktan bahsetmiştik – günün birinde harika bir baba olacak."

Katie'nin boğazı kasılırken kafasını salladı ve gözleri yaşlı bir şekilde tekrar konuşmaya başladı. "Bunu her şeyden çok isterim ama mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şükran Günü sabahı her zamankinden erken uyandım. Southworth iskelesinden Seattle'a giden bir feribota binip birkaç saat içinde geleneksel yemekte ebeveynlerime katılacaktım. Southworth'ten Puget Koyu'na olan yolculuk Bremerton iskelesinden yola çıkan feribottan daha kısa sürüyordu ve Batı Seattle'da trafik daha azdı.

Annem Şükran Günü'nde her zaman büyük bir alışveriş yapmaya giderdi. Misafirlerimi tatilde yalnız bırakmak beni endişelendirmiyordu – sadece birkaç saatliğine evden ayrı kalacaktım ve her misafirin bir anahtarı ve kendine göre bir tatil planı vardı.

Akşam yemeğine meze ya da tatlı getirmeyi teklif etsem de, annem kabul etmedi. Günlerdir yemek pişiriyordu ve fazlasıyla yiyecek olacaktı.

Annem harika bir aşçıydı. Şükran Günü aşçılık ve süsleme becerilerini göstermesi için bir fırsattı. Bu güne bayılıyordu ve haftalar öncesinden bu gün için plan yapıyordu.

Kahvaltı servis edilir edilmez, Rover'ı yürüyüşe çıkar-

dım ve geri dönüşte posta kutuma baktım. O kadar meşguldüm ki, önceki günün postalarını almamıştım. Faturalara ve önemsiz postalara göz gezdirirken ilk fark ettiğim şey Yakima, Washington'dan gönderilen kart oldu. Maggie Porter'dandı. Maggie ve Roy birkaç ay önce otelde kalmışlardı ve onları çok iyi hatırlıyordum.

Otel Porterlara iyileştirici sihrini vermişti. Maggie hamile olduğunu keşfetmişti ve anlaşılan bu plansız, beklenmedik ve istenmeyen bir hamilelikti. Satır aralarını okurken Roy'un çocuğun onun olmayabileceği ihtimaline inandığını fark ettim. Mezuniyet toplantısına katılmak için şehre gelen iki misafirimin aksine, Roy ve Maggie otelde kaldıkları süre içinde birbirleriyle yakınlaşmış ve barış içinde ayrılmışlardı.

Maggie'den haber aldığıma sevinerek kartı açtım.

Şükran Günü 2015

Sevgili Jo Marie,

Bu yıl şükretmeye vaktimi ayırıyorum ve Sedir Koyu'ndaki otelde kalırken seninle geçirdiğim günlerin her zamanın kıymetini bileceğimi bilmeni istiyorum. Roy ve ben çok iyiyiz, oğullarımız hızla büyüyor ve küçük kız kardeşlerini sabırsızlıkla bekliyorlar.

Evet, ultrason Roy ve benim bir kızımızın olacağını gösterdi. Ne kadar mutlu ve heyecanlı olduğumuzu anlatamam.

Roy bebek odasını hoş bir açık pembe tonuna boyamakla ve dekore etmekle meşgul. Grace'in aile ve arkadaşlarımız sayesinde şimdiden bütün bebek eşyaları tamamlandı. Çok şımarık olacağını şimdiden görebiliyorum.

Ona Grace Margaret Porter adını vermeye karar verdik. Roy

benim adımı da almasında ısrar etti ve Tanrı'nın evliliğimizi ve birbirimize olan bağlılığımızı güçlendirmek için bize verdiği özel bir hediye olduğu için Grace adında karar kıldık. Hareketli bir bebek ve iki ağabeyine kök söktüreceğini şimdiden görebiliyorum.

Mark'ı gördüğünde lütfen ona beşiği çok beğendiğimizi ve bu değerli şeye sahip olduğumuz için kendimizi kutsanmış hissettiğimizi söyle. Ona kısa süre önce mektup yazdım ama geri döndü. Anlaşılan taşınmış??? Mark'ın bize böylesine güzel bir ağaç işi vermesi Roy ve benim için dünyaya bedel.

Kutsanma sözcüğünü çok sık kullanıyorum, değil mi? Çünkü öyle – çok kutsanmış hissediyorum. Söylediğim gibi, sağlığım iyi ve kendimi iyi hissediyorum. Genel olarak kolay bir hamilelik oldu. Açıkçası, yaşadıklarımıza rağmen hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Roy ve ben Rose Harbor Oteli'ne geri dönmek istiyorum, ama muhtemelen bu sene değil! Grace teşrif ettiğinde sana bir resmini gönderirim.

Her şey için tekrar teşekkürler, Jo Marie.

Roy ve Maggie Porter

Kartı zarfa koydum ve Rover kayışını çekiştirirken eve doğru yürümeye başladım. Maggie'nin sözleri yürceğimi burktu.

Mark çardağın üzerinde çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra Roy'la sohbetini hatırladım. Evin yan tarafındaki bahçemde çalışıyordum. İki adam da orada olduğumu bilmiyorlardı. Sohbetlerine kulak misafiri olmayı istememiştim ama onları duymazlıktan gelemezdim.

Maggie'den boşanmaktan başka yapabileceği bir şey ol-

madığına inanan aceleci ve sinirli Roy'a karşı Mark sakin ve mantıklıydı. Roy o kadar sinirliydi ki, güçlükle ayakta durabiliyordu.

O gün Roy'la konuşmasını dinlediğim Mark'a olan saygım büyük ölçüde arttı. Mark adamla ne tartışmış ne de onu ikna etmeye çalışmıştı. Aksine Mark gelişigüzel sohbet ederk gibi Roy'a bir dizi soru sordu. Bu sorular Roy'un Maggie olmadan kendi ve çocuklarının hayatının nasıl olacağını anlamasına yardımcı oldu. En sonunda, Roy evliliğini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Maggie ve Roy'un birlikte mutlu olmalarını büyük ölçüde Mark'a borçlu olduklarına inanıyordum.

Rover önden otele dönerken Mark'ı düşünüyordum. Misafirlerim tatil gününü aile ve arkadaşlarıyla geçirmek için dışarı çıkıyorlardı. Ben de dışarı çıkmak üzereyken aklıma bir şey geldi.

Beşik.

Mark aylarca o beşik üzerinde çalışmış ve başlık kısmına detaylı bir süseme oymuştu. Onu yabancı sayılan Porterlara vermeyi teklif ettiğinde şok olmuştum. O beşiği yüzlerce dolara satabilirdi. Belki daha fazla. Güzel bir sanat eseriydi.

Kullanmayacağı bir şeyi neden yaptığını hiçbir zaman anlayamamıştım. Aslına bakılırsa, bu beni ilgilendirmezdi. Mark kendisine sipariş edilmemiş bir şeye uzun saatlerini ayırmak istiyorsa, bu onu ilgilendirirdi.

Bob Beldon'la sohbetimi ve o zaman aklımdan geçenleri düşündüm. Onu o güzel beşiği yaratmaya ben itmiştim – günün birinde baba olma düşüncesiyle onu yapmıştı. İleride bir gün evlenip çocuk sahibi olma ihtimalini düşünerek yapmıştı.

Onu bizim için yapmıştı.

Bu gerçek beni yeni bir güçle sarstı. Sendeleyerek mutfağa girdim ve düşüncelerimi toplamak için oturdum. Bacaklarımın beni taşıyacağından emin olunca çay için su koydum.

Son bir ayda, Mark'la ilgili düşüncelerimi aklımdan çıkarmaya çalışmıştım ama bu imkansız görünüyordu. Gerçeği kabullenmemin zamanı gelmişti. Ona aşık olmuştum, ama Paul'un ölümünden sonra kendimi yasa kaptırdığım için hislerimin farkında değildim.

Geriye dönüp baktığımda, Mark'ın hislerini benden gizlemek için elinden geleni yaptığını anladım. Paul'un yasını tuttuğum için kalbimin yeniden sevmek için müsait olmadığını anlamıştı. İlişkimizin arkadaşlıktan öteye geçtiği son dokuz ayda anlayışlıydım. O zaman bile, gözlerimin önündeki şeyi görememiştim.

Ona karşı hislerim olduğuna dikkatimi çeken Mark olmuştu. Bunu söylediğinde çok şaşırsam da, şimdi haklı olduğunu anlayabiliyordum.

Mark beni sevmeyi istememişti. Bununla mücadele etmiş, ona Irak'ta olanlar yüzünden kendisini değersiz hissetmişti. Kendisine olan inancının sarsıldığı çok açıktı. Sonuç olarak, İbrahim'i geride bırakıp hayatına devam edemeyeceğine karar vermişti. Yüreğini burksa da geri dönmeye karar vermişti. Bir yanlışı düzeltmek için ölmeye hazırdı.

Çayını yudumlamak sakinleşmesini sağladı. Maggie Porter otelde geçirdiği günler için ne kadar minnettar olduğunu söylemek için bana bu güzel kartı yollamıştı. Sevdiği bir adamı gömen ve sevdiği diğer adam tehlikede olan

bir dul olmama rağmen, sahip olduğum şeyler için şükretmeye çalıştım ve bu gün şükretmek içindi.

Ebeveynlerimi ziyarete gitmek için çıkmak üzereyken ofisimdeki telefon çaldı.

"Rose Harbor Oteli," dedim.

"Jo Marie, ben Peggy." Duraksamadan devam etti, o kadar hızlı konuşuyordu ki, kelimeleri birbirine dolanıyordu. "Televizyonun açık mı?"

Sesindeki telaş beni anında tedirgin etti. "Hayır. Neden?" Giriş kattaki tek televizyon kişisel alanımdaydı. "Ne oldu?"

Peggy tereddüt etti ve tekrar konuşmaya başladığında kararsızdı. "Dinle, yanına gelsem iyi olacak. Haberleri yalnız izlemeni istemiyorum."

Diğer odaya koşup televizyonu açtım, bir elimde telefon, diğerinde uzaktan kumanda vardı. Macy'nin Şükran Günü geçidi ekranda belirdi ve yirmi dört saat haber yayını yapan bir kanal bulmak için tuşlara bastım.

"Söyle bana," dedim, bütün vücudum titriyordu. "Ne oldu?" Telaşla otele koşarken gerçekten de öylece oturup bekleyeceğimi mi sanıyordu?

"Son dakika haberi vardı...bilmiyoruz – şu anda kesin bir bilgi yok. Herhangi bir şey söylemek çok zor. Irak'ta bir Amerikalı esir alınmış..."

"Mark mı?" diye sordum, çaresizce bana söylemeye çalıştığı şeyi duymaya çalıştım. Anlaşılan bu her neyse onu çok sarsmıştı. Paniğe kapılmadan önce kendimi sakinleşmeye zorladım. "Irak'ta bir sürü Amerikalı var," diye karşı çıktım, esir alınan kişi her kimse Mark olduğuna inanmak istemiyordum.

"Emin değiliz, ISIS ismini açıklamadı," diye Peggy isimleri bütün haberlerde yer alan terörist gruplarından en büyüğü ve fanatiği hakkında detaylar vermeye devam etti.

"... haber ajansları muhabirlerinden biri olmadığını söylüyor," dedi Peggy.

"Bir yardım çalışanı olabilir mi?" dedim. Ağzım öylesine kurumuştu ki, konuşmakta zorlanıyordum. Bu terörist grubunun esir aldığı diğer Amerikalıların başına ne geldiğini bana hatırlatmasına gerek yoktu. İçimde büyümeye başlayan paniği yutkunmaya çalıştım.

"Onun Mark olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Beni araması için başka bir sebep düşünemiyordum. Peggy ve Bob benimle paylaşmadıkları nedenlerden ötürü, ISIS'in elindeki adamın Mark olduğunu düşünüyorlardı.

Peggy bana yanıt vermedi.

"Peggy," diye bağırdım.

"Bilmiyorum. Bilemiyorum."

Sormama rağmen, yanıtı aldığımı hissettim. En büyük korkum gerçekleşmişti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi sabahı, Coco Starbucks'ın arabaya servis bölümüne yanaştı ve arkadaşı Jill'i pencerede görünce sevindi. Aptalca olsa da, midesi düğümleniyordu ve tedirgindi.

Her zamanki siparişini verdi, ama sütlü kahvesini içmekle ilgilenmiyordu. Hudson'ın içeride olup olmadığını bilmek istiyordu. Katie orada olacağını söyleyip durmuştu. Coco arkadaşının Hudson konusunda haklı olmasını çok istiyordu ama bundan şüpheliydi.

Sütlü kahvesini almak için pencereye yaklaşır yaklaşmaz, Coco Jill'e sordu. "Yine burada mı? Geçen Çarşamba bahsettiğin adam?"

Jill birkaç kez kaşlarını oynattı. "Ön tarafta, ortada. Ön kapının yanına park etti ve içeri giren herkesi dikkatle inceliyor. Perişanlığına son verecek misin?"

Coco zafer kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırdı. "Olabilir."

Tereddüt etmeden binanın etrafını dolaşıp otoparka park ettikten sonra sütlü kahvesini elinde tutarak içeri

girdi. Hudson gerçekten de kapıya en yakın masada oturuyordu. Davet etmesini beklemeden, Coco karşısındaki sandalyeye oturdu ve içeceğini kapalı diz üstü bilgisayarının yanında masaya koydu.

Ona bir hayaletmiş gibi baktı.

"Bu şekilde karşılaşmamız aptalca," dedi Coco ve aslında hiç rahat olmamasına rağmen son derece rahatmış gibi bacak bacak üstüne attı.

Hudson gözlerini kırpıştırdı.

"Buraya beni görmek için mi geldin?" Belki de durumu yanlış değerlendiriyordu, eğer öyleyse bu çok utanç verici olurdu; ama pek olası görünmüyordu.

Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itip yavaşça kafasını salladı.

"Benimle iletişim kurmanın başka yolları olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir telefonum var. Yakındaki bir apartman dairesinde yaşıyorum." Zarif bir hareketle, bacağını bacağının üzerinden indirip ayağa kalktı ve gitmeye hazırlandı. Ama sonra onu biraz daha cesaretlendirmeye karar verdi ve masanın üzerinden eğilip yanağını öptü.

Hudson tekrar gözlerini kırpıştırdı. Bu kez iki defa.

"Görüşürüz," dedi kapıdan çıkarken.

Günün geri kalanı boyunca işine odaklanması imkansızdı. Harekete geçmesinin, tabi geçerse, ne kadar süreceğini merak ederken aklında bir düzine şey dolaşıyordu. Her on dakikada bir saatine bakıp günün bir an önce geçmesini dilerken Hudson'ın o gece ya aramasını ya da evine uğramasını umdu. Yeterince açık davranmıştı ve harekete geçme sırasının ona geldiğini anlaması gerekirdi.

Eve varır varmaz, Coco Katie'yi arayıp o sabah Hudson'la arasında geçen her şeyi anlattı.

"Endişelenme," dedi Katie. "Senine iletişime geçecek."

"Umarım Tanrı dinliyordur," diye sızlandı Coco. Ondan bu kez de haber almazsa, işi bitmiş olacaktı.

Katie tekrar konuşmaya başladığında gülümsediği sesinden belli oluyordu. "Bir erkek yüzünden böyle davrandığını hiç görmemiştim."

"Biliyorum ama nedeninden emin değilim. Demek istediğim, hem eminim hem de değilim. O hem çok akıllı hem de çok kalın kafalı. Beni uzaktan sevdi ve ona çok kötü davrandım, ah, bilmiyorum – onu düşünmeden duramıyorum. Birbirimize son derece uyumsuz göründüğümüzün farkındayım ve herhangi bir ilişkinin sonunun kötü olacağını da biliyorum, ama umurumda değil, onunla bir fırsat istiyorum."

"Birbiriniz için uygun olmadığınıza katılmıyorum," diye karşı çıktı Katie. "Birbirinizi çok iyi dengelediğiniz için harika bir çift olacaksınız."

"Gerçekten mi?"

"Coco, başka biri gibi konuşuyorsun. O çok iyi tanıdığım kendinden emin, cesur kız nerede?"

"O hâlâ lisede, akındaki çocuğun baloya gitmeyi teklif etmesi için dua ediyor," diye itiraf etti Coco, saldırıya geçmeye hazır fırsat kollayan bir aslan biri oturma odasında dolaşıyordu.

"Endişelenme. Hudson zeki bir adam, durumu anlayacaktır."

"Yemin ederim, Katie, eğer bir an önce benimle iletişime geçmezse, o Starbucks'a bir daha gitmeyeceğim. Çok ciddiyim. Bu tür oyunlar oynayamam; bu konuda iyi değilim."

"Coco," dedi Katie bu kez ciddiyetle. "Hudson oyun oynayacak türden bir adam değil."

Coco arkadaşının haklı olmasını umdu.

"Sanırım mezunlar toplantısından sonra seninle iletişime geçmediği için pişman oldu ve nasıl hissettiğini anlaman için uğraşıyor ama Hudson gibi bir adam duygularını belli etmekte iyi değildir. Ama senin için güçlü duygular besliyor ve seninle çıkmak istediğini belli etmek için elinden geleni yapmaya hazır. O yüzden Starbucks'ta bekleme oyunu oynuyor. Hudson gibi biri düşünüldüğünde, bu sanırım olabilecek en iyi şey."

Coco arkadaşının sözlerini düşündü. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Katie'yle konuştuktan sonra boşlukta kalan Coco oturmaya odasında dolaşmaya başladı, Hudson'ı günlerce beklerse aklını kaçıracağından emindi. Aklında yüzlerce farklı şey vardı. Dikmesi gereken Noel hediyeleri, göndermesi gereken kartlar, okuması gereken kitaplar, pişirmesi gereken yemekler ve yıkaması gereken çamaşırlar vardı ama bunların hiçbirini yapabilecek durumda değildi.

Telefonu çalınca açmak için acele ederken neredeyse yere düşecekti. Arayan erkek kardeşiydi, karısına Noel'de ne hediye alması gerektiğine dair öneriler arıyordu. Hayal kırıklığı bir ağırlık gibi üzerine çöktü. Saat dokuz buçuk olduğunda o gecelik hiçbir şey beklememesi gerektiğine karar verdi.

Ama o sırada kapı zili çaldı.

Gözetleme deliğinden bakınca Hudson'ı gördü. Nihayet! Gelen Hudson'dı. O kadar rahatlamıştı ki, içinden ağlamak geldi.

Önü açık ceketinin altına bir gömlek giyip kravat takmıştı. Saçını geriye doğru taramıştı ve elindeki saksıda bir noel yıldızı vardı.

Coco kapıyı açtı, sakince gülümsedikten sonra kravatından tutup sendeleyerek içeri girmesine neden oldu. Kapıyı ayağıyla iterek sertçe kapattı.

"Buraya geleceğini sanmıyordum," dedi, o kadar mutluydu ki, içinde saklaması mümkün değildi.

"Sana bunu getirdim..."

"Biliyorum." Saksıyı elinden alıp kenara koydu ve sonra onu kapıya doğru itip öptü. Fazla üzerine gitmiş olabileceğini fark etti ama Hudson'ın onu gördüğüne çok sevindiğini bilmesini istiyordu.

Kafasını kaldırdığında gözlüğü biraz kaymıştı. "Pekâlâ, bunu aradan çıkarmamıza secindim. Oturup konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Aksine, Hudson ona doğru uzanıp onu tekrar kollarının arasına çekti. Onu bir kez daha öptü, dudaklarını gasp ederken dizleri onu taşıyamayacak kadar zayıfladı. Onu bıraktığında, oturması gereken biri varsa, Coco'ydu. Kanepeye yığıldı ve bir saniye sonra Hudson da ona katıldı. Söylemek istediği bir şey varmış gibi görünüyordu, ama dünyadaki en güzel kadın oymuş gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Pekâlâ," dedi tekrar normal bir şekilde nefes alabildiğinde. Hudson'ın öpücüklerinin ne kadar güçlü bir etki yarattığının farkında olduğunu sanmıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Ayrıca, mezunlar toplantısından sonra senden neden haber almadığımı bilmek de iyi olur."

"Ben... ciddi olduğunu düşünmedim." Kafasını hafifçe eğdi, dudakları sert bir çizgi halindeydi. "Coco, sen çok güzelsin ve ben kadınları anlamak konusunda çizmeyi aşan asosyal bir adamım. Mezunlar toplantısından sonraki sabah benimle gerçekten ilgilenmenin mümkün olmadığına karar verdim."

Coco başını eğip kucağında kenetlediği ellerine baktı. "Ama ilgileniyordum... hâlâ ilgileniyorum."

Hudson birkaç dakika kıpırdamadan sessizce durdu. "GQ tarzında bir adam değilim."

"Peki bu kimin fikri?" diye sordu Coco. Kapak modeli olmayabilirdi ama Hudson yıllardır tanıdığı birçok erkekten daha fazlasına sahipti.

"Haydi ama, Coco. Güçlü ve zayıf noktalarımı biliyorum ve ilişkiler, özellikle de kadınlarla olan ilişkiler benim için hiç kolay değil. Lisede olanlar yüzünden kendini kötü hissediyorsun. Bunu anlıyorum, ve Ryan'ın tekerlerini kesenin ben olduğumu öğrenince gözünde bir kahramana dönüştüm. Aslında, bu korkakça bir davranıştı. Seninle birlikte açık tribündeki o gecenin kusursuz bir fırtına olduğunu düşündüm. Her şey bir anda yerine oturdu ama uzun sürmeyecekti. Açıkçası, sana mesaj göndermediğim için sevindiğini düşündüm."

Coco çenesini kaldırıp ona baktı, böyle bir şey düşünebildiğine inanmakta zorlandı. "Bu çılgınlık. Böyle düşünmen hiç mantıklı değil."

"Senin için mantıklı olmayabilir ama benim için mantıklıydı."

Coco gözlerini kırpıştırdı. "Pekâlâ, peki fikrini ne değiştirdi?"

"O gün seninle karşılaşmak," dedi gergin bir şekilde. "Beni görünce kahveni düşürdün."

Bu doğruydu, pek zarif bir an olduğu söylenemezdi. Daha sakin davranması gerekirdi ama hazırlıksız yakalanmıştı. "Seni gördüğüme çok şaşırdım, hepsi bu."

"Ben de seninle karşılaştığıma çok şaşırdım. O Starbucks'a gittiğini bilmiyordum. Oraya sadece birkaç kez gitmiştim."

Coco tesadüfen karşılaşmalarına kafasını takmak istemiyordu. "Ama neyin değiştiğini anlamıyorum." Coco'nun bu adamı anlayıp anlamayacağını bilmeye ihtiyacı vardı.

Hudson bakışlarını yere çevirdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, seni düşünmeden duramıyordum. Her gece rüyalarımda seni görüyordum. Seni öpmenin ve kollarımın arasında tutmanın nasıl olacağını hayal edip durdum. Ama sonra uyandığımda kendimi yapayalnız hissediyordum."

"Beni arayabilirdin," diye ona nazikçe hatırlattı.

Kafasını salladı. "Sana birçok kez mesaj göndermeyi düşündüm ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Fırsatı kaçırdığımı düşündüm. Haftalar geçti ve hâlâ ilgileniyor olsan bile, ki ilgilenmediğine ikna olmuştum, her şeyi berbat ettiğimi ve benimle konuşmak istemeyeceğini düşündüm."

"Ama konuşmak istiyordum," diye fısıldadı.

Hudson'ın gözleri pişmanlıkla doluydu. "Üzgünüm, Coco," derken öylesine içtendi ki, sözlerinden şüphelenemezdi. "Tesadüfen karşılaştığımız o gün her şey değişti. Bana baktığında neredeyse peşinden koşmayı istememe neden olan bir şey gördüm."

Coco söylediklerini anlamamış gibi kaşlarını çattı. Elbette onu gördüğüne şaşırmıştı, ama hemen kendisini toparlamıştı, ya da toparladığını sanıyordu. "Ne gördün?"

Duraksadıktan sonra itiraf etti. "Gözlerinde acı belirdi. Aptallık ederek seni üzdüğümü fark ettim."

"Aptal olduğunu söylemeyi bırak, Hudson, çünkü tanıdığım IQ'su en yüksek kişi olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Söz konusu sen olduğunda..."

"Sus," diye üsteleyip tekrar sözünü kesti.

"O halin aklımdan çıkmadı. İçimi kemirdi. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıydım ama ne yapmam gerektiğini bilmediğim için seni tekrar görme umuduyla her sabah Starbucks'a uğramaya başladım."

"Ama beni karşısında bulduğunda, tek yaptığın bana kahve ısmarlamak oldu." Arabasında zaten bir bardak kahve olduğundan bahsetmedi.

Kendisinden tiksiniyormuş gibi burnundan güldü. "Dilim tutuldu. Sana çok saygı duyuyorum. Hâlâ seni yanlış anladığımı ve meseleyi o şekilde bırakmanın en iyisi olacağını düşünüyordum. Kusursuz ve güzel bir şekilde karşımdaydın ve beni neden isteyebileceğini düşünemedim."

Coco yanağını kavrayıp avucunu yüzünde tuttu. "Benimle konuşmanı bekledim ve konuşmayınca, ne düşüneceğimi bilemedim."

"Seni suçlamıyorum. Ben de ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Sen gittikten sonra kendime kızdım. Gitmeden izin vermiştim ve söylemek istediğim birçok şey vardı ve sonra bu sabah." Duraksayıp kıkırdadı. "İyi ki o zaman gittin."

"Neden?"

"Yanağımdan öptükten sonra, yerimden fırlayıp masanın etrafında cig dansı ettim. İrlanda dansı. Annem Cork kasabasından bir İrlandalı ve onu bana o öğretti. İstersen bir gün sana gösteririm."

"Gerçekten mi?" diye kahkaha attı.

"Ah evet, ve sonra 'görüşürüz' dedin ve bu özel bir davet gibiydi."

"Ciddiydim."

"Öyle olmanı umdum. Saat yedi gibi buraya geldim ve binanın önüne park ettim. Komşularından biri polisi aramış olmalı, çünkü bir devriye arabası gelip bana saatlerdir neden arabamda oturduğumu sordu."

"Ne yapıyordun?"

Omuzlarını silkti. "İçeri girmek için cesaretimi toplıyordum."

"Ah, Hudson, benimle iletişim kurman için ne kadar sabırsız olduğumu bilseydin buna gerek kalmazdı. Bütün gün diken üstündeydim, senden haber almayı diliyordum."

Bunun üzerine gülümseyip rahatladı. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

"Evet!"

Hudson onu kendisine doğru çekti ve ona sahip olmazsa ölecekmiş, tek bir öpücüğe ihtiyacı olan şeyi sığdıramıyormuş gibi onu öptü.

Geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydiler ve birbirlerine doğru yığılmışlardı. Coco alnını onunkine yasladı. "Tekrar fikrin değişmeyecek, değil mi?"

"Hayır, ama..."

"Ama?" Hudson'la konuşurken her zaman bir "ama" vardı.

"Hakkımda bilmen gereken bir şey var. Pek tecrübeli değilim."

"Hangi konuda...ilişkiler mi?"

Gerildi ve üst kollarını sıkıca tuttu. "O da, ama ben seksten bahsediyorum. Daha tecrübeli partnerlerin olmuş olabilir..."

Coco eliyle ağzını kapatarak onu susturdu. "Cinsel uyum hakkında konuşmak için henüz erken, Hudson."

Gözleri kocaman oldu. "Ne demek istediğimi anladın mı? Her şeyi olduğu gibi bunu da berbat edeceğim."

"Sus. Çok iyi gidiyorsun, sadece tekrar beni bırakmayacağına söz ver."

"Pekâlâ."

"Engin cinsel deneyimime gelince, Ryan'la o korkunç geceden sonra...kimsenin olmadığını duyunca çok şaşıracaksın."

Buna inanması imkansızmış gibi kafasını iki yana salladı.

"Hiçbir erkeğe güvenebileceğimi ya da kalbimi verebileceğimi düşünmedim," diye açıkladı Coco.

"Bana güvenebilirsin," dedi Hudson.

"Güvenebileceğime inanıyorum," diye fısıldadı Coco. "Hatta, senden daha fazla güvenebileceğim biri yok, Hudson Hamilton."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Noel hızla yaklaşıyordu ve Katie Coco ve Hudson'ın mutlu bir noel geçireceklerini biliyordu. İkisi birbirlerine o kadar aşıklardı ki, onlarla aynı odada bulunmak acı vericiydi. Birlikte çok sevimli görünüyorlardı ve günışığı gibi mutluluk saçıp etraflarındaki herkesi ısıtıyorlardı. Katie arkadaşını hiç bu kadar mutlu görmemişti ve aşkı bulmanın mümkün olduğunu bilmek kalbine iyi geliyordu.

Ama belki de bu onun için geçerli değildi. Katie henüz James'ten haber almamıştı, açıkçası alacağını sanmıyordu. Emily'le konuşmasının üzerinden yeterince vakit geçmişti ve Katie James'in geçmişi geride bırakamadığına ikna olmuştu. Emily'den de haber almamıştı ama alacağını ummuyordu.

Pasifik Kuzeybatı'da yılın bu zamanı öğleden sonra dörtte hava hızla kararmaya başlardı ve Katie ofis otoparkında arabasını bir sokak lambasının altına park etmeye özen göstermişti. Genellikle geç saatlere kadar ofiste kalırdı ve otopark terk edilmiş olabilirdi.

Ama Noel'den bir hafta önceki Cuma günü işten çıktığında durum hiç de böyle değildi. Otoparkta birkaç araba vardı. Hava kapalıydı, sıcaklık eksiye düşmüştü ve o gece kar yağacağı konuşuluyordu. Katie Seattle'daki bütün çocukların böyle olmasını umduklarını düşünüyordu.

Mantosunun bütün düğmelerini iliklediv ve boynuna el örgüsü atkısını dolayıp kafasına şapkasını taktıktan sonra binadan çıktı. Omuzlarının kamburlaştırıp kafasını eğdi ve rüzgara karşı kendisini koruyarak otoparka doğru yürüdü.

Arabasının yakınında duran bir adam olduğunu gördüğünde yalnız olmadığını anladı. Hemen korkuya kapıldı ve kafasını kaldırdı, arabasının anahtarlarını biri ona saldırmaya çalışırsa zarar verebileceği şekilde tuttu. Katie kolay kolay kurban olmayacaktı.

Ama yaklaştıkça, arabanın yanında duran adamın yabancı olmadığını anladı.

O James'ti.

Katie şaşkınlıkta donup kaldı ve sonra dikleşti. Beklerken aralarında sadece birkaç adım vardı. Uzun bir süre sadece birbirlerine baktılar.

"Geç saatlere kadar çalışıyorsun," dedi sessizliği bozarak.

"Genellikle geç saatlere kadar çalışırım."

Ellerini paltosunun ceplerinin sokmuş bir şekilde duruyordu ve kafasında bir bekçi şapkası vardı. Onu gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu. "Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Elbette."

Bir blok ötedeki bir restoranda oturmaya karar verdiler, ama oraya vardıklarında akşam yemeği kargaşası nedeniyle

kalabalıktı ve bekleme süreleri kırk beş dakikayı bulabilirdi.

"Yılın bu zamanı," dedi Katie.

James yolun karşısındaki bovling salonuna baktı. "Orayı denemek ister misin?" diye sordu.

"Olabilir," dedi gülerek. Bovling salonu mu?

Trafik ışığının değişmesiyle koşarak karşıya geçtiler. Dengesini kaybetme ihtimaline karşı James onu dirseğinden tuttu. Her zaman centilmen olmuştu, kibar ve düşünceliydi. Ona aşık olmasının birçok nedeninden sadece biriydi.

Bovling salonundaki restoran yoğundu ama yine de hemen bir yer bulabildiler. Paltolarını ve şapkalarını ön kapının yanındaki rafa bıraktılar. Katie ellerini ısıtmak için ovuştururken açık bir oturma bölümü buldular.

Masaya otururken, Katie kafenin özel bölmelere oturan herkesten minimum bir ücret aldıklarını fark etti. James de aynı anda yazıyı fark etmiş görünüyordu.

"Sanırım kahveden daha fazlasını sipariş etmemiz gerekecek," dedi plastikle kaplı mönüye uzanırken.

"İstersen gidebiliriz."

"Sorun değil."

O da mönüye uzandı.

"Kendi yemeğimi ödemek benim için sorun değil," dedi ona.

James ona delici bir bakış attı.

"Bu sadece bir öneriydi." Katie günün spesiyallerini okudu ve bir bovlin salonu için mönünün oldukça etkileyici olduğunu keşfetti. Yine de, şinitzelin ne kadar iyi olduğunu merak etti.

Siparişlerini almaya gelen bezgin garson kahve demliğini masaya koyduktan sonra kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi ve önlüğünün cebindeki not defterini eline aldı.

"Kara börülce çorbası alacağım," dedi Katie ama bir kaşık bile içebileceğinden emin değildi.

"İki olsun," dedi James ve mönüyü peçeteliğin arkasına sıkıştırdı.

Garson gittikten sonra Katie ve James sessizliğe gömüldüler. Ellerine bakarak bekledi. Suyundan bir yudum içti.

İlk James konuştu. "Emily nişanı bozdu."

"Biliyorum. Bana o söyledi."

Kaşlarını çattı. "Sanırım sana aşık olduğumu ve evlenirsek bunun benim için ikinci en iyi seçenek olacağını söylemiş olmalı."

Katie omuzlarını sikti. "Öyle bir şey söyledi."

"Bu doğru değil, biliyorsun."

Ona ne katıldı ne de karşı çıktı. "Benimle konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet."

Eğer mesele buysa, kendisini ifade etmekte zorlanıyordu. Tuhaf birkaç saniyeden sonra ona işaret etti. "Dinliyorum?"

"Seni sevmiyorum," dedi bir kez daha, sanki ondan ziyade kendisini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

"Artık," diye ekledi Katie.

Onu anlamamış gibi kaşlarını iyice çattı.

Katie onun yerine açıkladı. "Bir zamanlar beni seviyorsun, James, seni sevdiğimi inkar edemeyeceğim gibi sen de bunu inkar edemezsin," diye açıkladı.

"Pekâlâ, haklısın." Çenesi kasıldı. "Bir zamanlar seni

önemsiyordum, ama artık önemsemiyorum ve bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar iyi olur."

"Benden ziyade kendini ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyorsun, James." Söyledikleri doğruysa, o halde onu bulmaya çalışması ve birçok kez açıkça belirttiği bir gerçeği tekrar pekiştirmek için ona kahve içmeyi teklif etmesi hiç mantıklı değildi.

Çorbaları geldi ve Katie kaşığına uzanıp sıkıca kavradı. Aralarındaki anlaşmazlığı ortadan kaldırmak için gelmediyse, başka bir açıklama olmalıydı. "Nişanın bozulması yüzünden beni mi suçluyorsun?"

Masanın diğer tarafından ona dik dik baktı. "Her şey için seni suçluyorum."

Katie'nin gülümsememesi gerekirdi ama kendisine engel olamadı.

"Bunu komik mi buldun?" diye sordu ona daha sert bir bakış atarak.

"Hayır. Açıkçası, oldukça üzücü." Onu ne kadar üzdüğünü görse de, söylediklerinde ciddiydi.

James masanın kenarına yaslanıp tavana doğru tuttuğu kaşığını sıkıca kavradı. "Senin kalbini ve ruhunu sevdim. Senin için canımı verebilirdim."

"Biliyorum ve ben de seni aynı şekilde sevdim."

"Ama bitti," diye üsteledi.

"Bana bunu söyleyip duruyorsun." Katie kendisini çorbasından bir kaşık almaya zorladı. Normal şartlar altında, bundan keyif alabilirdi ama şartlar normal olmaktan çok uzaktı.

James onu dikkatle izleyip çorbasından bir kaşık aldı. Bakışlarını kaldırmadı. "Emily biriyle görüştüğünü söyledi."

"Adı Christian." Demek James Emily'nin onunla konuştuğunu biliyordu. Son zamanlarda pek çıkmamışlardı. Onu en son gördüğünden ya da onunla en son konuştuğundan bu yana birkaç hafta geçmiş olmalıydı.

"Onu da seviyor musun?" Sorusu kabaydı.

"Hayır. Sevdiğim sensin."

"Eminim öyledir." Bunun üzerine masaya sertçe yirmi dolar bırakıp bovling salonundan çıktı.

Katie gidişini izlerken yenilginin ağırlığı kalbine çöktü. James'in neden onu görmeye geldiğinden ya da ne olmasını beklediğinden emin değildi. Kızgındı ve söylediği gibi 'her şey için' onu suçluyordu. Hayatına dair üzücü bir yorumdu ve onun da için parçalıyordu. Belki de, tek istediği onu artık sevmediğini kendisine ispatlamaktı.

Garson masaya uğradı. "Çorbada bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

"Sorun yok. Sanırım ikimiz de pek aç değildik."

"Hesabı getireceğim."

"İşte." Katie yirmi doları alıp ona verdi. "Üstü kalsın."

"Ama hesap on iki dolar."

"Mutlu Noeller," dedi Katie masadan kalkarken.

Kapının yanından mantosunu aldı ve dışarı çıktığında karanlık gökyüzünde kar tanelerinin uçuştuğunu gördü.

Arabasını yolun karşısına park etmişti ve karşıya geçmek için ışığın değişmesini bekledi. Arabasına yaklaşırken James'in aracını gördü, yanına park etmişti ve hâlâ oradaydı. Yaklaşınca, kapıyı açıp aşağı indi ve kapıyı arkasından kapattı.

Birbirlerine baktılar ve bir kez daha Katie konuşmaya başlamasını bekledi. Sessizliğe daha fazla dayanamayınca, "Şimdiye kadar gitmiş olacağını sanıyordum," dedi.

"Gitmem gerekirdi," diye homurdandı.

"Sana engel olmuyorum."

"Oluyorsun."

Trafik hızla akıyordu ve uzaktan biri kornasına bastı. Yüksek, uyumsuz ses geceye işledi.

"Peki sana nasıl engel oluyorum?" diye sordu ve bu geceyi kastetmediğini anladı.

James bir ileri bir geri yürüyerek taze karın üzerinde bir iz oluşturdu. "Seni görürsem... konuşursak, seni aklımdan çıkarabileceğimi düşündüm." Yumruğunu göğsüne indirdi. "Ve kalbimden."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır," dedi ve kendisiyle mücadele ediyormuş gibi gözlerini kapattı. Başını geriye atıp gökyüzüne baktı.

"James," diye fısıldadı, neler olduğundan emin değildi.

"Beni senden daha çok üzen kimse olmadı... Senden nefret etmem gerekir ama Tanrı yardımcım olsun, edemiyorum... Kendimi senden nefret etmeye zorlayamıyorum."

"Biliyorum. Çok üzgünüm." Katie yüreğinin derinliklerinden ondan asla nefret edemeyeceğini biliyordu.

"Seni o kadar seviyorum ki, artık düşünemiyorum." Kafasını salladı. "Sana güvenemem."

"Bana güvenebilirsin," dedi ona kısık bir sesle. "On sekiz yaşındayken bir hata yapmış olabilirim ama elimden geleni yapmaya çalışıyordum ve yaptığım her şeyi karşılık beklemeden yaptım. Senden başka kimseyi sevmedim, James."

Katie yüzünde kararsızlığın belirmesini izledi. Ona inanmak, ona kalbini vermek istiyordu ama yine de tered-

düt etti. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca James kıpırdamadan durdu.

"O zaman tek kelimelik bir açıklama bile yapmadan seni ayrılmaya itmenin benim için nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacaksın. Bunu nasıl yaparsın? Neden bana gelip neler olduğunu anlatmadığını hâlâ anlamıyorum."

"Bilmiyorum, James," dedi. "O zaman cesurca bir şey yaptığımı sanıyordum. Özverili bir şey."

Arkasına döndü. Yağan kara bakarken, "Ben bir çocuktum, James," dedi. "İnan bana, olanlardan çok şey öğrendiğimi söylemek yetersiz kalır. Bir daha asla sevdiğim birinden hiçbir şey saklamayacağım."

"İkimizi de dış olaylarla alakasız bir şekilde etkileyen bir karar aldın," dedi James.

"Evet. Ama artık on sekiz değil, yirmi sekiz yaşındayım. Ve insanlar öğrenebilir ve gelişebilirler."

Birkaç dakika sonra elini omzunda hissetti. Katie arkasını döndüğünde James'i gözleri bulanık ve yüzünden göz yaşları süzülürken buldu.

"Bunu yapamam," dedi boğuk bir sesle. "Gitmene izin veremem."

Bunun üzerine onu kollarının arasına aldı, ayaklarını yerden kesip ciğerlerini nefessiz bırakmasından korkmasına neden olacak kadar sıkıca sarıldı.

Katie ona baktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Göz yaşları yanaklarından süzülürken yavaşça dudaklarını onunkilere doğru yaklaştırdı. Son on seneyi tek bir öpücükte telafi etmek ister gibi telaşla öpüştüler.

"Seni hep sevdim," dedi boğuk bir sesle.

James konuşmasına izin vermedi. Aksine, onu tekrar

tekrar öptü, onu kollarının arasında alıp oyun bahçesindeki çocuklar gibi karda döndürdü. Kafasını kaldırınca, aynı anda hem gülüp hem de ağlayan Katie başını geriye atıp gökyüzüne baktı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bu sene Noel için oteli süslemeyi biraz abarttığımı kabul ediyordum. Her şeyi toplayıp depoya kaldırmak zorunda kaldığım Ocak ayı geldiğinde, bu aşırı Noel heyecanının keyfimi yerine getirmek için kalkıştığım boş bir çaba olduğunu anladım. Süslemeler indirilince, otel boş ve kasvetli görünüyordu.

Misafirlerim düzenli bir şekilde gelip gidiyorlardı. Birkaç özel misafirim geri döndüler. Oteli satın aldıktan birkaç ay sonra otelde kalan Mary Smith kocasıyla birlikte geldi. İlk olarak meme kanseriyle mücadele ederken gelmişti ve ziyareti sırasında bir zamanlar sevdiği Seattleli bir avukatla yeniden bağlantı kurmuştu. Mary'nin kanseri hafifleme evresindeydi ve o ve kocası çok mutlu görünüyorlardı. Belki de, otelimin iyileştirici etkisi sandığımdan daha güçlüydü.

Keşke Eylül ayında mezuniyetlerinin onuncu senesinde toplanmak için buraya gelen Coco ve Katie için de aynı şey geçerli olsaydı. Otelin ikisini de hayal kırıklığına uğrattığını hatırlatmak beni üzdü.

Noel'den sonraki kasvetli günleri aydınlatmak amacıyla, hâlâ Ocak ayı ve henüz erken olmasına rağmen oteli Sevgililer Günü için süsledim. Yemek salonundaki masanın üzerine kalpler asarken iki yüzlü gibi hissettim.

ISIS'in bir Amerikalıyı esir alma haberinden sonra başka bir haber duymamıştım. Peggy'nin endişelendiği gibi kaçırılan kişinin gerçekten Mark olduğunu bilmemin bir yolu yoktu. Mark hayattaysa, şimdiye kadar bir şekilde iletişim kuracağından emindim... ama kurmamıştı. Asıl zor olan, Mark ve benim hiçbir zaman bir sonuca ulaşamayacak olma ihtimalimizin olmasıydı.

Paul'un helikopterinin düşürüldüğünü ilk duyduğumda, kocamın bir şekilde kurtulmuş olabileceği umuduna sarılmıştım. Kalıntılarının bulunup kimliğinin tespit edilmesi neredeyse bir sene sürdü. Kararlılıkla kocamın öldüğüne inanmayı reddetmiştim ve gerçeği kabullenmek zorunda kalınca, onu yeniden kaybetmiş gibi hissetmiştim. Üzüntü ve acı zayıflatıcıydı. Mark'la aynı şeyi tekrar yaşayamazdım. Hayatı arafta yaşamak çok acı vericiydi. Bana gelince, ölmüş gibi hayatıma devam etmek zorundaydım. Akıl sağlığım için Mark'ın hayatımdan çıktığını kabullendim.

İpin ucundan sallanan parlak kırmızı kalple bir sandalyede dururken pencereden dışarı baktım ve araba yoluna bir arabanın girdiğini gördüm. Arabadan inip otele doğru yürüyen iki kadını tanıdım.

Coco ve Katie, lise mezuniyet toplantısında karşılaştığım kızlar. Az önce aklımdan geçen kızlar.

Sandalyeden atladım, Rover ve ben ön kapıya koştuk ve üst basamağa ulaşmadan onlara kapıyı açtım.

"Bizi hatırladın mı?" diye sordu Coco kocaman bir gülümsemeyle.

"Elbette, hatırlıyorum," dedim onları içeri davet ederken. İkisine de sarıldım.

"Şehirdeydik ve uğrayıp sana haber vermek istedik."

"İçeri girin. Anlatın." Onları oturma odasına geçirdim. "Birer fincan kahve isterseniz, hazır."

Katie saatine baktı. "Üzgünüm, ama on beş dakika sonra bir arkadaşımızın evinde olacağız."

"Neler oluyor?" diye sordum merakla. İkisi de harika görünüyorlardı. Mutlulardı.

Üçümüz birlikte oturma odamda oturduk.

"Önce sen," dedi Katie arkadaşına işaret ederek.

Coco kolunu uzattı ve yüzük parmağını oynatarak elmas nişan yüzüğünü gösterdi. Gözlerimi yüzükten Coco'ya çevirdim. Aklımdan geçen soruyu sezmiş olmalıydı, çünkü hemen ekledi.

"Hudson'dan. Bu çocuğa bayılacaksın. Ne istediğini biliyor ve ben de biliyorum." Yüzü neşeyle ışıldıyordu. "Bana bunu on sekiz Ocak Stephen Hawking'in doğum gününde mi, yoksa yirmi bir Ocak Sör Francis Bacon'un doğum günün de mi vereceğine karar veremedi ve Carl Sagan da listede bir yerdeydi. O nedenle yirmi bir Ocak'ı seçti."

"Ona ne yaptığını anlat," diye Katie onu teşvik etti. "Bu çok romantik."

Coco'nun gülümsemesi bütün yüzünü kaplıyordu. "Çocukken evde bulduğu malzemeleri kullanarak yaptığı bir deneyi bana göstermek için ısrar etti. Kabartma tozu, sirke ve rafımdan birkaç şey daha aldı. Mutfağımdaydık, bu

deneyi dolup taştı ve her yer berbat oldu. Kahkaha atarak ona artık bana bilimi öğretmek için mutfağı kullanmaya izni olmadığını söyledim. İşini bitirince görev duygusuyla alkışladım ama sonra kaşlarını çatarak tavanın dibinde bir şey olduğu için deneyin yanlış gittiğini söyledi. Ne olduğuna baktım ve bu elmas yüzüğü buldum."

"Hudson dünyadaki en romantik erkek değil ama bu teklifle kendisini bile aştı." Katie konuşurken arkadaşına gülümsedi.

"Ve sonra Hudson bana evlilik teklif etti. Dizinin üzerine çöküp benden onunla evlenmemi istedi," dedi Coco, o anı hatırlarken gözleri daldı, "ve sonra, yanında dizlerimin üzerine çöküp evet dedim."

"Göz yaşları içinde," diye ekledi Katie.

"Pekâlâ, ağladığımı kabul ediyorum, ama Hudson o kadar tatlı, içten ve harikaydı ki."

"Bu muhteşem," dedim, onun adına gerçekten sevinmiştim. "Tebrik ederim."

"Her sabah Starbucks'ta buluştuğumuz için yüzüğü sütlü kahvemin içine koymak istemiş, ama fikrini değiştirmiş, sanırım böylesi daha iyi oldu. Kendimi bildiğim için, muhtemelen yüzüğü yutardım ve Hudson Heimlich manevrası yapmak zorunda kalırdı." Coco arkadaşına döndü. "Pekâlâ, Bayan Çok Bilmiş, sıra sende."

Katie bana döndü. "James'le ilgili hikayem Coco'nunki kadar dramatik ya da romantik değil."

"Evet, öyle," diye üsteledi Coco. "Benim hikayem kadar romantik ve harika."

"Harika olduğu kesin," diye ona katıldı Katie.

Elimi kaldırdım. "Bana başka biriyle nişanlı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Nişanlıydı," dedi Coco, "Ah, üzgünüm, Katie, bu senin hikayen."

"Bozulan nişan hikayede önemli bir rol oynasa da, ondan bahsetmeyeceğim. Gerçekten, tek söyleyebileceğim James ve benim tekrar bir araya geldiğimiz ve ilişkimizin hiç olmadığı kadar iyi olduğu."

"İkisini birlikte görmelisin," dedi Coco ve sonra düşünceli bir hale büründü. "Sanırım ikisi de birbirlerinden tamamen ayrı hayatlar yaşamaya ne kadar yaklaştıklarını fark ettiler. Birbirlerine Katie ve James'ten daha çok ihtiyacı olan iki kişi olamaz. Birlikte kusursuzlar, bir elmanın iki yarısı gibi."

"Peki ya sen ve Hudson?"

"Ying ve yang," dedi Coco kahkaha atarak. "Birbirimizin tamamen zıttı ama önemli her konuda hemfikir olan iki insanız. Çocuklarımızın isimleri hariç. Oğlumun adının Francis ya da Albert olmasına razı olamam. Ayrıca, Hudson Junior'ın harika bir isim olduğunu düşünüyorum."

Tereddüt ettikten sonra sordum. "Hamile misin?"

"Henüz değil ama kısa süre içinde hamile kalmayı umuyorum," dedi Coco.

Gülümsememe engel olamadım. İki lise arkadaşım da mutluluğu bulmuştu ve yüzlerinden ne kadar sevinçli oldukları okunabiliyordu.

"Ne kadar mutlu olduğumuzu ve seninle karşılaşmanın bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmen için Sedir Koy'una geldik," diye açıkladı Katie. "Duygusal olarak moralinin bozuk olmasına rağmen, bizi cesaretlendirdin. Üstelik, meraklıydık. Tamircinden haber alabildin mi?"

Kafamı salladım. "Doğrudan değil. O... o ülkede değil."

"Bu çok üzücü."

"Öyle. Sorduğun için teşekkürler," diye fısıldadım ve Katie'nin sözlerinin üzerimde bıraktığı etkiyi gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Lily Franklin'le görüşmeye geç kalacağız," dedi Coco kanepeden kalkarken. "Bir grup arkadaşımızı bir araya getirip Hudson ve benim düğün partimizi planlamak istiyor. Mezunlar gününün organizatörlerinden biriydi ve çok heyecanlı, aşk hikayemizde kendine pay çıkarıyor."

"O çok haklı," dedi Katie.

"Pekâlâ, olabilir. Mezunlar günü olmasaydı, şu an Hudson'la birlikte olabileceğimi sanmıyorum."

İkisine de sarıldım ve evden ayrıldılar. Rover ve ben onları verandaya kadar geçirdik ve araba yolunda geri geri uzaklaşmalarını izledik.

Otelin sözünde durması beni heyecanlandırdı. Eve döndüğümde ofis telefonunun çaldığını duydum ve telesekreter devreye girmeden yetişmek için acele ettim.

"Gül Limanı Oteli," dedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," dedi hattın diğer ucundaki ses. "Adım Ellie Maynard ve bir aylığına bir pansiyoner kabul edip etmeyeceğinizi sormak için aradım."

Bu soru duraksamama neden oldu. "Ben...bilemiyorum, daha önce hiç uzun süreli misafirim olmadı."

"Önümüzdeki yaz birkaç haftalığına orada olmalıyım ve kimse bu kadar kısa bir süre için evini ya da dairesini kiralamak istemiyor. Bir yer bulabilsem bile, sadece birkaç

hafta kalmaya ihtiyacım varken üç aylığına kiralamaktan nefret ederim."

Bu düşünmem gereken bir şeydi. Şimdiye kadar hiç kimse otelde birkaç günden daha uzun süre kalmak istememişti.

"Sessizim ve çok fazla zahmet olmam," dedi Ellie. Şehirdeki müsait yerlere baktım ve otelinizi görür görmez ilgimi çekti. Çok özel bir yer, değil mi?"

Ellie'nin sesinden otelin iyileştirici gücüne ihtiyacı olan biri olduğunu anladım. "İsminizi not alıyorum, bir şeyler düşünürüz. Ücretlerim makul ve odayı haftalık olarak kiralayabilirsiniz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Harika." Ellie'nin rahat bir nefes verdiğini duydum. "Teşekkür ederim. Varış günüm kesinleştiğinde sizi ararım."

"Pekâlâ, sizden haber bekliyorum."

Ellie bana iletişim bilgilerini verdi ve konuşmayı bitirdik. Ziyaret sebebinden bahsetmedi ve sormadım. Ama bir süreliğine bana arkadaşlık edecek birinin olması güzel olabilirdi.

İtiraf etmekten nefret etsem de, yalnızdım. Vaktimi bir şekilde doldurmaya çalışıyordum ama geceler keyifsizdi. Mark'ı düşünmek istemsem de, onu özlüyordum.

Günün geri kalanı güzel geçti ve yatağıma yattığımda yorgundum. Oteldeki bütün yataklara sıcak su torbası eklemiştim ve kendi çarşaflarımın arasına da bir tane koymuştum, sağladığı sıcaklık ve rahatlık karşısında şaşırdım. Eski usul bir keyifti ama bu kış buna bağımlı olacaktım.

Telefonum beni uyandırdığında ne zamandır uyuduğumu bilmiyordum. Telefonu komodinin üzerinde şarjda

tutuyordum. Bu kadar geç vakitte sık sık arayan olmazdı ve aradıklarında ise genellikle yanlış numaraydı.

"Merhaba," dedim dirseğimin üzerinde doğrularak.

Hiçbir ses duymadım.

Kapatmak üzereyken aydan geliyormuş gibi zayıf bir ses duydum.

"Jo Marie?"

Mezardan gelen bir sesti. Telefonu neredeyse düşürüyordum. "Mark," diye bağırdım ve anında gözlerim dolarken sesim ağlamaklı oldu. "Sen misin? Lütfen, lütfen rüya görmediğimi söyle."

"Benim," dedi. "Benim."

"Ah, Mark," diye hıçkırırken elimle ağzımı kapatma isteğime karşı koydum. "Neredesin? Güvende misin? Geri gelecek misin?"

"Hâlâ Irak'tayım ama İbrahim'i buldum."

Mark'ın hayatta olmasının yanı sıra kardeşi kadar yakın hissettiği adamı bulduğu için büyük bir rahatlama hissettim.

"O ve ailesiyle birlikte seyahat ediyorum," diye devam etti Mark. "Sınırı geçmeye çalışacağız. Sürekli hareket halindeyiz."

Kalbim duracak gibi oldu.

"Sesini duyamadan," diye fısıldadı, "ve sana seni sevdiğimi söyleyemeden daha fazla devam edemezdim. Sen benim kalbimsin, Jo Marie."

Boğazımdan gelen hıçkırık beni sarstı ve göz yaşlarımı tutmaya çalıştım. Parazit azalırken bağlantının koptuğunu sandım. "Mark. Mark." Çılgınca adını haykırdım.

"... Seni o şekilde bıraktığım için özür dilerim," diyordu bağlantı tekrar düzeldiğinde.

Bana söylemek için aradığı şeyin bir kısmını kaçırmış olmaktan korkuyordum.

"Şimdi anlıyorum," dedim boğazımdaki yumruya rağmen. Sesimi duyamamasından endişe ettim.

"Seni ancak o şekilde bırakabilirdim."

"Biliyorum. Bob söyledi. Bir kartpostal almış," dedim ona, "Irak'a sağ salim vardığını anlamamız için onu bana getirdi." Telefonu sıkıca tutuyordum. "Ama sonra televizyonda bir Amerikalının esir alındığına dair fotoğraflar gördük ve onun sen olduğunu sandık."

"Ben değildim, ama tanıdığım biriydi. Bana yardım eden bir arkadaşımdı. Artık hayatta değil."

Nefesimi tutup alt dudağımı ısırdım. Bağlantıdan ona uzanıp Mark'ı güvenli olan yanıma çekmek istedim ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. "Seni seviyorum," diye gitmeden önce söyleyemediğim sözleri ona fısıldadım.

"Biliyorum. Bir korkak olduğumu düşünürken... beni sevmeni istemiyordum. Ama seni sevmeme engel olamadım."

"Geri dön," diye yalvardım. "Lütfen geri dön... o zaman her şeyi açıklayabilirsin."

"Buradayım," diye fısıldadı. "Jo Marie, sana geri dönmek için elimden geleni yapacağım. Dönemezsem..."

"Sakın böyle söyleme. Geri döneceksin, Mark. Aksini düşünemem."

"Geri dönemezsem..."

"Mark," diye yalvardım hıçkırmamak için kendimi tutarak. "sakın böyle söyleme. Lütfen, seni kaybetmeye dayanamam."

"Jo Marie," diye bağırdı, "lütfen beni dinle. Geri dönemezsem, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Alt dudağımı ısırdım ve elimden geldiğince korkumu bastırmaya çalıştım. "Elbette. Ne istersen."

"İbrahim ve ailesine yardım etmeni istiyorum. Sınırı bensiz geçmeleri olası. Eğer geçebilirlerse, onlara yardım eder misin?"

"Mark..."

"Bana söz ver," dedi sözümü keserek.

"Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Artık açıkça hıçkırıyordum ve neredeyse konuşamayacak haldeydim. "Lütfen eve dön."

"Ev," diye yavaşça tekrarladı. "Bunca şeye rağmen, çok önemli bir şey öğrendim."

"Öyle mi?"

"Sen neredeysen kalbim orada. Beni öldürmekten keyif alacak bir sürü insan olmasına rağmen, nefes almayı bırakamadığım gibi seni düşünmeme de engel olamıyorum."

"Onlara bu fırsatı vermediğinden emin ol."

"Elimden geleni yapacağım, sevgilim."

Ve sonra birden bağlantı kesildi.

Uzunca bir süre telefonu tuttum, Mark'ı bırakmak istemiyordum. Artık yapabileceğim tek şey beklemek ve onu bana geri getirmesi için Tanrı'ya dua etmekti.